

พุทธศักราช
๒๕๖๗

คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
พุทธศักราช ๒๕๖๗

สำนักงานประกันคุณภาพ
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

คำนำ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษาเป็นอย่างดี และถือว่าเป็นหัวใจสำคัญและเป็นนโยบายหลักของมหาวิทยาลัยในอันที่จะเป็นกลไกขับเคลื่อนให้มหาวิทยาลัยก้าวไปสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการด้านพระพุทธศาสนา และมีคุณภาพในทุกพันธกิจ เริ่มตั้งแต่การผลิตบัณฑิต การวิจัยและพัฒนาการส่งเสริมพระพุทธศาสนา และบริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม

คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๕๖๗ เล่มนี้ จัดเป็นคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเพื่อบรรวมเป็นข้อมูลด้านการประกันคุณภาพการศึกษาให้กับคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งจะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องทุกปี และเป็นเครื่องมือในการสร้างความเข้าใจในกระบวนการต่างๆ ของระบบประกันคุณภาพ ทั้งในส่วนงานที่จัดการศึกษาและส่วนงานที่สนับสนุนการศึกษา อันจะเป็นพลังในการผลักดันให้การประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยได้ก้าวไปตามวัตถุประสงค์และนโยบายของมหาวิทยาลัยตามที่กำหนดไว้

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๕๖๗ เล่มนี้ จะเอื้อประโยชน์ต่อการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาสำหรับทุกส่วนงานของมหาวิทยาลัยได้เป็นอย่างดี

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ตุลาคม ๒๕๖๗

(๒)

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	(๑)
สารบัญ	(๒)
บทที่ ๑ บทนำ	๑
๑.๑ ประวัติและความเป็นมา	๑
๑.๒ หลักสูตรการและเรียนการสอน	๓
๑.๓ ส่วนงานที่จัดการศึกษาในส่วนกลาง	๔
๑.๔ ส่วนงานที่จัดการศึกษาในระดับวิทยาเขต วิทยาลัย โครงการขยายห้องเรียน หน่วยวิทยบริการและสถาบันสมทบ	๕
๑.๕ ตราสัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัย	๗
๑.๖ เข็มสัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัย	๗
๑.๗ สีและดอกไม้ประจำมหาวิทยาลัย	๘
๑.๘ สุภาพชน ประชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์และพันธกิจของมหาวิทยาลัย	๘
๑.๙ เอกลักษณ์ อัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย และอัตลักษณ์บัณฑิต	๙
๑.๑๐ การบริหารงานและโครงสร้างองค์กร	๑๐
๑.๑๑ พัฒนาการการประกันคุณภาพการศึกษา	๑๒
บทที่ ๒ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษา	๑๖
๒.๑ ความจำเป็นและวัตถุประสงค์ของการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา	๑๖
๒.๒ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๕ ที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา	๑๘
๒.๓ กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๕๑-๒๕๖๕) และแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙)	๑๙
๒.๔ การประกันคุณภาพกับมาตรฐานการศึกษา	๒๑
๒.๕ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย	๒๒
๒.๖ กิจกรรมดำเนินการในวงจรการจัดกระบวนการประกันคุณภาพภายใน	๒๓
๒.๗ แนวทางการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน	๒๔
๒.๘ นิยามศัพท์ที่ใช้ในตัวเอง	๒๔
๒.๙ สรุปรูปแบบประกอบและตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย	๓๓

บทที่ ๓	ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร	๔๐
	๓.๑ กรอบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร	๔๑
	๓.๒ คณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร	๔๕
	๓.๓ องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินระดับหลักสูตร	๔๖
	องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน	๔๖
	องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต	๕๘
	องค์ประกอบที่ ๓ นิสิต	๖๗
	องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์	๗๑
	องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน	๘๐
	องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	๘๘
	๓.๔ แนวทางในการประเมิน ระดับหลักสูตร	๙๐
บทที่ ๔	ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย	๙๒
	๔.๑ กรอบการประกันคุณภาพคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย	๙๒
	๔.๒ คณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย	๙๕
	๔.๓ องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมิน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย	๙๕
	องค์ประกอบที่ ๑ การจัดการเรียนการสอน	๙๕
	องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและสร้างนวัตกรรม	๑๐๔
	องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม	๑๑๓
	องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม	๑๑๗
	องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ	๑๒๐
บทที่ ๕	ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน	๑๒๙
	๕.๑ กรอบการประกันคุณภาพคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน	๑๒๙
	๕.๒ คณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน	๑๓๒
	๕.๓ องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินระดับสถาบัน	๑๓๓

(๔)

องค์ประกอบที่ ๑ การจัดการเรียนการสอน	๑๓๓
องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและสร้างนวัตกรรม	๑๔๒
องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม	๑๔๙
องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	๑๕๓
องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ	๑๕๖

ภาคผนวก	๑๖๔
ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๖๕
คำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา	๑๗๐

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ประวัติและความเป็นมา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งคณะสงฆ์ไทย ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ได้ทรงสถาปนาขึ้น ณ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ เพื่อเป็นสถาบันการศึกษาพระไตรปิฎกและวิชาชั้นสูงสำหรับพระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์ โดยพระราชทานนามว่า มหาธาตุวิทยาลัย เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๓๐ และได้เปิดดำเนินการศึกษาเมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๓๒

ต่อมาได้ทรงเปลี่ยนจากมหาธาตุวิทยาลัยเป็น มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๓๙ แต่ยังคงจัดการศึกษาเฉพาะปริยัติธรรมแผนกบาลีเท่านั้น ยังมิได้ดำเนินการศึกษาในรูปแบบอุดมศึกษาหรือรูปแบบมหาวิทยาลัยตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

เพื่อสืบสานพระราชปณิธานของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ ๙ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๙๐ พระพิมลธรรม (ช้อย ฐานตตมมหาเถร) อธิบดีสงฆ์วัดมหาธาตุสมัยนั้น พร้อมทั้งพระเถรานุเถระฝ่ายมหานิกายจำนวน ๕๗ รูปได้ประชุมพร้อมกันที่ตึกสำนักสมเด็จพระวัดมหาธาตุ ปรึกษาหารือได้ข้อยุติที่จะเปิดการศึกษาในรูปแบบมหาวิทยาลัย เปิดรับผู้สนใจวิชาพระพุทธศาสนาพระปริยัติธรรมชั้นสูง ภาษาต่างประเทศและวิทยาการบางอย่างอันเป็นอุปกรณ์แก่การค้นคว้าหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา

พุทธศักราช ๒๔๙๐ ประกาศใช้ระเบียบมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เปิดรับพระภิกษุสามเณร ผู้สอบได้ตั้งแต่เปรียญธรรม ๔ ประโยคขึ้นไปเข้าศึกษา พระภิกษุสามเณรที่เข้าศึกษารุ่นแรกนี้มีจำนวน ๑๕๖ รูป เปิดการศึกษาเมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๙๐ โดยจัดให้เรียนวิชาพื้นฐาน เรียกว่า การศึกษาระดับชั้นอบรมพื้นฐานความรู้จนถึงขั้นเตรียมอุดมศึกษา เป็นเวลา ๔ ปี ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๙๐- ๒๔๙๔ จากนั้นจึงให้เรียนต่อระดับปริญญาตรีในคณะพุทธศาสตร์ ซึ่งเปิดเป็นคณะแรก รับพระภิกษุสามเณรที่จบชั้นเตรียมอุดมศึกษานี้ และเป็นผู้สอบได้ตั้งแต่เปรียญธรรม ๕ ประโยคขึ้นไป จำนวนผู้ผ่านการคัดเลือกให้เข้าศึกษาปีแรกในคณะพุทธศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๔๙๔ จำนวน ๑๖ รูป สำเร็จการศึกษา ในปี ๒๔๙๘ เป็นพุทธศาสตรบัณฑิตรุ่นแรก จำนวน ๖ รูป

พุทธศักราช ๒๔๙๐ ตั้งคณะพุทธศาสตร์

พุทธศักราช ๒๕๐๕ ตั้งคณะครุศาสตร์

พุทธศักราช ๒๕๐๖ เปิดสอนหลักสูตรแผนกอบรมครุศาสนศึกษาระดับประกาศนียบัตร

พุทธศักราช ๒๕๑๒ มหาเถรสมาคมได้ออกคำสั่งเรื่อง การศึกษาของมหาวิทยาลัยสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๑๒ จำนวน ๑๒ ข้อ สารสำคัญของข้อ ๓ ระบุส่วนที่เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยไว้ว่า “ให้การศึกษาของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ณ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ ซึ่งดำเนินการอยู่แล้ว เป็นการศึกษาของคณะสงฆ์”

พุทธศักราช ๒๕๑๖ ตั้งคณะเอเชียอาคเนย์ ต่อมาเปลี่ยนเป็นคณะมานุษยสังเคราะห์ศาสตร์

พุทธศักราช ๒๕๑๑ ตั้งวิทยาเขตหนองคายที่วัดศรีสะเกษ อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย โดยเปิด สอนระดับปริญญาตรีหลักสูตรคณะครุศาสตร์

พุทธศักราช ๒๕๑๖ แยกวิชาสายสังคมศาสตร์ออกจากคณะมานุษยสังเคราะห์ศาสตร์ไปตั้ง คณะ สังคมศาสตร์และแยกวิชาสายภาษาศาสตร์ จิตวิทยาไปตั้งคณะมนุษยศาสตร์

พุทธศักราช ๒๕๑๗ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชมหาราช องค์เอกอัคร ศาสนูปถัมภก รัชกาลปัจจุบัน โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ ตราพระราชบัญญัติ กำหนดวิถียฐานะผู้สำเร็จวิชาการทางพระพุทธศาสนา พ.ศ.๒๕๑๗ โดยมาตรา ๔ (๓) กำหนดไว้ว่า “ให้ผู้ สำเร็จวิชาการพระพุทธศาสนาตามหลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรบัณฑิต มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ มีวิทยฐานะชั้นปริญญาตรี เรียกว่า “พุทธ ศาสตรบัณฑิต”ใช้อักษรย่อว่า“พธ.บ.”

พุทธศักราช ๒๕๒๘ ตั้งวิทยาเขต ๒ แห่ง คือ (๑) ในวันที่ ๗ พฤษภาคม ตั้งวิทยาเขต นครศรีธรรมราช ที่วัดแจ้ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช และ (๒) ในวันที่ ๓ ตุลาคม ตั้ง วิทยาเขต เชียงใหม่ที่วัดสวนดอก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

พุทธศักราช ๒๕๒๙ ตั้งวิทยาเขต ๓ แห่ง คือ (๑) ในวันที่ ๓ ตุลาคม ตั้งวิทยาเขตขอนแก่น ที่วัด ธาตุ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ปัจจุบันย้ายที่ทำการไป ที่เลขที่ ๓๐ บ้านโคกสี ตำบลโคกสี อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น (๒) ในวันที่ ๓๐ ตุลาคม ตั้งวิทยาเขตนครราชสีมาที่วัดพระ นารายณ์มหาราช อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ปัจจุบันย้ายที่ทำการไปที่บ้านหัวถนน ถนน ชาติพัฒนา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา และ (๓) ในเดือนธันวาคม ตั้งวิทยาเขตอุบลราชธานี ที่วัดมหาวนาราม อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ปัจจุบันย้ายที่ทำการไปที่บ้านหมากมี ตำบล กระโสม อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

พุทธศักราช ๒๕๓๐ สภามหาวิทยาลัย ประกาศใช้ระเบียบมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราช วิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ว่าด้วยการบริหาร ๒๕๓๐ และตั้งวิทยาเขต ๒ แห่ง คือ (๑) ใน วันที่ ๒๔ มีนาคม ตั้งวิทยาเขตสุรินทร์ที่วัดศาลาลอย อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ปัจจุบันย้ายที่ ทำการไปอยู่ที่ หมู่ที่ ๘ ตำบล นอกเมือง อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ และ (๒) ในวันที่ ๓๐ มีนาคม ตั้งวิทยาเขตแพร่ที่วัดพระบาทมิ่งเมือง อำเภอเมือง จังหวัดแพร่

พุทธศักราช ๒๕๓๔ ตั้งวิทยาเขตพะเยาที่วัดศรีโคมคำ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

พุทธศักราช ๒๕๓๕ ตั้งวิทยาเขตบาฬีศึกษาพุทธโฆส ที่วัดมหาสวสดีนาคพุมาราม อำเภอ พุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม

พุทธศักราช ๒๕๔๐ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชมหาราช องค์เอกอัครศาสนูปถัมภก รัชกาลปัจจุบัน โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ให้มีสถานภาพเป็นนิติบุคคล และเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๔ ตอนที่ ๕๑ ก ลงวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๐

ปัจจุบัน มหาวิทยาลัย มีส่วนงานจัดการศึกษา รวม ๔๕ แห่ง คือ วิทยาเขต ๑๐ แห่ง วิทยาลัย ๑๙ แห่ง โครงการขยายห้องเรียน ๓ แห่ง และหน่วยวิทยบริการ ๑๓ แห่ง

เพื่อให้การศึกษาวិชาการด้านพระพุทธศาสนาได้ขยายไปทั่วทุกมุมของโลก มหาวิทยาลัยยังได้รับสถาบันการศึกษา ทั้งในและต่างประเทศ เข้าเป็นสถาบันสมทบอีกจำนวน ๗ แห่ง ประกอบด้วย

พุทธศักราช ๒๕๔๔ วิทยาลัยพระพุทธศาสนาตองกุก ซอนบอบ เกาหลีใต้

พุทธศักราช ๒๕๔๗ มหาปัญญาวิทยาลัย อำเภอนาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

พุทธศักราช ๒๕๔๗ มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนาซิน จู ไต้หวัน

พุทธศักราช ๒๕๕๐ สถาบันพระพุทธศาสนานานาชาติศรีลังกา ประเทศศรีลังกา

พุทธศักราช ๒๕๕๑ ศูนย์การศึกษาพระอาจารย์พรหม ประเทศสิงคโปร์

พุทธศักราช ๒๕๕๑ วิทยาลัยพระพุทธศาสนา ประเทศสิงคโปร์

พุทธศักราช ๒๕๕๓ มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนา ธรรมะ เกท บูดาเปสต์ ประเทศฮังการี

๑.๒ หลักสูตรและการเรียนการสอน

ก. ระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา

พุทธศักราช ๒๕๙๐ เปิดการศึกษาระดับปริญญาตรีคณะพุทธศาสตร์ มีหลักสูตรปรับพื้นฐานความรู้ ของนิสิต ๒ ระดับ คือ ระดับพื้นฐานทั่วไปกับเตรียมอุดมศึกษา ต่อมา หลักสูตรนี้ได้พัฒนาเป็นโรงเรียนบาลีอบรมศึกษา โรงเรียนบาลีสาธิตศึกษา และโรงเรียนบาลีเตรียมอุดมศึกษา ในปัจจุบัน โรงเรียนทั้ง ๓ นี้ อยู่ในสังกัดของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พุทธศักราช ๒๕๐๖ เปิดสอนระดับ ป.กศ. และพุทธศักราช ๒๕๐๘ เปิดสอนระดับ ป.กศ. สูง ในปัจจุบัน มหาวิทยาลัยไม่ได้เปิดสอนหลักสูตรนี้แล้ว

พุทธศักราช ๒๕๓๖ เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตร (วิชาชีพครู) (ปัจจุบันพัฒนาเป็นหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต (วิชาชีพครู)

พุทธศักราช ๒๕๔๗ เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตร สาขาวิชาบริหารกิจการคณะสงฆ์ รับพระ ภิกษุสามเณรเข้าเรียน สำหรับพระภิกษุสามเณรผู้จบการศึกษานักธรรมชั้นเอก เมื่อจบการศึกษาแล้วจะได้รับประกาศนียบัตรและสามารถใช้เป็นวุฒิการศึกษาเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้

ในปัจจุบัน มหาวิทยาลัยมีหลักสูตรประกาศนียบัตร จำนวน ๕๒ หลักสูตร

ข. ระดับอุดมศึกษา

๑) ระดับปริญญาตรี

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เปิดสอนระดับปริญญาตรี ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๙๐ เป็นต้นมา ปัจจุบันเปิดสอนใน ๔๗ คณะ วิทยาเขต และวิทยาลัย มีหลักสูตรระดับปริญญาตรี รวม ๑๗๔ สาขาวิชา โดยหลักสูตรทั้งหมดนี้ ไม่นับรวมที่เปิดในสถาบันสมทบ

๒) ระดับปริญญาโท

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เปิดสอนระดับปริญญาโท ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๕๓๑ เป็นต้นมา ปัจจุบัน มีหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต จำนวน ๒ หลักสูตรและหลักสูตรระดับปริญญาโท จำนวน ๘๘ สาขาวิชา

๓) ระดับปริญญาเอก

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเปิดสอนระดับปริญญาเอก ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๕๔๓ เป็นต้นมา ปัจจุบัน มีหลักสูตรระดับปริญญาเอก จำนวน ๔๙ สาขาวิชา

๑.๓ ส่วนงานที่จัดการศึกษาในส่วนกลาง

ก. คณะพุทธศาสตร์ มี ๓ ภาควิชา

- ภาควิชาพระพุทธศาสนา
- ภาควิชาศาสนาและปรัชญา
- ภาควิชาบาลีและสันสกฤต

ข. คณะครุศาสตร์ มี ๓ ภาควิชา

- ภาควิชาบริหารการศึกษา
- ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว
- ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

ค. คณะมนุษยศาสตร์ มี ๓ ภาควิชา

- ภาควิชาภาษาไทย
- ภาควิชาภาษาต่างประเทศ
- ภาควิชาจิตวิทยา

ง. คณะสังคมศาสตร์ มี ๔ ภาควิชา

- ภาควิชารัฐศาสตร์
- ภาควิชาเศรษฐศาสตร์
- ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
- ภาควิชานิติศาสตร์

๑.๔ ส่วนงานที่จัดการศึกษาในระดับวิทยาเขต วิทยาลัย โครงการขยายห้องเรียน หน่วยวิทยบริการและสถาบันสมทบ

ก. วิทยาเขต

- ๑) วิทยาเขตหนองคาย
- ๒) วิทยาเขตนครศรีธรรมราช
- ๓) วิทยาเขตเชียงใหม่
- ๔) วิทยาเขตขอนแก่น
- ๕) วิทยาเขตนครราชสีมา
- ๖) วิทยาเขตอุบลราชธานี
- ๗) วิทยาเขตแพร่
- ๘) วิทยาเขตสุรินทร์
- ๙) วิทยาเขตพะเยา
- ๑๐) วิทยาเขตบาฬีศึกษาพุทธโฆส นครปฐม
- ๑๑) วิทยาเขตนครสวรรค์

ข. วิทยาลัย

- ๑) วิทยาลัยสงฆ์นครพนม
- ๒) วิทยาลัยสงฆ์เลย
- ๓) วิทยาลัยสงฆ์ลำพูน
- ๔) วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช พิษณุโลก
- ๕) วิทยาลัยสงฆ์บุรีรัมย์
- ๖) วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี
- ๗) วิทยาลัยสงฆ์นครน่านเฉลิมพระเกียรติ
- ๘) วิทยาลัยสงฆ์พุทธโสธร
- ๙) วิทยาลัยสงฆ์เขียงราย
- ๑๐) วิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง
- ๑๑) วิทยาลัยสงฆ์ศรีสะเกษ
- ๑๒) วิทยาลัยพุทธศาสตร์นานาชาติ
- ๑๓) วิทยาลัยพระธรรมทูต
- ๑๔) วิทยาลัยสงฆ์พุทธปัญญาศรีทวารวดี
- ๑๕) วิทยาลัยสงฆ์ชัยภูมิ
- ๑๖) วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด
- ๑๗) วิทยาลัยสงฆ์พ้อขุนผาเมือง เพชรบูรณ์

- ๑๘) วิทยาลัยสงฆ์ราชบุรี
- ๑๙) วิทยาลัยสงฆ์พุทธปัญญาศรีทวารวดี
- ๒๐) วิทยาลัยสงฆ์พิจิตร
- ๒๑) วิทยาลัยสงฆ์สุพรรณบุรีศรีสุวรรณภูมิ
- ๒๒) วิทยาลัยสงฆ์ระยอง
- ๒๓) วิทยาลัยสงฆ์มหาสารคาม
- ๒๔) วิทยาลัยสงฆ์สุราษฎร์ธานี
- ๒๕) วิทยาลัยสงฆ์อุทัยธานี
- ๒๖) วิทยาลัยสงฆ์เพชรบุรี
- ๒๗) วิทยาลัยสงฆ์กาญจนบุรี ศรีไพบูลย์
- ๒๘) วิทยาลัยสงฆ์ชลบุรี
- ๒๙) วิทยาลัยสงฆ์จันทบุรี
- ๓๐) วิทยาลัยสงฆ์กำแพงเพชร
- ๓๑) วิทยาลัยสงฆ์ตาก

ค. หน่วยวิทยบริการ

- ๑) หน่วยวิทยบริการวิทยาลัยสงฆ์นครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
- ๒) หน่วยวิทยบริการวิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดหมอนไม้ อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี
- ๓) หน่วยวิทยบริการวิทยาลัยสงฆ์ขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดกลาง อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์
- ๔) หน่วยวิทยบริการคณะสังฆมคธ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดอินทาราม ตำบลเหมืองใหม่ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

ง. สถาบันสมทบ

- ๑) วิทยาลัยพระพุทธศาสนาดองกุก ซอนบอบ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี
- ๒) มหาวิทยาลัยสงฆ์จีน จู ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน (ไต้หวัน)
- ๓) สถาบันพระพุทธศาสนานานาชาติศรีลังกา ประเทศศรีลังกา
- ๔) วิทยาลัยพระพุทธศาสนา ประเทศสิงคโปร์
- ๕) ศูนย์การศึกษาพระอาจารย์พรหม ประเทศสิงคโปร์
- ๖) มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนา ธรรมะ เกท บุตาเปสท์ ประเทศฮังการี

๑.๕ ตราสัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัย

เป็นพระจุลมงกุฏ (พระเกี้ยว) เพล่งรัศมี เป็นส่วนพระราชลัญจกรประจำพระองค์ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ตรงฐานพระเกี้ยวมีอักษรย่อ ม จ ร หมายถึง มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ประดิษฐานอยู่ตรงกลางของธรรมจักร ที่ขอบกลาง ด้านบนของธรรมจักร มีอักษรภาษาบาลีว่า ปณฺญา โลกสฺมิ ปชฺโชโต แปลว่า ปัญญาเป็นแสงสว่างในโลก หมายถึง มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยจะอำนวยแสงสว่างทางปัญญาให้แก่ชาวโลก ที่ขอบ กลางด้านล่างมีอักษรชื่อมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ลักษณะงานที่ต้องใช้ตราสัญลักษณ์นี้

๑. งานด้านเอกสารตามระบบงานสารบรรณ
๒. งานด้านทะเบียนการศึกษา
๓. งานด้านการออกหลักฐานสำคัญของมหาวิทยาลัย

๑.๖ เข็มสัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัย

เป็นพระจุลมงกุฏ (พระเกี้ยว) เพล่งรัศมี เป็นส่วนพระราชลัญจกรประจำพระองค์ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ด้านหลังพระเกี้ยวมีธรรมจักร ตรงฐานของพระเกี้ยวมีอักษร ม จ ร เป็นชื่อย่อ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และข้างล่างสุด มีอักษรชื่อมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ลักษณะงานที่ต้องใช้เข็มสัญลักษณ์นี้

๑. ใช้เป็นเข็มสัญลักษณ์ระดับ
๒. ใช้เป็นเข็มสัญลักษณ์ระดับปริญญาบัตร
๓. ใช้เป็นเครื่องหมายในกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย

๑.๗ สีและดอกไม้ประจำมหาวิทยาลัย

- ๑) สีประจำมหาวิทยาลัย คือ สีชมพู
- ๒) ดอกไม้ประจำมหาวิทยาลัย คือ ดอกโกสุม

๑.๘ สุภาชิต ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ และพันธกิจของมหาวิทยาลัย

๑) สุภาชิต

ปณญา โลกสมิ ปชโซโต แปลว่า ปัญญาเป็นแสงสว่างในโลก

๒) ปรัชญา

จัดการศึกษาพระพุทธศาสนาบูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่พัฒนาจิตใจและสังคม

๓) ปณิธาน

เป็นสถานศึกษาพระไตรปิฎกและวิชาชั้นสูงสำหรับพระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์

๔) วิสัยทัศน์

“มหาวิทยาลัยที่จัดการศึกษาพระพุทธศาสนาบูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่ และสร้างพุทธนวัตกรรมเพื่อพัฒนาจิตใจและสังคม”

The University provides Buddhist Studies integrated with modern sciences and creates Buddhist Innovation for the Development of Mentality and Society

๕) พันธกิจ

ผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ

ผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ โดยคำนึงถึงอัตลักษณ์และเอกลักษณ์ของการเป็นมหาวิทยาลัยที่จัดการศึกษา พระพุทธศาสนาบูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่ การเป็นมหาวิทยาลัยกลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลัก ศาสนา โดยกระบวนการผลิตบัณฑิตจะบูรณาการร่วมกับพันธกิจด้านการวิจัยและพัฒนา ด้านการบริการวิชาการ และด้านทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมเพื่อผลิตบัณฑิตให้มีสติปัญญาและคุณธรรม ตามพันธกิจหลักของมหาวิทยาลัย

สติปัญญาและคุณธรรม หมายถึง ความรอบรู้วิชาการด้านพระพุทธศาสนา และสามารถนำไป ประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมตามหลักอริยวัฑฒิ ๕ ประกอบด้วย ศรัทธา ศีล สุตะ จาคะ ปัญญาและมีผลลัพธ์การ เรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา

วิจัยและพัฒนา

พัฒนาระบบการบริหารจัดการงานวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมควบคู่ไปกับกระบวนการเรียน การสอน การบริการวิชาการ และการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เน้นการพัฒนาองค์ความรู้ในพระไตรปิฎกโดย วิถีสหวิทยาการแล้วนำองค์ความรู้ที่ค้นพบมาประยุกต์ใช้แก้ปัญหาศีลธรรมและจริยธรรมของสังคม รวมทั้งพัฒนา ปัญญาและคุณธรรม การพัฒนาคุณภาพงานวิชาการด้านพระพุทธศาสนาโดยความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาที่มี ชื่อเสียงทั้งภายในประเทศและต่างประเทศเพื่อพัฒนาคุณภาพนักวิจัย ผลงานวิจัย งานสร้างสรรค์ หรือพุทธนวัตกรรมให้มีคุณภาพ ประสิทธิภาพและมีความเป็นสากล และใช้กระบวนการวิจัยเป็นส่วนหนึ่งในการผลิตบัณฑิต บริการวิชาการ และทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เพื่อบูรณาการพระพุทธศาสนา กับศาสตร์สมัยใหม่ให้สู่ภาคปฏิบัติได้ อย่างชัดเจนเป็นรูปธรรม

ส่งเสริมพระพุทธศาสนาและบริการวิชาการแก่สังคม

ส่งเสริมให้บุคลากรและ นิสิต มีความตระหนักและเห็นความสำคัญของการมีจิตอาสา ความเจริญงอกงาม ทางสติปัญญาและคุณธรรม การมีส่วนร่วมในการคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ พัฒนาการบริการวิชาการที่เกิดจาก ประสบการณ์การปฏิบัติงานของบุคลากรและนิสิตร่วมกับ ภาควิชาหรือหน่วยงานบริการวิชาการในระดับชาติ ภูมิภาค และนานาชาติ เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้ และพุทธนวัตกรรมในการแก้ปัญหาและเสริมสร้างสันติสุขและความมั่นคง ของ ชุมชน วัด ท้องถิ่น และสังคม โดยใช้การปฏิบัติศาสนกิจและการบริการสังคมของนิสิต เป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามพันธกิจ

ทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม

ร่วมกับภาควิชาหรือหน่วยงาน ชุมชน วัด ท้องถิ่น หรือเครือข่ายความร่วมมือในต่างประเทศ เพื่อเสริมสร้างและ พัฒนาแหล่งการเรียนรู้ด้านการอนุรักษ์ สืบสาน ส่งเสริม พระพุทธศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น ให้เื้อื่อต่อการศึกษาโดยใช้พระพุทธศาสนาเป็นกลไกเพื่อ สร้างจิตสำนึกและความภาคภูมิใจในความเป็นไทยรวมทั้ง ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการนำภูมิ ปัญญาท้องถิ่นมาเป็นรากฐานของการพัฒนาอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน

๑.๙ เอกลักษณ์ อัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัยและอัตลักษณ์บัณฑิต

๑) เอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัย

บริการวิชาการด้านพระพุทธศาสนา

๒) อัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย

ประยุกต์พระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาจิตใจและสังคม

๓) อัตลักษณ์บัณฑิตของมหาวิทยาลัย

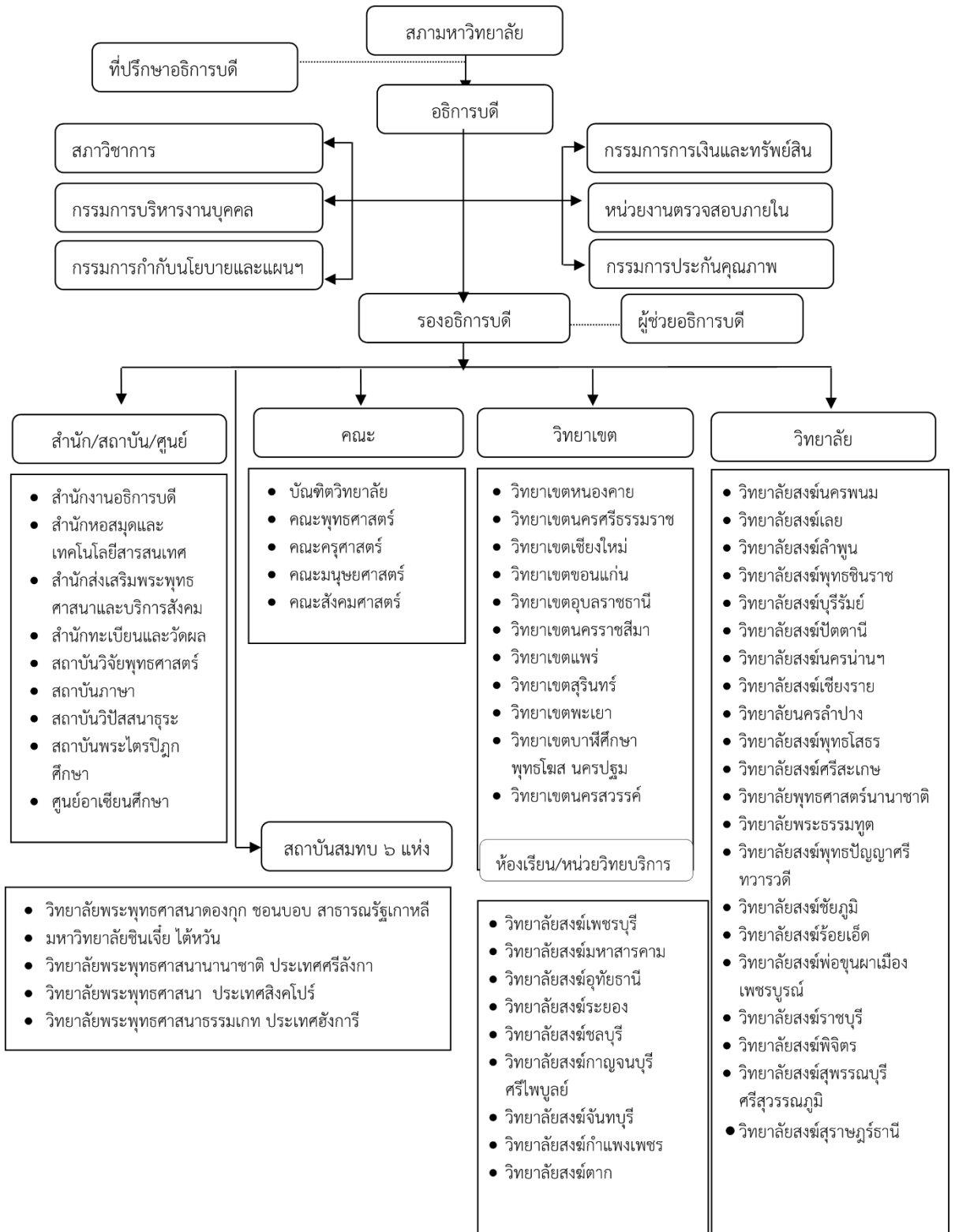
มีศรัทธาอุทิศตนเพื่อพระพุทธศาสนา

๑.๑๐ การบริหารงานและโครงสร้างองค์กร

๑) การบริหารงาน

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ถือเป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์ แห่งคณะสงฆ์ไทย ฝ่ายมหานิกาย การบริหารและการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์ทางกฎหมายทั้งกับรัฐบาลและคณะสงฆ์ โดยมีสภามหาวิทยาลัยเป็นองค์กรบริหารสูงสุด

๒) โครงสร้างองค์กร

๑.๑๑ พัฒนาการการประกันคุณภาพการศึกษา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้เริ่มดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยกองวิชาการ สำนักงานอธิการบดีร่วมกับคณะกรรมการจัดการประชุมเสวนาแนวทางการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา ได้จัดให้มีการประชุมเสวนา การประกันคุณภาพการศึกษา โดยการประชาสัมพันธ์สร้างความเข้าใจและชี้แจงถึงความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๔๒ มีผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยทั้งส่วนกลางและวิทยาเขตเข้าร่วมประชุม โดยอธิการบดีเป็นประธาน นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยยังได้เชิญผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิด้านการประกันคุณภาพการศึกษาทั้งภายในและภายนอกมาให้คำปรึกษา ให้ข้อเสนอแนะและแนวทางการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา

การดำเนินการด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ได้ดำเนินการตามระบบประกันคุณภาพการศึกษา ของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (ทอภ) ซึ่งที่ประชุมเห็นร่วมกันว่าควรดำเนินการให้เป็นไปตามระบบ ซึ่งเหมาะสมกับธรรมชาติของมหาวิทยาลัยแต่ละแห่ง เวลานั้นเป็นช่วงที่สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) กำลังดำเนินการปรับเกณฑ์มาตรฐานตามองค์ประกอบต่าง ๆ ของระบบประกันคุณภาพให้เหมาะสมกับการเรียนการจัดการศึกษาของไทย

ระยะที่หนึ่ง คณะกรรมการอำนวยการการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย ได้มีมติเห็นชอบให้ดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยตามระบบ IPOI คือ ปัจจัยนำเข้า (Input) ปัจจัยกระบวนการ (Process) ปัจจัยผลผลิต (Output) และปัจจัยผลกระทบ (Impact) ประกอบด้วย ๑๒ ปัจจัย ๕๒ เกณฑ์ และ ๕๙ ตัวชี้วัด เกณฑ์เหล่านี้ใช้ประเมินคุณภาพภายใน ครั้งที่ ๑ (๒๕๔๔-๒๕๔๖) ใช้ระบบให้คะแนนเป็น ๓ A (Awareness Attempt and Achievement)

ระยะที่สอง การดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย ก็ยังใช้ระบบเดิมทุกประการ คือระบบ IPOI คือ ปัจจัยนำเข้า (Input) ปัจจัยกระบวนการ (Process) ปัจจัยผลผลิต (Output) และปัจจัยผลกระทบ (Impact) โดยคณะกรรมการอำนวยการได้ปรับปรุงและพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษามาเป็น ๑๕ ปัจจัย ๕๘ ตัวชี้วัด เกณฑ์เหล่านี้ใช้ประเมินคุณภาพภายใน ครั้งที่ ๒ (๒๕๔๗-๒๕๔๘) ใช้ระบบให้คะแนนเต็ม ๕ คะแนน ระยะนี้เองที่สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) เข้ามาประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกมหาวิทยาลัย ในรอบที่ ๑ (๘ มีนาคม ๒๕๔๘)

ระยะที่สาม หลังจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาเข้ามาประเมิน คุณภาพภายนอกและรายงานผลการประเมินแล้ว คณะกรรมการดำเนินการการประกันคุณภาพการศึกษา ได้ปรับระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยใหม่ เพื่อให้เรียบง่ายและสะดวกต่อการดำเนินงานของทุกภาคส่วนของมหาวิทยาลัย โดยปรับจากปัจจัยเป็น

มาตรฐานตาม สมศ. ประกอบด้วย ๗ มาตรฐาน ผสมผสานจากปัจจัยทั้งหมดเข้ามาอยู่ตาม มาตรฐานนั้นๆ ระบบนี้ครอบคลุมการดำเนินการ ของส่วนงานที่จัดการศึกษาและส่วนงานที่ สนับสนุนการศึกษาตามพันธกิจของมหาวิทยาลัยทุกประการ ดังนี้

- มาตรฐานที่ ๑ ด้านคุณภาพบัณฑิต
- มาตรฐานที่ ๒ ด้านงานวิจัยและงานสร้างสรรค์
- มาตรฐานที่ ๓ ด้านการบริการวิชาการและการเผยแพร่พระพุทธศาสนา
- มาตรฐานที่ ๔ ด้านการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม
- มาตรฐานที่ ๕ ด้านการพัฒนาสถาบันและบุคลากร
- มาตรฐานที่ ๖ ด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน
- มาตรฐานที่ ๗ ด้านการประกันคุณภาพ

คณะกรรมการดำเนินการการประกันคุณภาพการศึกษา ได้ดำเนินการตรวจสอบและ ประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ครั้งที่ ๓ (๒๕๔๙-๒๕๕๐) โดยใช้ระบบ ๗ มาตรฐาน ตาม เกณฑ์การประเมินของ สมศ. เพื่อเตรียมรับการประเมินคุณภาพภายนอก ข้อมูลที่ได้จากการ ประเมินคุณภาพภายในครั้งนี้ มหาวิทยาลัยใช้เป็นข้อมูลสำหรับการประเมินคุณภาพภายนอก ของ สมศ.ในรอบที่ ๒ (๒๓-๒๕ มกราคม ๒๕๕๑)

ระยะที่สี่ หลังจากที่มีมหาวิทยาลัยผ่านการประเมินคุณภาพภายนอกในรอบที่สองแล้ว จึง ได้ดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการ อุดมศึกษา โดยคณะกรรมการดำเนินการการประกันคุณภาพการศึกษา ได้ปรับระบบการประกัน คุณภาพการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเป็น ๙ องค์กรประกอบ ๕๖ ตัวบ่งชี้ ใช้ระบบให้คะแนนเต็ม ๓ คะแนน มหาวิทยาลัยดำเนินการการประกันคุณภาพการศึกษาด้วยระบบนี้ในปีการศึกษา ๒๕๕๐ - ๒๕๕๒ ดังนี้

- องค์กรประกอบที่ ๑ ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์และแผนการดำเนินการ
- องค์กรประกอบที่ ๒ การเรียนการสอน
- องค์กรประกอบที่ ๓ กิจกรรมการพัฒนานิสิต
- องค์กรประกอบที่ ๔ การวิจัย
- องค์กรประกอบที่ ๕ การบริการทางวิชาการแก่สังคม
- องค์กรประกอบที่ ๖ การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม
- องค์กรประกอบที่ ๗ การบริหารและการจัดการ
- องค์กรประกอบที่ ๘ การเงินและงบประมาณ
- องค์กรประกอบที่ ๙ ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ

ระยะที่ห้า มหาวิทยาลัยได้จัดทำระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยใช้เกณฑ์ ประเมินของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เป็นหลัก ผสมกับเกณฑ์ประเมินของ สำนักงานรับรอง มาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ประเมินคุณภาพการศึกษา

ของส่วนงานที่จัดการศึกษาทุกส่วนงาน ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ระบบการประกันคุณภาพ การศึกษารั้งนี้ มี ๙ องค์ประกอบ ๔๒ ตัวบ่งชี้ แบ่งเป็นปัจจัยนำเข้า (Input) ๔ ตัวบ่งชี้ กระบวนการ (Process) ๑๘ ตัวบ่งชี้ และผลผลิต (Output) หรือผลกระทบ (Impact) ๒๐ ตัวบ่งชี้ ใช้ระบบการให้คะแนนเต็ม ๕ คะแนน มหาวิทยาลัยดำเนินการการประกันคุณภาพ การศึกษาด้วยระบบนี้ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๕๓

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ มหาวิทยาลัยผ่านการประเมินคุณภาพภายนอกรอบสามของสำนักงาน รับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (สมศ.) (๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖) และผ่านการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในจากสำนักงานคณะกรรมการการ อุดมศึกษา (สกอ.) (๒๒-๒๕ กันยายน ๒๕๕๖) ตามกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์และ วิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.๒๕๕๓ ซึ่งกำหนดให้ตรวจสอบคุณภาพการศึกษาอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกสามปีและเปิดเผยผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน

ระยะที่หก มหาวิทยาลัยออกข้อบังคับมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.๒๕๕๗ กำหนดระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย (๑) ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และ (๒) ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา ภายนอก ครอบคลุมพันธกิจทั้ง ๔ ด้านของมหาวิทยาลัย คือ การจัดการเรียนการสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการ และการทำนุบำรุงพระพุทธานุศาสน์ ศิลปะและวัฒนธรรม สอดคล้อง กับปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ ของมหาวิทยาลัย หลักการและแนวทางที่กระทรวงศึกษาธิการ กำหนด โดยมีกลไกในการประกันคุณภาพการศึกษา คือ คณะกรรมการประกันคุณภาพ การศึกษาของมหาวิทยาลัย และคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของส่วนงาน

คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยใช้เกณฑ์ประเมินของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เป็นหลัก แบ่งเป็น ๓ ระดับ ได้แก่ (๑) ระดับหลักสูตร (๒) ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย และ (๓) ระดับสถาบัน ใช้ระบบให้คะแนนเต็ม ๕ คะแนน มหาวิทยาลัยดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาด้วยระบบนี้ ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๕๗ มีองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ ดังนี้

๑) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประกอบด้วย ๖ องค์ประกอบ ๑๔ ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน

องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต

องค์ประกอบที่ ๓ นิสิต

องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์

องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน

องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

๒) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตรและเพิ่มเติม ๕ องค์ประกอบ ๑๓ ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต

องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัย

องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ

องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

๓) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย และเพิ่มเติม ๕ องค์ประกอบ ๑๓ ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต

องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัย

องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ

องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

บทที่ ๒

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษา

๒.๑ ความจำเป็นและวัตถุประสงค์ของการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา

ปัจจัยภายในและภายนอกที่ทำให้การประกันคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องเร่งดำเนินการ คือ

๑) คุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาและบัณฑิตภายในประเทศที่มีแนวโน้มแตกต่างกันมากขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียแก่สังคมโดยรวมของประเทศในระยะยาว

๒) ความท้าทายของโลกาภิวัตน์ต่อการอุดมศึกษา ทั้งในประเด็นการบริการการศึกษา ข้ามพรมแดน และการเคลื่อนย้ายนักศึกษาและบัณฑิต การประกอบอาชีพของบัณฑิตในอนาคต อันเป็นผลจากการรวมตัวของประเทศในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งทั้งสองประเด็นต้องการการรับประกันของคุณภาพการศึกษา

๓) สถาบันอุดมศึกษามีความจำเป็นที่จะต้องสร้างความมั่นใจแก่สังคมว่าสามารถพัฒนาองค์ความรู้และผลิตบัณฑิต ตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศให้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันระดับสากล การพัฒนาภาคการผลิตจริงทั้งอุตสาหกรรมและบริการ การพัฒนาอาชีพ คุณภาพชีวิต ความเป็นอยู่ระดับท้องถิ่นและชุมชน

๔) สถาบันอุดมศึกษาจะต้องให้ข้อมูลสาธารณะ (Public Information) ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งนักศึกษา ผู้จ้างงาน ผู้ปกครอง รัฐบาล และประชาชนทั่วไป

๕) สังคมต้องการระบบอุดมศึกษาที่เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วม (Participation) มีความโปร่งใส (Transparency) และมีความรับผิดชอบซึ่งตรวจสอบได้ (Accountability) ตามหลักธรรมาภิบาล

๖) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายใน รวมถึงให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาทำหน้าที่ประเมินคุณภาพภายนอก โดยการประเมินผลการจัดการศึกษาของสถานศึกษา

๗) คณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศใช้มาตรฐานการอุดมศึกษา เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ เพื่อเป็นกลไกกำกับมาตรฐานระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน โดยทุกหน่วยงานระดับอุดมศึกษาจะได้ใช้เป็นกรอบการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา

๘) กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒ และคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้

ประกาศแนวทางการปฏิบัติตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ เพื่อให้การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาและเพื่อการประกันคุณภาพของบัณฑิตในแต่ละระดับคุณวุฒิและสาขาวิชา

๙) กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔ เพื่อเป็นกลไกส่งเสริมและกำกับให้สถาบันอุดมศึกษาจัดการศึกษาให้มีมาตรฐานตามประเภทหรือกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา ๔ กลุ่ม

๑๐) กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรมได้ออกกฎกระทรวง เรื่อง มาตรฐานการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ เพื่อกำหนดมาตรฐานการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา และกฎกระทรวง เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๔ เพื่อกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตรสถาบันศึกษา กฎกระทรวง เรื่อง การจัดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ เพื่อแบ่งกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาตามความเชี่ยวชาญ

นอกจากนี้ คณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา ได้ออกประกาศ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ระดับปริญญาตรี พ.ศ. ๒๕๖๕ และประกาศ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ เพื่อกำหนดมาตรฐานการจัดการศึกษาทั้งระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้ สถาบันอุดมศึกษาร่วมกับต้นสังกัดจึงพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

๑) เพื่อตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานตั้งแต่ระดับหลักสูตร ภาควิชา คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่า และสถาบันอุดมศึกษาในภาพรวม ตามระบบคุณภาพและกลไกที่สถาบันนั้น ๆ กำหนดขึ้น โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบคุณภาพต่างๆ ว่าเป็นไปตามเกณฑ์และได้มาตรฐาน

๒) เพื่อให้หลักสูตร ภาควิชา คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่าและสถาบันอุดมศึกษาทราบสถานภาพของตนเองอันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางในการพัฒนาคุณภาพไปสู่เป้าหมาย (Targets) และเป้าประสงค์ (Goals) ที่ตั้งไว้ตามจุดเน้นของตนเองและเป็นสากล

๓) เพื่อทราบจุดแข็ง จุดที่ควรปรับปรุง ตลอดจนได้รับข้อเสนอแนะในการพัฒนาการดำเนินงานเพื่อเสริมจุดแข็ง และพัฒนาจุดที่ควรปรับปรุง ในแต่ละระดับอย่างต่อเนื่อง

๔) เพื่อให้ข้อมูลสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทำให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานตามที่กำหนด

๕) เพื่อให้หน่วยงานต้นสังกัดของสถาบันอุดมศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการอุดมศึกษาในแนวทางที่เหมาะสม

๒.๒ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๕ ที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๕ ได้กำหนดจุดมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นคุณภาพและมาตรฐาน โดยกำหนดรายละเอียดไว้ในหมวด ๖ มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย “ระบบการประกันคุณภาพภายใน” และ “ระบบการประกันคุณภาพภายนอก” เพื่อใช้เป็นกลไกในการพัฒนาระดับคุณภาพและมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษา

การประกันคุณภาพภายใน เป็นการสร้างระบบและกลไกในการพัฒนา ติดตาม ตรวจสอบและประเมินการดำเนินงานของสถานศึกษาให้เป็นไปตามนโยบาย เป้าหมายและระดับคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนดโดยสถานศึกษาและหรือหน่วยงานต้นสังกัด โดยหน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษากำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง มีการจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายในเสนอต่อสภาสถาบัน หน่วยงานต้นสังกัด และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาและเปิดเผยต่อสาธารณชนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาและเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก

การประกันคุณภาพภายนอก เป็นการประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาเพื่อให้มีการติดตามและตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา โดยคำนึงถึงความมุ่งหมาย หลักการ และแนวการจัดการศึกษาในแต่ละระดับ ซึ่งประเมินโดย “สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน)” หรือเรียกชื่อย่อว่า “สมศ.” พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๕ ได้กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งต้องได้รับการประเมินคุณภาพภายนอกอย่างน้อย ๑ ครั้งในทุกรอบ ๕ ปี นับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้าย และเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชน

๒.๓ กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๕๑-๒๕๖๕) และแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ – ๒๕๕๙)

๑) กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๕๑-๒๕๖๕)

กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ได้กำหนดแนวทางการพัฒนาและแก้ปัญหาอุดมศึกษาที่ไร้ทิศทาง ขาดคุณภาพ และขาดประสิทธิภาพ โดยใช้กลไกการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเป็นกลไกหลักในการดำเนินการ กล่าวคือ ให้มีการสร้างกลไกการประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาตามพันธกิจของสถาบันในแต่ละกลุ่ม ซึ่งมีพื้นที่บริการและจุดเน้นระดับการศึกษาที่ต่างกัน รวมทั้งมีพันธกิจและบทบาทในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศต่างกันตามความหลากหลาย ทั้งการพัฒนาฐานราก สังคม เศรษฐกิจ รวมถึงการกระจายอำนาจในระดับท้องถิ่น การขับเคลื่อนภาคการผลิตในชนบท ท้องถิ่นและระดับประเทศ จนถึงการแข่งขันในโลกาภิวัตน์

ระบบอุดมศึกษาแต่ละกลุ่มเหล่านี้ จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอุดมศึกษา และส่งผลกระทบที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศอย่างมีนัยสำคัญ อาทิ สามารถสร้างความเป็นเลิศได้ตามพันธกิจของตนเอง สามารถตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศดีขึ้น ส่งผลเชิงบวกต่อการผลิต พัฒนาและการทำงานของอาจารย์ สามารถปรับจำนวนของบัณฑิตในสาขาที่เป็นความต้องการของสังคม ลดการว่างงาน

สถาบันอุดมศึกษาในกลุ่มเหล่านี้มีกลไกร่วมกันในการประกันคุณภาพ เพื่อให้นักศึกษาสามารถต่อยอด ถ่ายโอนแลกเปลี่ยนกันได้ระหว่างกลุ่ม และในระยะยาวการประเมินคุณภาพควรนำไปสู่ระบบรับรองวิทยฐานะ (Accreditation) ที่นักศึกษาและสาธารณะให้ความเชื่อถือเป็นฐานและเงื่อนไขในการจัดสรรงบประมาณของรัฐ และการสนับสนุนจากภาคเอกชน รวมทั้งการโอนย้ายหน่วยกิต

จากกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา ในปี ๒๕๕๑ กำหนดประเภทหรือกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเป็น ๔ กลุ่ม คือ

กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชน หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จัดฝึกอบรมสนองตอบความต้องการของท้องถิ่น เพื่อเตรียมกำลังคนที่มีความรู้เข้าสู่ภาคการผลิตจริงในชุมชน สถาบันสนับสนุนรองรับการเปลี่ยนอาชีพพื้นฐาน เช่น แรงงานที่ออกจากภาคเกษตร เป็นแหล่งเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ประชาชนได้มีโอกาสเรียนรู้ตลอดชีวิตอันจะนำไปสู่ความเข้มแข็งของชุมชนและการพัฒนาที่ยั่งยืน

กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี เพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถเป็นหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนา

และการเปลี่ยนแปลงในระดับภูมิภาค สถาบันมีบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งให้กับหน่วยงานธุรกิจ และบุคคลในภูมิภาค เพื่อรองรับการดำรงชีพ สถาบันอาจมีการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาโทด้วยก็ได้

กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชา ทั้งสาขาวิชาทางวิทยาศาสตร์กายภาพ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ สังคมศาสตร์ หรือมนุษยศาสตร์ รวมทั้งสาขาวิชาชีพเฉพาะทาง สถาบันอาจเน้นการทำวิทยานิพนธ์หรือการวิจัย หรือเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถ ทักษะและสมรรถนะในการประกอบอาชีพระดับสูง หรือเน้นทั้งสองด้าน รวมทั้งสถาบันอาจมีบทบาทในการพัฒนาภาคการผลิตจริง ทั้งอุตสาหกรรมและบริการ สถาบันในกลุ่มนี้อาจจำแนกได้เป็น ๒ ลักษณะคือ ลักษณะที่ ๑ เป็นสถาบันที่เน้นระดับบัณฑิตศึกษา และลักษณะที่ ๒ เป็นสถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี

กลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอก หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอก และเน้นการทำวิทยานิพนธ์และการวิจัยรวมถึงการวิจัยหลังปริญญาเอก สถาบันเน้นการผลิตบัณฑิตที่เป็นผู้นำทางความคิดของประเทศ สถาบันมีศักยภาพในการขับเคลื่อนอุดมศึกษาไทยให้อยู่ในแนวหน้าระดับสากล มุ่งสร้างองค์ความรู้ทฤษฎี และข้อค้นพบใหม่ทางวิชาการ

๒) แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ – ๒๕๕๙)

แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ ๑๑ กำหนดให้อุดมศึกษาไทยในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๙ ต้องมีการพัฒนาอย่างก้าวกระโดด เพื่อเป็นแหล่งความรู้ที่ตอบสนองการแก้ไขปัญหาวิกฤติและชี้แนะการพัฒนาอย่างยั่งยืนของชาติและท้องถิ่นโดยเร่งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้นภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และต้องส่งเสริมการพัฒนาประเทศให้สามารถแข่งขันได้ในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก

แผนพัฒนาการศึกษานี้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ ผลิตกำลังคนที่มีศักยภาพตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานสามารถทำงานเพื่อดำรงชีพตนเองและเพื่อช่วยเหลือสังคม มีคุณธรรม มีความรับผิดชอบ และมีสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจ รวมทั้งพัฒนาอาจารย์ให้เป็นมืออาชีพ และผู้เชี่ยวชาญมืออาชีพให้เป็นอาจารย์ พัฒนาวิชาชีพอาจารย์ให้เป็นที่ยอมรับของสังคม มีการจัดการเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ ของประเทศไทยโดยใช้ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของประเทศไทย

ทั้งนี้ การบริหารจัดการอุดมศึกษาในแผนพัฒนาการศึกษานี้เป็นเชิงรุก ซึ่งมีกลยุทธ์การเงิน และพระราชบัญญัติอุดมศึกษา เป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ ปี ๒๕๕๙

ที่ว่า “อุดมศึกษาเป็นแหล่งองค์ความรู้และพัฒนากำลังคนระดับสูงที่มีคุณภาพเพื่อการพัฒนาชาติอย่างยั่งยืน สร้างสังคมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ.๒๕๕๕-๒๕๕๙) บนพื้นฐานปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีบทบาทสูงในสังคมประชาคมอาเซียนและมุ่งสู่คุณภาพอุดมศึกษาระดับนานาชาติ”

๒.๔ การประกันคุณภาพกับมาตรฐานการศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ในหมวด ๕ ที่ว่าด้วยการบริหารและการจัดการศึกษา มาตรา ๓๔ ได้กำหนดให้ คณะกรรมการการอุดมศึกษามีหน้าที่พิจารณาเสนอมาตรฐานการอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ โดยคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการของสถาบันอุดมศึกษา คณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงได้จัดทำมาตรฐานการอุดมศึกษาเพื่อใช้เป็นกลไกระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน เพื่อนำไปสู่การกำหนดนโยบายการพัฒนาการอุดมศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาต่อไป มาตรฐานการอุดมศึกษาที่จัดทำขึ้นฉบับนี้ได้ใช้มาตรฐานการศึกษาของชาติที่เปรียบเสมือนร่มใหญ่เป็นกรอบในการพัฒนา โดยมีสาระสำคัญที่ครอบคลุมเป้าหมายและหลักการของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของไทยและเป็นมาตรฐานที่คำนึงถึงความหลากหลายของกลุ่มหรือประเภทของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้ทุกสถาบันสามารถนำไปใช้กำหนดพันธกิจและมาตรฐานของการปฏิบัติงานได้

กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ได้ออกกฎกระทรวง เรื่อง การจัดกลุ่มสถาบัน พ.ศ. ๒๕๖๔ เพื่อกำหนดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา โดยมีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยจัดอยู่ในสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา นอกจากนี้ กระทรวงฯยังได้ออกกฎกระทรวง เรื่อง มาตรฐานการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ.๒๕๖๕ เพื่อกำหนดมาตรฐานการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยใน ๔ ด้าน คือ มาตรฐานด้านการจัดการเรียนการสอน มาตรฐานด้านการศึกษาวิจัยและสร้างนวัตกรรม มาตรฐานด้านการบริการวิชาการแก่สังคม มาตรฐานด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และกฎกระทรวง เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๖๕ เพื่อกำหนดให้ผู้สำเร็จการศึกษาทุกระดับมาตรฐานคุณวุฒิการศึกษาต้องผลลัพธ์การเรียนรู้ อย่างน้อย ๔ ด้าน ประกอบด้วย ๑) ด้านความรู้ ๒) ด้านทักษะ ๓) ด้านจริยธรรม ๔) ด้านลักษณะบุคคล และ

นอกจากนี้ คณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา ได้ออกประกาศ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ. ๒๕๖๕ และเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ. ๒๕๖๕ เพื่อกำหนดมาตรฐานการจัดการจัดการศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา

เพื่อให้การจัดการศึกษาทุกระดับและทุกประเภทมีคุณภาพและได้มาตรฐานตามที่กำหนดทั้งมาตรฐานการศึกษาระดับชาติ มาตรฐานการอุดมศึกษาทั้งมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา และสัมพันธ์กับมาตรฐานและหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาอื่น ๆ รวมถึงกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ จึงจำเป็นต้องมีระบบประกันคุณภาพที่พัฒนาขึ้นตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.๒๕๕๓ ทั้งนี้ ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานการศึกษา หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง และการประกันคุณภาพการศึกษา

๒.๕ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยใช้เกณฑ์ประเมินกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม แบ่งเป็น ๓ ระดับ ได้แก่ (๑) ระดับหลักสูตร (๒) ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย และ (๓) ระดับสถาบัน ใช้ระบบให้คะแนนเต็ม ๕ คะแนน มหาวิทยาลัยดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาด้วยระบบนี้ ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๕๗ มีองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ ดังนี้

๑) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประกอบด้วย ๖ องค์ประกอบ ๑๔ ตัวบ่งชี้

- องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน
- องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต
- องค์ประกอบที่ ๓ นิสิต
- องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์
- องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน
- องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

๒) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตรและเพิ่มเติม ๕ องค์ประกอบ ๑๓ ตัวบ่งชี้ ดังนี้

- องค์ประกอบที่ ๑ การจัดการเรียนการสอน
- องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและสร้างนวัตกรรม
- องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม
- องค์ประกอบที่ ๔ การทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
- องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

๓) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย และเพิ่มเติม ๕ องค์ประกอบ ๑๓ ตัวบ่งชี้ ดังนี้

- องค์ประกอบที่ ๑ การจัดการเรียนการสอน

องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและสร้างนวัตกรรม

องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม

องค์ประกอบที่ ๔ การทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม

องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

จุดมุ่งหมายของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในแต่ละระดับเพื่อการควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพ การจัดการศึกษาในระดับหลักสูตร ระดับคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและระดับสถาบันตามระบบและกลไกที่ได้กำหนดขึ้น เพื่อให้มหาวิทยาลัยได้ทราบสถานภาพที่แท้จริง อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางและพัฒนาคุณภาพตามเกณฑ์และมาตรฐานที่ตั้งไว้อย่างต่อเนื่อง

ทุกส่วนงานของมหาวิทยาลัยต้องดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา โดยให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

กระบวนการการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ต้องดำเนินการทูลรอบปีการศึกษา และให้นำผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในไปใช้ปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษา ทุกส่วนงานของมหาวิทยาลัย

แนวทางการจัดกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาภายในแยกออกเป็น ๔ ขั้นตอนตามระบบวงจรการพัฒนาคุณภาพ PDCA / PDSA คือ การวางแผน (Plan) การดำเนินงานและเก็บข้อมูล (Do) การประเมินคุณภาพ (Check / Study) และการเสนอแนวทางการปรับปรุง (Act)

๒.๖ กิจกรรมดำเนินการในวงจรการจัดกระบวนการประกันคุณภาพภายใน

๑) มหาวิทยาลัยวางแผนการประกันคุณภาพการศึกษาภายในประจำปีการศึกษาใหม่

๒) มหาวิทยาลัยเก็บข้อมูลระยะ ๑๒ เดือนตามตัวบ่งชี้ที่ได้ประกาศใช้ และให้มีการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในเป็นประจำทุกปีทั้งระดับหลักสูตร คณะ วิทยาเขต วิทยาลัย และสถาบัน

๓) หลักสูตรเตรียมการประเมินตนเองระดับหลักสูตรและจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับหลักสูตร

๔) คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยนำผลการประเมินระดับหลักสูตรมาจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

๕) คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยประเมินตนเอง และยืนยันผลการประเมินหลักสูตรที่ได้ประเมินไปแล้ว

๖) มหาวิทยาลัยนำผลการประเมินระดับหลักสูตร ผลการประเมินระดับคณะ วิทยาเขต และวิทยาลัย มาจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับสถาบัน

๓) มหาวิทยาลัยประเมินตนเองบนระบบ CHE QA Online และยืนยันผลการประเมินตนเองระดับหลักสูตร คณะคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย พร้อมนำผลการประเมินเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาวางแผนพัฒนามหาวิทยาลัยในปีการศึกษาถัดไป

๔) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยนำผลการประเมินและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในที่มหาวิทยาลัยแต่งตั้ง (รวมทั้งข้อเสนอแนะของสภามหาวิทยาลัย) มาวางแผนปรับปรุงการดำเนินงาน หรือปรับแผนกลยุทธ์ แผนปฏิบัติการประจำปี

๕) ส่งรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินคุณภาพภายใน ผ่านระบบ CHE QA Online ภายใน ๑๒๐ วันนับจากสิ้นปีการศึกษา

๒.๗ แนวทางการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน

๑. ในแต่ละปีการศึกษา มหาวิทยาลัยประเมินตนเองทั้งระดับหลักสูตรตามตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในและตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา (TQF) ระดับคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและระดับสถาบัน ตามลำดับโดยมหาวิทยาลัยเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการประเมิน และส่งผลการประเมินให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาทราบผ่านระบบฐานข้อมูลด้านการประกันคุณภาพ (CHE QA Online)

๒. ภายใน ๓ ปี มหาวิทยาลัยประเมินคุณภาพหลักสูตรให้ครบทุกหลักสูตรที่สภามหาวิทยาลัยอนุมัติ/เห็นชอบให้เปิดดำเนินการจัดการเรียนการสอน ตามเกณฑ์มาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)

๓. สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาติดตามตรวจสอบมหาวิทยาลัยตามที่กำหนดในกฎกระทรวง อย่างน้อย ๑ ครั้งในทุก ๓ ปี

๒.๘ นิยามศัพท์ที่ใช้ในตัวบ่งชี้

การจัดการความรู้ (Knowledge Management : KM) หมายถึง การรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในองค์กรซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคล หรือเอกสาร มาพัฒนาให้เป็นระบบ เพื่อให้ทุกคนในองค์กรเข้าถึงความรู้และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้องค์กรมีความสามารถในแข่งขันสูงสุด โดยที่ความรู้มี ๒ ประเภท คือ

๑) **ความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (Tacit Knowledge)** เป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ พรสวรรค์หรือสัญชาตญาณของแต่ละบุคคลในการทำความเข้าใจในสิ่งต่างๆ เป็นความรู้ที่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรได้โดยง่าย เช่น ทักษะในการทำงาน งานฝีมือ หรือการคิดเชิงวิเคราะห์ บางครั้ง จึงเรียกว่าเป็นความรู้แบบนามธรรม

๒) ความรู้ที่ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) เป็นความรู้ที่สามารถรวบรวม ถ่ายทอดได้ โดยผ่านวิธีต่างๆ เช่น การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ทฤษฎี คู่มือต่างๆ และบางครั้งเรียกว่าเป็นความรู้แบบรูปธรรม

นพ.วิจารณ์ พานิช ได้ให้ความหมายของคำว่า “การจัดการความรู้” คือ เครื่องมือเพื่อการบรรลุเป้าหมายอย่างน้อย ๔ ประการไปพร้อมๆ กันได้แก่ บรรลุเป้าหมายของงาน บรรลุเป้าหมายการพัฒนาคน บรรลุเป้าหมายการพัฒนาองค์กรไปเป็นองค์กรเรียนรู้ และบรรลุความเป็นชุมชน เป็นหมู่คณะ ความเอื้ออาทรระหว่างกันในที่ทำงาน

การจัดการความรู้เป็นการดำเนินการอย่างน้อย ๖ ประการต่อความรู้ ได้แก่

๑) การกำหนดความรู้หลักที่จำเป็นหรือสำคัญต่องานหรือกิจกรรมของกลุ่มหรือองค์กร

๒) การเสาะหาความรู้ที่ต้องการ

๓) การปรับปรุง ดัดแปลง หรือสร้างความรู้บางส่วนให้เหมาะต่อการใช้งานของตน

๔) การประยุกต์ใช้ความรู้ในกิจการงานของตน

๕) การนำประสบการณ์จากการทำงาน และการประยุกต์ใช้ความรู้ มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสกัด “ชุมชนความรู้” ออกมาบันทึกไว้

๖) การจดบันทึก “ชุมชนความรู้” และ “แก่นความรู้” สำหรับไว้ใช้งาน และปรับปรุงเป็นชุดความรู้ที่ครบถ้วน ลุ่มลึกและเชื่อมโยงมากขึ้น เหมาะต่อการใช้งานมากยิ่งขึ้น

โดยที่การดำเนินการ ๖ ประการนี้บูรณาการเป็นเนื้อเดียวกัน ความรู้ที่เกี่ยวข้องเป็นทั้งความรู้ที่ชัดแจ้งอยู่ในรูปของตัวหนังสือหรือรหัสอย่างอื่นที่เข้าใจได้ทั่วไป (Explicit Knowledge) และความรู้ที่ฝังลึกอยู่ในสมอง (Tacit Knowledge) ทั้งที่อยู่ในใจ (ความเชื่อ ค่านิยม) อยู่ในสมอง (เหตุผล) และอยู่ในมือและส่วนอื่นๆ ของร่างกาย(ทักษะในการปฏิบัติ) การจัดการความรู้เป็นกิจกรรมที่คนจำนวนหนึ่งทำร่วมกัน ไม่ใช่กิจกรรมที่ทำโดยคนคนเดียว

การตีพิมพ์ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หมายถึง การตีพิมพ์ผลงานวิชาการฉบับสมบูรณ์ในลักษณะของรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ วารสารวิชาการ หรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการในระดับมหาวิทยาลัย หรือระดับคณะและต้องเป็นผลงานที่ผ่านการกลั่นกรอง (Peer review) โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมเป็นกรรมการพิจารณาด้วย

การเทียบเคียงผลการดำเนินงาน (Benchmarking) หมายถึง วิธีการในการวัดและเปรียบเทียบผลผลิต บริการ และวิธีการปฏิบัติกับองค์กรที่สามารถทำได้ดีกว่า เพื่อนำผลการเปรียบเทียบมาใช้ในการปรับปรุงองค์กรของตน เพื่อมุ่งความเป็นเลิศทางธุรกิจ

การบูรณาการ (Integration) หมายถึง การผสมกลมกลืนของแผน กระบวนการ สารสนเทศ การจัดสรร ทรัพยากร การปฏิบัติการ ผลลัพธ์ และการวิเคราะห์ เพื่อสนับสนุนเป้าประสงค์ที่สำคัญของสถาบัน (Organization-wide Goal) การบูรณาการที่มีประสิทธิผล เป็นมากกว่าความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน (Alignment) ซึ่งการดำเนินการของแต่ละ

องค์ประกอบภายใน ระบบการจัดการ ผลการดำเนินการ มีความเชื่อมโยงกันเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ หมายถึง โครงการร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับประเทศอื่น

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับนานาชาติ หมายถึง การเผยแพร่ที่เปิดกว้างสำหรับทุกประเทศ (อย่างน้อย ๕ ประเทศที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มอาเซียน)

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับภูมิภาคอาเซียน หมายถึง การเผยแพร่เฉพาะในกลุ่มอาเซียน ๑๐ ประเทศ (อย่างน้อย ๕ ประเทศนับรวมประเทศไทยด้วย) และการให้คะแนนตามแหล่งเผยแพร่ ไม่จำเป็นต้องไปแสดงในต่างประเทศ

อาเซียน หมายถึง สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations) มี ๑๐ ประเทศ ได้แก่ บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย สปป.ลาว มาเลเซีย พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม

การเผยแพร่ผลงานวิจัยในประชุมวิชาการระดับชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการและบทความฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceedings) โดยมี กองบรรณาธิการจัดทำรายงานการประชุมหรือคณะกรรมการจัดประชุม ประกอบด้วย ศาสตราจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ นอกสถาบันเจ้าภาพอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ โดยต้องมีผู้ประเมินบทความที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นด้วย และมีบทความที่มาจากหน่วยงานภายนอกสถาบันอย่างน้อย ๓ หน่วยงาน และรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๕

การเผยแพร่ผลงานวิจัยในที่ประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการและบทความฉบับสมบูรณ์ (Full paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceedings) โดยมีกองบรรณาธิการจัดทำรายงานฯ หรือคณะกรรมการจัดประชุมประกอบด้วยศาสตราจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้น ๆ จากต่างประเทศอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ และมีผู้ประเมินบทความที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น และบทความที่มาจากต่างประเทศอย่างน้อย ๓ ประเทศ และรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๕

**** บทความในการประชุมวิชาการทั้งระดับชาติและนานาชาติ ที่นำเสนอให้กองบรรณาธิการหรือคณะกรรมการจัดประชุมพิจารณาคัดเลือก ต้องเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และได้รับการตีพิมพ์ ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้**

งานวิจัย หมายถึง กระบวนการที่มีระเบียบแบบแผนในการค้นหาคำตอบของปัญหา หรือการเสาะแสวงหาความรู้ใหม่ ตลอดจนถึงการประดิษฐ์คิดค้นที่ผ่านกระบวนการศึกษาค้นคว้าหรือทดลอง วิเคราะห์และตีความข้อมูล ตลอดจนสรุปผลอย่างเป็นระบบ

งานสร้างสรรค์ หมายถึง ผลงานศิลปะและสิ่งประดิษฐ์ประเภทต่างๆ ที่มีความเป็นนวัตกรรม โดยมีการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบที่เหมาะสมตามประเภทของงานศิลปะซึ่งมีแนวทางการทดลองหรือการพัฒนาจากแนวคิดสร้างสรรค์เดิมเพื่อเป็นต้นแบบหรือความสามารถในการบุกเบิกศาสตร์อันก่อให้เกิดคุณค่าทางสุนทรีย์และคุณประโยชน์ที่เป็นที่ยอมรับในวงวิชาชีพ ตามการจัดกลุ่มศิลปะของอาเซียน งานสร้างสรรค์ทางศิลปะ ได้แก่ (๑) ทัศนศิลป์ (Visual Art) ประกอบด้วย ผลงานด้านจิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ ภาพถ่าย ภาพยนตร์ สื่อประสม สถาปัตยกรรมและงานออกแบบประเภทอื่นๆ (๒) ศิลปะการแสดง (Performance Arts) ประกอบด้วย ดุริยางคศิลป์ นาฏยศิลป์ รวมทั้งการแสดงรูปแบบต่างๆ และ (๓) วรรณศิลป์ (Literature) ซึ่งประกอบด้วยบทประพันธ์และกวีนิพนธ์รูปแบบต่างๆ

แนวปฏิบัติที่ดี หมายถึง วิธีปฏิบัติ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ทำให้สถาบันประสบความสำเร็จ หรือสู่ความเป็นเลิศตามเป้าหมาย เป็นที่ยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพนั้นๆ มีหลักฐานของความสำเร็จปรากฏชัดเจน โดยมีการสรุปวิธีปฏิบัติ หรือขั้นตอนการปฏิบัติ ตลอดจนความรู้และประสบการณ์ บันทึกเป็นเอกสาร เผยแพร่ให้หน่วยงานภายในหรือภายนอกสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

ประสบการณ์ด้านการทำวิจัย หมายถึง มีประสบการณ์ด้านการการทำวิจัยเป็นผลสำเร็จมาแล้วโดยมีหลักฐานเป็นผลงานที่นำเสนอในที่ประชุมวิชาการที่มีรายงานการประชุม (Proceeding) ที่มีกรรมการภายนอกมาร่วมกลั่นกรอง (Peer Review) หรือตีพิมพ์ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการที่มีกรรมการภายนอกมาร่วมกลั่นกรอง (Peer Review) หรือเป็นผลงานที่เป็นรูปเล่มซึ่งนำเสนอแหล่งทุนวิจัยหรือนำเสนอผู้ว่าจ้างในการทำวิจัยนั้นๆ และเป็นผลงานที่แหล่งทุนวิจัยหรือผู้ว่าจ้างวิจัยได้ตรวจรับงานเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเป็นผลงานวิจัยที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญาของอาจารย์ประจำหลักสูตร โดยให้รายงานผลงานวิจัยของอาจารย์ประจำหลักสูตรทุกคนไว้ในเอกสารหลักสูตร ทั้งนี้ การรายงานผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ให้รายงานในลักษณะของการเขียนบรรณานุกรม หรือการเขียนเอกสารอ้างอิงทางวิชาการ กล่าวคือ ระบุชื่อเจ้าของผลงาน ชื่อผลงาน ปีที่พิมพ์และแหล่งตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน

ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยหรือบทความวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่มีชื่อปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล Thai-Journal Citation Index Centre (TCI) หรือวารสารวิชาการระดับชาติ ตามประกาศของคณะกรรมการการอุดมศึกษา

ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยหรือบทความวิชาการ ที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่ปรากฏในฐานข้อมูลสากล ได้แก่ ฐานข้อมูลการจัดอันดับวารสาร SJR (SCImago Journal Rank : www.scimagojr.com) หรือฐานข้อมูล ISI Web of Science (Science Citation Index Expand, Social Sciences Citation Index, Art and Humanities Citation Index) หรือฐานข้อมูล Scopus หรือวารสารวิชาการระดับนานาชาติตามประกาศของคณะกรรมการการอุดมศึกษา

แผนกลยุทธ์/แผนพัฒนา หมายถึง แผนระยะยาวของมหาวิทยาลัยโดยทั่วไปมักใช้เวลา ๕ ปี เป็นแผนที่กำหนดทิศทางการพัฒนาของมหาวิทยาลัย แผนกลยุทธ์ประกอบไปด้วยวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ วัตถุประสงค์ ผลการ วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและภัยคุกคาม กลยุทธ์ต่างๆ ของมหาวิทยาลัยครอบคลุมทุกภารกิจของมหาวิทยาลัย มีการกำหนดตัวบ่งชี้ความสำเร็จของแต่ละกลยุทธ์และค่าเป้าหมายของตัวบ่งชี้เพื่อวัดระดับความสำเร็จของการดำเนินงานตามกลยุทธ์ โดยมหาวิทยาลัยนำแผนกลยุทธ์หรือแผนพัฒนามาจัดทำแผนดำเนินงานหรือแผนปฏิบัติการประจำปี

แผนกลยุทธ์ทางการเงิน หมายถึง แผนระยะยาวที่ระบุที่มาและใช้ไปของทรัพยากรทางการเงินของมหาวิทยาลัย ที่สามารถผลักดันแผนกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยให้สามารถดำเนินการได้ แผนกลยุทธ์ทางการเงินจะสอดคล้องไปกับแผนกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยควรประเมินความต้องการทรัพยากรที่ต้องจัดหาสำหรับการดำเนินงานตามกลยุทธ์แต่ละกลยุทธ์และประเมินมูลค่าของทรัพยากรออกมาเป็นเงินทุนที่ต้องการใช้ ซึ่งจะเป็นความต้องการเงินทุนในระยะยาวเท่ากับเวลาที่มหาวิทยาลัยใช้ในการดำเนินการให้กลยุทธ์นั้นบังเกิดผล จากนั้น จึงจะกำหนดให้เห็นอย่างชัดเจนถึงที่มาของเงินทุนที่ต้องการใช้ว่าสามารถจัดหาได้จากแหล่งเงินทุนใด เช่น รายได้ค่าธรรมเนียมการศึกษา งบประมาณแผ่นดินหรือเงินอุดหนุนจากรัฐบาล เงินทุนสะสมของหน่วยงาน เงินบริจาคจากหน่วยงานภายนอกหรือศิษย์เก่า หรือมหาวิทยาลัยจะต้องมีการระดมทุนด้วยวิธีการอื่นๆ อีกเพิ่มเติม เช่น การแปลงทรัพย์สินทางปัญญาเป็นมูลค่า รวมทั้งมีการวิเคราะห์ต้นทุนของการดำเนินงานด้วย เช่น ต้นทุนต่อหน่วยในการผลิตบัณฑิตในแต่ละหลักสูตร โดยที่ระยะเวลาของแผนกลยุทธ์ทางการเงินจะเท่ากับระยะเวลาของแผนกลยุทธ์ของ มหาวิทยาลัย

แผนปฏิบัติการประจำปี หมายถึง แผนระยะสั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานภายใน ๑ ปี เป็นแผนที่ถ่ายทอดแผนกลยุทธ์หรือแผนพัฒนาดลสู่ภาคปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการดำเนินงานจริงตามกลยุทธ์ ประกอบด้วยโครงการหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะต้องดำเนินการในปีนั้น ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามแผนกลยุทธ์หรือแผนพัฒนา ตัวบ่งชี้ความสำเร็จของโครงการหรือกิจกรรม ค่าเป้าหมายของตัวบ่งชี้เหล่านั้น รวมทั้งมีการระบุผู้รับผิดชอบหลักหรือหัวหน้าโครงการ งบประมาณในการดำเนินการ รายละเอียดและทรัพยากรที่ต้องใช้ในการดำเนินโครงการที่ชัดเจน

พหุวิทยาการ (Multidisciplinary) หรือ สหวิทยาการ (Interdisciplinary) หมายถึง การใช้องค์ความรู้หลายสาขาวิชา หลายศาสตร์หรือหลายอนุศาสตร์ มาผสมผสานใช้ในการวิเคราะห์ วิจัยและสังเคราะห์ขึ้นเป็นองค์ความรู้ใหม่ และพัฒนาเป็นศาสตร์ใหม่ขึ้น

หลักสูตรพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) หมายถึง วิธีการที่นำเอาความรู้หลายศาสตร์หรือหลายอนุศาสตร์ที่เข้ามาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ วิจัย จนกระทั่งผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ องค์ความรู้เป็นศาสตร์ใหม่ขึ้นหรือเกิดอนุศาสตร์ใหม่ขึ้น

- ตัวอย่างหลักสูตรที่เป็นพหุวิทยาการ เช่น วิศวกรรมชีวการแพทย์ (วิศวกรรมศาสตร์+แพทยศาสตร์) ภูมิศาสตร์สารสนเทศ (ภูมิศาสตร์+เทคโนโลยีสารสนเทศ) วิศวกรรมนาโน (วิศวกรรมศาสตร์+วิทยาศาสตร์-เคมี)

- ตัวอย่างหลักสูตรที่ไม่ใช่พหุวิทยาการ เช่น คอมพิวเตอร์ธุรกิจ การศึกษาเพื่อการพัฒนา

(ที่มา: คณะอนุกรรมการปรับปรุงเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๙)

วิทยุพิจารณา (Peer Review) หมายถึง การตรวจเยี่ยมโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ ซึ่งสามารถให้ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะเชิงพัฒนาแก่สถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนอย่างมีคุณภาพและสอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อเสนอแนะในเชิงพัฒนาแก่สถาบันอุดมศึกษา

ระบบ หมายถึง ขั้นตอนการปฏิบัติงานที่มีการกำหนดอย่างชัดเจนว่าต้องทำอะไรบ้างเพื่อให้ได้ผลออกมาตามที่ต้องการ ขั้นตอนการปฏิบัติงานจะต้องปรากฏให้ทราบโดยทั่วกัน ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือโดยวิธีการอื่น ๆ องค์ประกอบของระบบ ประกอบด้วย ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลผลิต และข้อมูลป้อนกลับ ซึ่งมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน

กลไก หมายถึง สิ่งที่ทำให้ระบบมีการขับเคลื่อนหรือดำเนินอยู่ได้ โดยมีการจัดสรรทรัพยากร มีการจัดองค์การ หน่วยงาน หรือกลุ่มบุคคลเป็นผู้ดำเนินงาน

สาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หมายถึง สาขาวิชาตามคุณวุฒิหรือตำแหน่งทางวิชาการที่สัมพันธ์กับศาสตร์ที่เปิดสอนมิใช่สัมพันธ์กับรายวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตร เช่น เป็นศาสตร์ในกลุ่มสาขาวิชา (Field of Education) เดียวกันตาม ISCED 2013 (คณะกรรมการการอุดมศึกษา ในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๔ เมื่อ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ หนังสือเวียนที่ ศธ ๐๕๐๖ (๒)/ว๕๐๖ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๔)

หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติ หมายถึง หน่วยงานภายนอกสถาบันระดับกรมหรือเทียบเท่าขึ้นไป (เช่น ระดับจังหวัด) หรือรัฐวิสาหกิจ หรือองค์การมหาชน หรือบริษัทมหาชนที่

จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ หรือองค์กรกลางระดับชาติทั้งภาครัฐและเอกชน (เช่น สมาคมอุตสาหกรรม สมาหการค้า สมาวิชาชีพ)

หลักธรรมาภิบาล หมายถึง การปกครอง การบริหาร การจัดการ การควบคุม ดูแลกิจการต่างๆ ให้เป็นไปในครรลองธรรม นอกจากนี้ ยังหมายถึงการบริหารจัดการที่ดี ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ทั้งภาครัฐและเอกชน ธรรมที่ใช้ในการบริหารงานนี้มีความหมายอย่างกว้างขวาง กล่าวคือ หากได้มีความหมายเพียงหลักธรรมทางศาสนาเท่านั้น แต่รวมถึงศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรมและความถูกต้อง ชอบธรรมทั้งปวง ซึ่งวิญญูชนพึงมี และพึงประพฤติปฏิบัติ อาทิ ความโปร่งใสตรวจสอบได้ การปราศจากการแทรกแซงจากองค์การภายนอก เป็นต้น

หลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) ที่เหมาะสมจะนำมาปรับใช้ในภาครัฐมี ๑๐ องค์ประกอบ ดังนี้

๑) หลักประสิทธิผล (Effectiveness) คือ ผลการปฏิบัติราชการที่บรรลุวัตถุประสงค์ และ เป้าหมายของแผนการปฏิบัติราชการตามที่ได้รับงบประมาณมาดำเนินการ รวมถึงสามารถเทียบเคียงกับส่วนราชการหรือหน่วยงานที่มีภารกิจคล้ายคลึงกันและมีผลการปฏิบัติงานในระดับชั้นนำของประเทศ เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อประชาชน โดยการปฏิบัติราชการจะต้องมีทิศทางยุทธศาสตร์ และเป้าประสงค์ที่ชัดเจน มีกระบวนการปฏิบัติงานและระบบงานที่เป็นมาตรฐาน รวมถึงมีการติดตามประเมินผลและพัฒนาปรับปรุง อย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ

๒) หลักประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ การบริหารราชการตามแนวทางการกำกับดูแลที่ดี ที่มีการออกแบบกระบวนการปฏิบัติงานโดยใช้เทคนิคและเครื่องมือการบริหารจัดการที่เหมาะสม ให้องค์การสามารถใช้ทรัพยากรทั้งด้านต้นทุน แรงงานและระยะเวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาขีดความสามารถในการปฏิบัติราชการตามภารกิจ เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนและผู้มีส่วนได้ ส่วนเสียทุกกลุ่ม

๓) หลักการตอบสนอง (Responsiveness) คือ การให้บริการที่สามารถดำเนินการได้ภายใน ระยะเวลาที่กำหนด และสร้างความเชื่อมั่น ความไว้วางใจ รวมถึงตอบสนองความคาดหวังหรือความต้องการของประชาชนผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ที่มีความหลากหลาย และมีความแตกต่าง

๔) หลักการรับผิดชอบ (Accountability) คือ การแสดงความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่และผลงานต่อเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยความรับผิดชอบนั้นควรอยู่ในระดับที่สนองต่อความคาดหวังของสาธารณะ รวมทั้งการแสดงถึงความสำนึกในการรับผิดชอบต่อปัญหาสาธารณะ

๕) หลักความโปร่งใส (Transparency) คือ กระบวนการเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมา ชี้แจงได้ เมื่อมีข้อสงสัยและสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอันไม่ต้องห้ามตามกฎหมายได้อย่างเสรี

โดยประชาชนสามารถรู้ทุกขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมหรือกระบวนการต่างๆ และสามารถตรวจสอบได้

๖) หลักการมีส่วนร่วม (Participation) คือ กระบวนการที่ข้าราชการ ประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่ม มีโอกาสได้เข้าร่วมในการรับรู้ เรียนรู้ ทำความเข้าใจ ร่วมแสดงทัศนะ ร่วมเสนอปัญหาหรือ ประเด็นที่สำคัญที่เกี่ยวข้อง ร่วมคิดแนวทาง ร่วมการแก้ไขปัญหา ร่วมในกระบวนการตัดสินใจ และร่วมกระบวนการพัฒนาในฐานะหุ้นส่วนการพัฒนา

๗) หลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) คือ การถ่ายโอนอำนาจการตัดสินใจ ทรัพยากร และภารกิจจากส่วนราชการส่วนกลางให้แก่หน่วยการปกครองอื่นๆ (ราชการบริหารส่วนท้องถิ่น) และภาคประชาชนดำเนินการแทนโดยมีอิสระตามสมควร รวมถึงการมอบอำนาจและความรับผิดชอบใน การตัดสินใจ และการดำเนินการให้แก่บุคลากร โดยมุ่งเน้นการสร้าง ความพึงพอใจในการให้บริการต่อ ผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การปรับปรุงกระบวนการ และเพิ่มผลผลิตภาพเพื่อผลการดำเนินงานที่ดีของส่วนราชการ

๘) หลักนิติธรรม (Rule of Law) คือ การใช้อำนาจของกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับ ในการ บริหารราชการด้วยความเป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

๙) หลักความเสมอภาค (Equity) คือ การได้รับการปฏิบัติและได้รับบริการอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มีการแบ่งแยกด้าน ชายหรือหญิง ถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกาย หรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ความเชื่อทาง ศาสนา การศึกษา การฝึกอบรม และอื่นๆ

๑๐) หลักมุ่งเน้นฉันทามติ (Consensus Oriented) คือ การหาข้อตกลงทั่วไปภายใน กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นข้อตกลงที่เกิดจากการใช้กระบวนการเพื่อหาข้อคิดเห็น จากกลุ่มบุคคลที่ได้รับประโยชน์และเสียประโยชน์ โดยเฉพาะกลุ่มที่ได้รับผลกระทบโดยตรงซึ่ง ต้องไม่มีข้อคัดค้านที่ยุติไม่ได้ ในประเด็นที่สำคัญ โดยฉันทามติไม่จำเป็นต้องหมายความว่า เป็น ความเห็นพ้องโดยเอกฉันท์

อาจารย์ หมายถึง คณาจารย์ ซึ่งจะมีตำแหน่งทางวิชาการที่ประกอบด้วย อาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์และศาสตราจารย์

อาจารย์ประจำ หมายถึง บุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาที่มีหน้าที่หลักทางด้านการสอน และการวิจัย และปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลาตามภาระงานที่รับผิดชอบในหลักสูตรที่เปิดสอน (มิใช่ เต็มเวลาตามเวลาทำการ) (ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง แนวทางการบริการเกณฑ์ มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘)

สำหรับอาจารย์ที่สถาบันจ้างเข้ามาเป็นอาจารย์ประจำด้วยเงินรายได้หน่วยงานจะต้องมีสัญญาจ้างที่มีการระบุระยะเวลาการจ้างอย่างชัดเจนและไม่น้อยกว่า ๙ เดือน ในสัญญาจ้างจะต้องระบุหน้าที่ ภาระงานให้ชัดเจนไม่น้อยกว่าหน้าที่ของอาจารย์ประจำตามที่กำหนดตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง แนวทางการบริการเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘

การนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย ให้นับระยะเวลาการทำงานดังนี้

๙ - ๑๒ เดือน คิดเป็น ๑ คน

๖ เดือนขึ้นไปแต่ไม่ถึง ๙ เดือน คิดเป็น ๐.๕ คน

น้อยกว่า ๖ เดือน ไม่สามารถนำมานับได้

อาจารย์ประจำหลักสูตร หมายถึง อาจารย์ประจำเต็มเวลาที่มีภาระหน้าที่ในการบริหารหลักสูตรและการเรียนการสอน โดยวางแผน ติดตาม ทบทวนการดำเนินงานหลักสูตร และประจำหลักสูตรนั้นตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น มีคุณสมบัติตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาวิชาที่เปิดสอนไม่น้อยกว่า ๕ คน และทุกคนเป็นอาจารย์ประจำเกินกว่า ๑ หลักสูตรในเวลาเดียวกันไม่ได้ ยกเว้นอาจารย์ประจำหลักสูตรระดับปริญญาโทและเอกในสาขาวิชาเดียวกันได้ หรือเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรในหลักสูตรพหุวิทยาการได้อีก ๑ หลักสูตร โดยต้องเป็นหลักสูตรที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่ได้ประจำอยู่แล้ว (คณะกรรมการการอุดมศึกษาในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๔๙ วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๙) ทั้งนี้ กรณีบัณฑิตศึกษาอนุมัติให้เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรได้มากที่สุดเพียง ๒ หลักสูตรเท่านั้น

หากมีการเปลี่ยนแปลงอาจารย์ประจำหลักสูตร ขอให้เสนอดำเนินการเช่นเดียวกับการนำเสนอหลักสูตรปรับปรุงเล็กน้อย โดยนำเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย เพื่อพิจารณาอนุมัติหรือให้ความเห็นชอบ และเสนอให้คณะกรรมการการอุดมศึกษารับทราบตามแบบฟอร์ม สมอ.๐๘ ภายใน ๓๐ วัน

๒.๙ สรุปองค์ประกอบและตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๑) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประกอบด้วย ๖ องค์ประกอบ
๑๕ ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้			
	มาตรฐาน	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน				
๑.๑ การบริหารจัดการหลักสูตร ตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่ กำหนดโดย กมอ.	✓			
องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต				
๒.๑ คุณภาพบัณฑิตตามมาตรฐาน คุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕				✓
๒.๒ การได้งานทำหรือผลงานวิจัย ของผู้สำเร็จการศึกษา - (ปริญญาตรี) ร้อยละของของ บัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์ และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญาตรีที่ได้ งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ ภายใน ๑ ปี - (ปริญญาโท) ผลงานของนิสิต และผู้สำเร็จการศึกษาในระดับ ปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์ หรือเผยแพร่ - (ปริญญาเอก) ผลงานของนิสิต และผู้สำเร็จการศึกษาในระดับ ปริญญาเอกที่ได้รับการ ตีพิมพ์ หรือเผยแพร่				✓

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้			
	มาตรฐาน	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
๒.๓ บัณฑิตปริญญาตรีมี คุณลักษณะทางสติปัญญาและ คุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษ และเทคโนโลยีสารสนเทศ ตาม เกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด - ร้อยละของบัณฑิตปริญญา ตรีที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ - ร้อยละของบัณฑิตปริญญา ตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ - ร้อยละของบัณฑิตปริญญา ตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ				✓
องค์ประกอบที่ ๓ นิสิต				
๓.๑ การรับนิสิต		✓		
๓.๒ การส่งเสริมและพัฒนานิสิต		✓		
๓.๓ ผลที่เกิดกับนิสิต				✓
องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์				
๔.๑ การบริหารและพัฒนาอาจารย์		✓		
๔.๒ คุณภาพอาจารย์		✓		
๔.๓ ผลที่เกิดกับอาจารย์				✓
องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน				
๕.๑ สาระของรายวิชาในหลักสูตร		✓		
๕.๒ การวางระบบผู้สอนและ กระบวนการจัดการเรียนการสอน			✓	
๕.๓ การประเมินผู้เรียน				✓
๕.๔ ร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของ รายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลัก ศาสนา หรือนำหลักทางศาสนามา บูรณาการ		✓		

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้			
	มาตรฐาน	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
องค์ประกอบที่ ๒ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้				
๒.๑ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้			√	
รวม	๑	๖	๓	๕

๒) การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ประกอบด้วย ผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร และเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่ดำเนินการในระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย จำนวนรวม ๒๖ ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้		
	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต			
๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม			√
๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษา หลักพระพุทธศาสนาหรือ นำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ	√		
๑.๓ อาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	√		
๑.๔ อาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	√		
๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้าน พระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม	√		
๑.๖ การบริการนิสิตระดับปริญญาตรี		√	
๑.๗ กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี		√	
๑.๘ บัณฑิตปริญญาตรีมีคุณลักษณะทาง สติปัญญาและคุณธรรม สอดผ่านภาษาอังกฤษ และเทคโนโลยีสารสนเทศ ตามเกณฑ์ที่ มหาวิทยาลัยกำหนด			√

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้		
	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและนวัตกรรม			
๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนา งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์		√	
๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรมและงาน สร้างสรรค์	√		
๒.๓ งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนา ปัญญาและคุณธรรม	√		
๒.๔ ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและ นักวิจัย			√
๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่พัฒนา ปัญญาและคุณธรรม			√
๒.๖ งานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรม ทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้			√
องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ			
๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม		√	
๓.๒ ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้าง ความเข้มแข็งแก่ชุมชน			√
๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการ อ้างอิง	√		
องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม			
๔.๑ ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและ วัฒนธรรม		√	
๔.๒ ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอด ศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธ ศาสนาแบบ สร้างสรรค์			√
องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ			
๕.๑ การบริหารเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของ คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย		√	

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้		
	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
๕.๒ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพ หลักสูตรของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย			✓
๕.๓ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพ ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย			✓
๕.๔ ระบบกำกับกำกับการประกันคุณภาพหลักสูตร		✓	
๕.๕ ผลการดำเนินการเครือข่ายความร่วมมือใน ประเทศหรือต่างประเทศ			✓
๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อ พัฒนาสังคมที่ยั่งยืน		✓	
๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือ กับเครือข่าย			✓
รวม	๗	๘	๑๑

๓) การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย และเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่ดำเนินการในระดับสถาบัน จำนวนรวม ๒๖ ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้		
	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต			
๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม			✓
๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้น การศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลัก พระพุทธศาสนามาบูรณาการ	✓		
๑.๓ อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิ ปริญญาเอก	✓		
๑.๔ อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่ดำรง ตำแหน่งทางวิชาการ	✓		

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้		
	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม	√		
๑.๖ การบริการนักศึกษาในระดับปริญญาตรี		√	
๑.๗ กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี		√	
๑.๘ ผลการประเมินคุณลักษณะปัญญาและคุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิตปริญญาตรี			√
องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและนวัตกรรม			
๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์		√	
๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์	√		
๒.๓ งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม	√		
๒.๔ ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย			√
๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม			√
๒.๖ งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์			√
องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ			
๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม		√	
๓.๒ ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน			√
๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง	√		

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้		
	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม			
๔.๑ ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม		√	
๔.๒ ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอด ศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา			√
องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ			
๕.๑ การบริหารของมหาวิทยาลัยเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจกลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัย		√	
๕.๒ ผลการบริหารงานของคณะ วิद्याเขตและวิทยาลัย			√
๕.๓ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัย		√	
๕.๔ ระบบกำกับประกันคุณภาพ หลักสูตร คณะ วิद्याเขตและวิทยาลัย		√	
๕.๕ ผลการดำเนินการเครือข่ายความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศ			√
๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน		√	
๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย			√
รวม	๗	๙	๑๐

บทที่ ๓

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

ในการผลิตบัณฑิตเพื่อให้บัณฑิตมีคุณลักษณะพึงประสงค์และเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ การดำเนินงาน และการบริหารงานระดับหลักสูตรถือว่าสำคัญที่สุด ซึ่งควรมีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ซึ่งมีหลักการดังต่อไปนี้

๑. การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร เป็นการประกันคุณภาพการจัดการศึกษาว่า หลักสูตรได้ดำเนินการเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษาและเกณฑ์มาตรฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยให้พิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ การกำกับมาตรฐาน บัณฑิต นิสิต อาจารย์ หลักสูตรการเรียนการสอนและการประเมินผู้เรียน และสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ เพื่อให้สามารถผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ

๒. ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ให้เชื่อมโยงกับตัวบ่งชี้การดำเนินการตาม มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๖๕ เพื่อประโยชน์ในการเผยแพร่หลักสูตรที่มีคุณภาพและมาตรฐาน ซึ่งคณะกรรมการมาตรฐานอุดมศึกษาได้กำหนดแนวทางการเผยแพร่หลักสูตรไว้ในกฎกระทรวง มาตรฐานการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๖๕

๓. ตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จะต้องรายงานข้อมูลพื้นฐานในส่วนที่เกี่ยวข้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา และตัวบ่งชี้เชิงปริมาณในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคุณวุฒิ ตำแหน่งทางวิชาการ และผลงานทางวิชาการของอาจารย์ สำหรับตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพที่เน้นกระบวนการ จะประเมินในลักษณะของพิชญพิจารณ์ (Peer Review) ซึ่งจะมีรายละเอียดของคำถามที่จะเป็นแนวทางให้แก่ผู้ประเมินเพื่อให้สามารถนำไปพิจารณาตามบริบทของสถาบันได้ และได้กำหนดแนวทางในการให้คะแนนในแต่ละระดับสำหรับผู้ประเมินและผู้รับการประเมินได้ใช้ในการพิจารณา

๓.๑ กรอบการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับหลักสูตร

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพหลักสูตร	ตัวบ่งชี้	ประเด็นพิจารณา
๑. การกำกับมาตรฐาน	๑.๑ การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดย กมอ.	ผลการบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ปริญญาตรี เกณฑ์ ๕ ข้อ บัณฑิตศึกษา เกณฑ์ ๑๐ ข้อ
๒. บัณฑิต	๒.๑ คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ	ผลประเมินคุณภาพบัณฑิตตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ (โดยผู้ใช้บัณฑิต/ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย)
	๒.๒ การได้งานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา - (ปริญญาตรี) ร้อยละของของบัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี - (ปริญญาโท) ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์ หรือเผยแพร่ - (ปริญญาเอก) ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอกที่ได้รับการ ตีพิมพ์หรือเผยแพร่	- ผลบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ - ผลงานของนิสิตปริญญาโท/เอกที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่
	๒.๓ บัณฑิตปริญญาตรีมีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด	- ร้อยละบัณฑิตปริญญาตรีมีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม - ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ - ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ
๓. นิสิต	๓.๑ การรับนิสิต	- การกำหนดคุณสมบัติผู้เข้าศึกษา - กระบวนการรับนิสิต - การเตรียมความพร้อมก่อนเข้าศึกษา การปรับพื้นฐานความรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่เข้ารับการศึกษา

องค์ประกอบใน การประกันคุณภาพ หลักสูตร	ตัวบ่งชี้	ประเด็นพิจารณา
	๓.๒ การส่งเสริมและพัฒนานิสิต	- การควบคุมดูแลการให้คำปรึกษาวิชาการและแนะแนวแก่นิสิตในระดับปริญญาตรี - พัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ของแต่ละช่วงปี - การควบคุมดูแลการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ในระดับบัณฑิตศึกษา - การพัฒนาศักยภาพนิสิตและการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑
	๓.๓ ผลที่เกิดกับนิสิต	- การคงอยู่ - พัฒนาการผลลัพธ์การเรียนรู้ของนิสิตในของแต่ละช่วงปี - การสำเร็จการศึกษา - ความพึงพอใจและผลการจัดการข้อร้องเรียนของนิสิต
๔. อาจารย์	๔.๑ การบริหารและพัฒนาอาจารย์	- การรับและแต่งตั้งอาจารย์ประจำหลักสูตร - การบริหารอาจารย์ - การส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์
	๔.๒ คุณภาพอาจารย์	- ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก - ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ - ผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร ผลงานวิชาการของอาจารย์ - จำนวนบทความของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิงในฐานข้อมูล TCI และ SCOPUS ต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร
	๔.๓ ผลที่เกิดกับอาจารย์	- ความเข้าใจในการออกแบบหลักสูตร การกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน และการประเมินผู้เรียนให้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนด - การคงอยู่ของอาจารย์ - ความพึงพอใจของอาจารย์

องค์ประกอบใน การประกันคุณภาพ หลักสูตร	ตัวบ่งชี้	ประเด็นพิจารณา
๕. หลักสูตร การเรียน การสอน การประเมิน ผู้เรียน	๕.๑ สารของรายวิชาในหลักสูตร	- การออกแบบหลักสูตร - การกำหนดวัตถุประสงค์และผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตร - การกำหนดกระบวนการจัดการเรียนรู้และการวัดและประเมินผลที่ทำให้มั่นใจได้ว่าผู้เรียนจะบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด - การปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยตามความก้าวหน้าในศาสตร์สาขานั้นๆ
	๕.๒ การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน	- ความสัมพันธ์ระหว่างการออกแบบรายวิชา กับผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด - การกำหนดผู้สอน คำนึงถึงความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในวิชาที่สอน เพื่อให้บัณฑิตสามารถสร้างองค์ความรู้ทักษะ คุณลักษณะวิชาการและวิชาชีพได้จริง - การจัดกระบวนการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้กับโลกของการทำงานจริง และตอบสนองความต้องการและความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย สอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด - การควบคุมหัวข้อวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา ให้สอดคล้องกับสาขาวิชาและความก้าวหน้าของศาสตร์ - การแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา ที่มีความเชี่ยวชาญสอดคล้องหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ - การช่วยเหลือ กำกับ ติดตามในการทำวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระและการตีพิมพ์ผลงานในระดับบัณฑิตศึกษา

องค์ประกอบใน การประกันคุณภาพ หลักสูตร	ตัวบ่งชี้	ประเด็นพิจารณา
	๕.๓ การประเมินผู้เรียน	- การประเมินผลการเรียนรู้ของนิสิต - การทบทวน ตรวจสอบ กำกับทำให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) - การรายงานผลการเรียนรู้ที่นำไปสู่การปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนทั้งของอาจารย์และนิสิตเพื่อให้มั่นใจว่านิสิตบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรและรายวิชากำหนด
	๕.๔ ร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักศาสนา หรือนำหลักทางศาสนามาบูรณาการ	ร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักศาสนา หรือนำหลักทางศาสนามาบูรณาการ
๖. สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	๖.๑ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	- ระบบการดำเนินงานของภาควิชา/คณะ/วิทยาเขต/วิทยาลัยสงฆ์/สถาบัน โดยการมีส่วนร่วมของอาจารย์ประจำหลักสูตร เพื่อให้มีสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ - จำนวนสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่เพียงพอและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอน - กระบวนการปรับปรุงตามผลการประเมินพัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด - กระบวนการปรับปรุงตามผลการประเมินความพึงพอใจของนิสิตและอาจารย์ต่อสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

๓.๒ คะแนนการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐานเป็นองค์ประกอบที่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และเกณฑ์ต่างๆที่เกี่ยวข้อง มี ๑ ตัวบ่งชี้ จำนวนเกณฑ์ขึ้นอยู่กับระดับปริญญา หากผลการดำเนินงาน ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่ง ถือว่าหลักสูตรนั้น “ไม่ได้มาตรฐาน” และมีค่าคะแนนเป็น “ศูนย์” หากหลักสูตรนั้นมีผลการดำเนินงานผ่านทุกเกณฑ์ ถือว่า เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด และจะมีการประเมินคะแนนคุณภาพของหลักสูตรในองค์ประกอบที่ ๒-๖ โดยใช้สูตรการคำนวณ ดังนี้

$$\text{คะแนนรวมเฉลี่ย} = \frac{\text{คะแนนรวมของตัวบ่งชี้ ๑๔ ตัวบ่งชี้}}{๑๔}$$

ซึ่งการแปลผลจะเป็นการอธิบายว่า

คะแนนระดับหลักสูตร = ๐

หมายถึง หลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน

คะแนนระดับหลักสูตร = ๐.๐๑ - ๕.๐๐

หมายถึง หลักสูตรเป็นไปตามมาตรฐาน และมีระดับคุณภาพตาม
คะแนนที่ได้ ดังนี้

คะแนน ๐.๐๑ - ๒.๐๐ หมายถึง ระดับคุณภาพ น้อย

คะแนน ๒.๐๑ - ๓.๐๐ หมายถึง ระดับคุณภาพ ปานกลาง

คะแนน ๓.๐๑ - ๔.๐๐ หมายถึง ระดับคุณภาพ ดี

คะแนน ๔.๐๑ - ๕.๐๐ หมายถึง ระดับคุณภาพ ดีมาก

๓.๓ องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินระดับหลักสูตร

องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน

คณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา มีหน้าที่หลักสำคัญประการหนึ่งคือส่งเสริมสนับสนุนติดตามตรวจสอบการจัดการศึกษา และการประกันคุณภาพการศึกษา รวมทั้งการประเมินผลการจัดการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในสังกัดของกระทรวง และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยคำนึงถึงประเภทและกลุ่มของสถาบันอุดมศึกษา ตามกฎหมายว่าด้วยการอุดมศึกษา ตลอดจนความเป็นอิสระ และความเป็นเลิศของสถาบันอุดมศึกษา ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งด้วย โดยได้จัดทำเกณฑ์มาตรฐานการอุดมศึกษาต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาการอุดมศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในสังกัดของกระทรวงอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาของประเทศ

ในการควบคุมกำกับมาตรฐาน จะพิจารณาจากการบริหารจัดการหลักสูตรทุกหลักสูตรให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่ได้ประกาศใช้เมื่อ พ.ศ.๒๕๖๕ ตลอดระยะเวลาที่มีการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตร โดยหลักสูตรระดับปริญญาตรีจะพิจารณาตามเกณฑ์ ๕ ประเด็น และหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาจะพิจารณาตามเกณฑ์ ๑๐ ประเด็น

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดยคณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา (กมอ.) (เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรฯ พ.ศ. ๒๕๖๕)
ระดับปริญญาตรี

เกณฑ์การประเมิน	ปริญญาตรี	
	วิชาการ	วิชาชีพ/ปฏิบัติการ
๑. จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร	- ต้องเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร - มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๕ คน - เป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกินกว่า ๑ หลักสูตรไม่ได้ - มีหน้าที่ในการบริหาร พัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่ วางแผน ควบคุมคุณภาพ ติดตามประเมินผล และพัฒนาหลักสูตร <u>และปฏิบัติหน้าที่ตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น</u>	
๒. คุณสมบัติอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร	- คุณวุฒิระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ ในสาขาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน - มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปี ย้อนหลัง	- คุณวุฒิระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ ในสาขาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน - มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง - อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร จำนวน ๒ ใน ๕ คน ต้องมีประสบการณ์ในด้านการปฏิบัติการ
๓. คุณสมบัติอาจารย์ประจำหลักสูตร	คุณวุฒิระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ ในสาขาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน และมีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง	

๔. คุณสมบัติอาจารย์ผู้สอน	อาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ อาจารย์ประจำ ▪ คุณวุฒิระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กันในรายวิชาที่เปิดสอน หรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ ▪ หากเป็นอาจารย์ผู้สอนก่อนเกณฑ์นี้ประกาศใช้ อนุโลมคุณวุฒิระดับปริญญาตรีให้ทำหน้าที่อาจารย์ผู้สอนในสถาบันเดิมต่อไปได้ อาจารย์พิเศษ ▪ คุณสมบัติเหมือนอาจารย์ประจำที่เป็นผู้สอน ▪ หากไม่มีคุณวุฒิดังกล่าวข้างต้นต้องมีความรู้และประสบการณ์เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับรายวิชาที่สอน <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u> ▪ สามารถสอนได้เต็มเวลา โดยมีอาจารย์ประจำร่วมรับผิดชอบกระบวนการเรียนการสอนและพัฒนานิสิตตลอดระยะเวลาในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชานั้นๆ
๕. การปรับปรุงหลักสูตรตามรอบระยะเวลาที่กำหนด	▪ ต้องไม่เกิน ๕ ปี

หลักสูตรปริญญาโท และ เอก

เกณฑ์การประเมิน	บัณฑิตศึกษา	
	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
๑. จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร	- ต้องเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร - มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๓ คน - เป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกินกว่า ๑ หลักสูตรไม่ได้ <u>ยกเว้นหลักสูตรปริญญาโท และปริญญาเอกที่เป็นสาขาวิชาเดียวกัน</u> - มีหน้าที่ในการบริหาร พัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่ วางแผน ควบคุมคุณภาพ ติดตามประเมินผล และพัฒนาหลักสูตร <u>และปฏิบัติหน้าที่ตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น</u>	
๒. คุณสมบัติอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร	- คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งรองศาสตราจารย์ขึ้นไป - มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน - มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย	- คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งศาสตราจารย์ขึ้นไป - มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน - มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยเป็นผลงานวิจัยทั้ง ๓ รายการ
๓. คุณสมบัติอาจารย์ประจำหลักสูตร	- คุณวุฒิปริญญาโทหรือเทียบเท่า - มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน - มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย	- คุณวุฒิปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งรองศาสตราจารย์ขึ้นไป - มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน - มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยมีผลงานวิจัยทั้ง ๓ รายการ

๔. คุณสมบัติอาจารย์ผู้สอน	อาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ อาจารย์ประจำ ▪ คุณสมบัติระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หรือสาขาวิชาของรายวิชาที่สอน ▪ ต้องมีประสบการณ์ด้านการสอน ▪ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง อาจารย์พิเศษ ▪ คุณสมบัติเหมือนอาจารย์ประจำที่เป็นผู้สอน ▪ หากไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้นต้องมีความรู้และประสบการณ์เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับรายวิชาที่สอน <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u> ▪ สามารถสอนได้เต็มเวลา โดยมีอาจารย์ประจำร่วมรับผิดชอบกระบวนการเรียนการสอนและพัฒนานิสิต	อาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ อาจารย์ประจำ ▪ คุณสมบัติระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่าหรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หรือสาขาวิชาของรายวิชาที่สอน ▪ ต้องมีประสบการณ์ด้านการสอน ▪ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง อาจารย์พิเศษ ▪ คุณสมบัติเหมือนอาจารย์ประจำที่เป็นผู้สอน ▪ หากไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้นต้องมีความรู้และประสบการณ์เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับรายวิชาที่สอน <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u> ▪ สามารถสอนได้เต็มเวลา โดยมีอาจารย์ประจำร่วมรับผิดชอบกระบวนการเรียนการสอนและพัฒนานิสิต
๕. คุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	▪ เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร ▪ มีคุณสมบัติปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือ ปริญญาโทหรือเทียบเท่า และดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน ▪ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย	▪ เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร ▪ มีคุณสมบัติปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือ ปริญญาโทหรือเทียบเท่าและดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน ▪ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยเป็นผลงานวิจัยทั้ง ๓ รายการ

๖. คุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม (ถ้ามี)	<u>อาจารย์ประจำหลักสูตร/อาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำ/ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก</u> <u>อาจารย์ประจำหลักสูตร/อาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำ</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าและดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย <u>ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า ■ มีผลงานทางวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีชื่ออยู่ในฐานข้อมูลที่เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า ๕ เรื่อง ■ หากไม่มีคุณวุฒิหรือผลงานทางวิชาการตามที่กำหนด จะต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์สูงเป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u>	<u>อาจารย์ประจำหลักสูตร/อาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำ/ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก</u> <u>อาจารย์ประจำหลักสูตร/อาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำ</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือชั้นต่ำปริญญาโทหรือเทียบเท่าและดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยเป็นผลงานวิจัยทั้ง ๓ รายการ <u>ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า ■ มีผลงานทางวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีชื่ออยู่ในฐานข้อมูลที่เป็นที่ยอมรับ ซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ ไม่น้อยกว่า ๑๐ เรื่อง ■ หากไม่มีคุณวุฒิหรือผลงานทางวิชาการตามที่กำหนด จะต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์สูงมาก เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u>
๗. คุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์	■ อาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย อาจารย์ประจำหลักสูตรและผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก โดยอาจมีอาจารย์ประจำหรือนักวิจัยประจำร่วม ไม่น้อยกว่า ๓ คน ประธานผู้สอบวิทยานิพนธ์ต้องไม่เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักหรือที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	■ อาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย อาจารย์ประจำหลักสูตรและผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอกไม่น้อยกว่า ๕ คน ทั้งนี้ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกต้องไม่น้อยกว่า ๒ คน ประธานผู้สอบวิทยานิพนธ์ต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก

	<u>อาจารย์ประจำหลักสูตร/อาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำ</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าและดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย ■ <u>ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า ■ มีผลงานทางวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีชื่ออยู่ในฐานข้อมูลที่เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า ๕ เรื่อง ■ หากไม่มีคุณวุฒิหรือผลงานทางวิชาการตามที่กำหนด จะต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์สูงเป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u>	<u>อาจารย์ประจำหลักสูตร/อาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำ</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าและดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยต้องเป็นผลงานวิจัยทั้ง ๓ รายการ <u>ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า ■ มีผลงานทางวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีชื่ออยู่ในฐานข้อมูลที่เป็นที่ยอมรับ ซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ ไม่น้อยกว่า ๑๐ เรื่อง ■ หากไม่มีคุณวุฒิหรือผลงานทางวิชาการตามที่กำหนด จะต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์สูงมาก เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u>
หมายเหตุ : การเผยแพร่ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำ อาจารย์ประจำหลักสูตร อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก/ร่วม ที่เผยแพร่ ตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๖๔ หากเป็นงานวิจัยที่นำเสนอในรูปของบทความวิชาการต่างๆ ในวารสารทางวิชาการ ต้องเป็นวารสารทางวิชาการที่มี Peer Review อย่างน้อย ๓ คน และเป็นวารสารที่เผยแพร่ติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๓ ปี หากนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติที่มีรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ การประชุมวิชาการระดับชาตินั้น ต้องจัดร่วมกับสมาคมวิชาการ/วิชาชีพที่เป็นที่ยอมรับ		

๘. การตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานของผู้สำเร็จการศึกษา	<u>แผน ๑</u> - ต้องได้รับการตีพิมพ์หรือน้อยได้รับการเผยแพร่ในรูปแบบบทความหรือนวัตกรรมหรือสิ่งประดิษฐ์หรือผลงานทางวิชาการอื่นที่สามารถสืบค้นได้ตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด <u>แผน ๒</u> - ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด	<u>แผน ๑</u> - ต้องได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่หรือน้อยได้รับการยอมรับให้ตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติตามประกาศของ กมอ. อย่างน้อย ๒ เรื่อง หรือ - ต้องได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่หรือน้อยได้รับการยอมรับให้ตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติตามประกาศของ กมอ. อย่างน้อย ๑ เรื่อง และเป็นผลงานนวัตกรรม ผลงานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ เชิงสังคม และเศรษฐกิจ อย่างน้อย ๑ เรื่อง หรือได้รับสิทธิบัตรอย่างน้อย ๑ สิทธิบัตร <u>กรณีผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์ ต้องได้รับการประเมินจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกในสาขาเดียวกันหรือเกี่ยวข้องอย่างน้อย ๓ คน ที่เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเป็นที่ยอมรับ โดยได้รับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u> - แผน ๑ สำหรับนักศึกษากลุ่มสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ อาจเผยแพร่ในวารสารระดับชาติที่มีคุณภาพตามที่ กมอ. กำหนด
๙. ภาระงานอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา	<u>วิทยานิพนธ์</u> - อาจารย์คุณวุฒิปริญญาเอก ๑ คนต่อนักศึกษา ๕ คน ต่อภาคการศึกษา <u>การค้นคว้าอิสระ</u> - อาจารย์คุณวุฒิปริญญาเอก ๑ คนต่อนักศึกษา ๑๕ คน ต่อภาคการศึกษา	

	■ หากเป็นที่ปรึกษาทั้ง ๒ ประเภทให้เทียบสัดส่วนนักศึกษาที่ทำวิทยานิพนธ์ ๑ คนเทียบเท่ากับนักศึกษาที่ค้นคว้าอิสระ ๓ คน ต่อภาคการศึกษา ■ หากอาจารย์คุณวุฒิปริญญาเอกและมีตำแหน่งทางวิชาการ หรือปริญญาโทและมีตำแหน่งทางวิชาการระดับรองศาสตราจารย์ขึ้นไป ๑ คนต่อนักศึกษา ๑๐ คน ต่อภาคการศึกษา ■ หากอาจารย์คุณวุฒิปริญญาเอกและมีตำแหน่งทางวิชาการ ระดับศาสตราจารย์หรือเทียบเท่า สามารถดูแลนักศึกษาเกินกว่าจำนวนที่กำหนดได้ โดยเสนอต่อสภามหาวิทยาลัยพิจารณา ทั้งนี้ต้องไม่เกิน ๑๕ คนต่อภาคการศึกษา
๑๐. การปรับปรุงหลักสูตรตามรอบระยะเวลาที่กำหนด	■ ต้องไม่เกิน ๕ ปี

ระดับ ป.บัณฑิต และ ป.บัณฑิตชั้นสูง

เกณฑ์การประเมิน	บัณฑิตศึกษา	
	ประกาศนียบัตรบัณฑิต	ประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูง
๑. จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร	■ ต้องเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร ■ มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๓ คน ■ เป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกินกว่า ๑ หลักสูตรไม่ได้ ■ มีหน้าที่ในการบริหาร พัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่ วางแผน ควบคุมคุณภาพ ติดตามประเมินผล และพัฒนาหลักสูตร<u>และปฏิบัติหน้าที่ตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น</u>	
๒. คุณสมบัติอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร	■ คุณสมบัติระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งรองศาสตราจารย์ขึ้นไป ■ มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย	■ คุณสมบัติระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งศาสตราจารย์ขึ้นไป ■ มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย
๓. คุณสมบัติอาจารย์ประจำหลักสูตร	■ คุณสมบัติปริญญาโทหรือเทียบเท่า ■ มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย	■ คุณสมบัติปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งรองศาสตราจารย์ขึ้นไป ■ มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย

๔. คุณสมบัติอาจารย์ผู้สอน	<u>อาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ</u> <u>อาจารย์ประจำ</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หรือสาขาวิชาของรายวิชาที่สอน ■ ต้องมีประสบการณ์ด้านการสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง <u>อาจารย์พิเศษ</u> ■ คุณสมบัติเหมือนอาจารย์ประจำที่เป็นผู้สอน ■ หากไม่มีคุณวุฒิดังกล่าวข้างต้นต้องมีความรู้และประสบการณ์เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับรายวิชาที่สอน <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u> ■ สามารถสอนได้เต็มเวลา โดยมีอาจารย์ประจำร่วมรับผิดชอบกระบวนการเรียนการสอนและพัฒนานิสิต	<u>อาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ</u> <u>อาจารย์ประจำ</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่าหรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หรือสาขาวิชาของรายวิชาที่สอน ■ ต้องมีประสบการณ์ด้านการสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง <u>อาจารย์พิเศษ</u> ■ คุณสมบัติเหมือนอาจารย์ประจำที่เป็นผู้สอน ■ หากไม่มีคุณวุฒิดังกล่าวข้างต้นต้องมีความรู้และประสบการณ์เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับรายวิชาที่สอน <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u> ■ สามารถสอนได้เต็มเวลา โดยมีอาจารย์ประจำร่วมรับผิดชอบกระบวนการเรียนการสอนและพัฒนานิสิต
๕. การปรับปรุงหลักสูตรตามรอบระยะเวลาที่กำหนด	ต้องไม่เกิน ๕ ปี	

ประเด็นการกำกับมาตรฐานตามเกณฑ์มาตรฐานฯ พ.ศ. ๒๕๖๕					
เกณฑ์การประเมิน	ปริญญาตรี	ป.บัณฑิต	ปริญญาโท	ป.บัณฑิตชั้นสูง	ปริญญาเอก
รวม	เกณฑ์ ๕ ข้อ	เกณฑ์ ๕ ข้อ	เกณฑ์ ๑๐ ข้อ	เกณฑ์ ๕ ข้อ	เกณฑ์ ๑๐ ข้อ

เกณฑ์การประเมินดังกล่าวเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร พ.ศ.๒๕๖๕

ผลการประเมินตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ กำหนดไว้เป็น “ผ่าน” และ “ไม่ผ่าน” หากไม่ผ่านเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่ง ถือว่าหลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน (คะแนนเป็น ศูนย์)

หลักฐานเอกสารที่ต้องการนอกเหนือจากเอกสารประกอบแต่ละรายตัวบ่งชี้

๑. เอกสารมติสภามหาวิทยาลัย ที่ให้ความเห็นชอบในประเด็นที่ต้องผ่านสภามหาวิทยาลัย
๒. รายงานการประชุมสภามหาวิทยาลัยในประเด็นที่เกี่ยวข้อง

องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต

พันธกิจที่สำคัญที่สุดของสถาบันอุดมศึกษา คือ ด้านการจัดการเรียนการสอน เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนบรรลุผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ที่เป็นไปตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา บัณฑิตระดับอุดมศึกษา จะต้องเป็นผู้มีความรู้ มีทักษะ มีจริยธรรม และลักษณะบุคคล โดยต้องแสดงถึงพัฒนาการผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันตามระดับมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา สอดคล้องกับเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย และกลุ่มของสถาบันอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัย คือ กลุ่ม ๔ พัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา

สำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (สป.อว.) ในฐานะที่เป็นหน่วยงานในการกำกับและส่งเสริมการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา ได้จัดทำมาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตบัณฑิต เช่น เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา เพื่อส่งเสริม กำกับ ดูแล ตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลและการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา เพื่อประโยชน์ในการสร้างความมั่นใจคุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษา มหาวิทยาลัยกำหนดให้มีการประกันคุณภาพผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้จริงของทุกหลักสูตร การศึกษาในแต่ละระดับ และติดตามประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ดังกล่าวที่สามารถติดตามตรวจสอบได้ตามหลักธรรมาภิบาล และนำไปใช้ปรับปรุงกระบวนการบริหารจัดการหลักสูตร และกระบวนการเรียนรู้ให้ได้ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ตามมาตรฐานคุณวุฒิแต่ละระดับ

คุณภาพบัณฑิตในแต่ละหลักสูตรจะสะท้อนไปที่คุณภาพบัณฑิตตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ โดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ การปฏิบัติงาน และคุณภาพผลงานวิจัยของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในปีการศึกษานั้นๆ คุณภาพบัณฑิตจะพิจารณาได้จากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ คุณภาพบัณฑิตตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ การได้งานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา

- (ปริญญาตรี) ร้อยละของของบัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคุณวุฒิปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี

- (ปริญญาโท) ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่

- (ปริญญาเอก) ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓ บัณฑิตปริญญาตรีมีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม สอดผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศ ตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด

- ร้อยละบัณฑิตปริญญาตรีมีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม

- ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ

- ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ คุณภาพบัณฑิตตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๖๕
ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์
คำอธิบายตัวบ่งชี้

มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา หมายถึง ข้อกำหนดเกี่ยวกับผลลัพธ์การเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นจากการศึกษา ตามมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เกิดขึ้นตามระดับการศึกษาแต่ละระดับ หลักสูตรต้องบริหารจัดการหลักสูตรและออกแบบกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในผลลัพธ์การเรียนรู้ คือ ผลที่เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการศึกษา ฝึกอบรม ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากการฝึกปฏิบัติหรือการเรียนรู้จริงในทำงานระหว่างศึกษา ทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านจริยธรรม และด้านลักษณะบุคคล โดยต้องแสดงถึงพัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ดังกล่าว ตัวบ่งชี้นี้จะเป็นการประเมินคุณภาพบัณฑิตในมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลักสูตรเคยไปสำรวจความต้องการจากกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียแล้วนำมากำหนดเป็นวัตถุประสงค์และผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินบัณฑิต (คะแนนเต็ม ๕)

สูตรการคำนวณ

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ผลรวมของค่าคะแนนที่ได้จากการประเมินบัณฑิต}}{\text{จำนวนบัณฑิตที่ได้รับการประเมินทั้งหมด}}$$

ข้อมูลประกอบ

๑. จำนวนบัณฑิตที่รับการประเมินจากผู้ใช้บัณฑิตจะต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ ของจำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา
๒. แบบประเมินคุณภาพบัณฑิตให้ประเมินให้ครอบคลุมทั้ง ๔ มิติ ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านจริยธรรม และด้านลักษณะบุคคล ของแต่ละหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ (ปริญญาตรี) ร้อยละของของบัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

บัณฑิตปริญญาตรีที่สำเร็จศึกษาในหลักสูตรภาคปกติ ภาคพิเศษ และภาคนอกเวลาในสาขาวิชานั้นๆ ที่ได้ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์ ได้งานทำหรือมีกิจการของตนเองที่มีรายได้ประจำภายในระยะเวลา ๑ ปี นับจากวันที่สำเร็จการศึกษาเมื่อเทียบกับบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษานั้น

การนับบัณฑิตบรรพชิตที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์ นับจากผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพระสังฆาธิการ ครูสอนพระปริยัติธรรม พระสอนศีลธรรมในโรงเรียนหรืองานลักษณะอื่นที่เทียบเคียงกันได้

การนับการมีงานหรือประกอบอาชีพอิสระของบัณฑิตคฤหัสถ์ นับกรณีการทำงานสุจริตทุกประเภทที่สามารถสร้างรายได้เข้ามาเป็นประจำเพื่อเลี้ยงชีพตนเองได้ การคำนวณร้อยละของผู้มีงานทำของผู้สำเร็จการศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคพิเศษหรือภาคนอกเวลาให้คำนวณเฉพาะผู้ที่เปลี่ยนงานใหม่หลังสำเร็จการศึกษาเท่านั้น

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของบัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี เป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕ โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของบัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนบัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี}}{\text{จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

การคำนวณค่าร้อยละนี้

- บัณฑิตบรรพชิต ไม่นำบัณฑิตบรรพชิตที่ศึกษาต่อมานับรวม
- บัณฑิตคฤหัสถ์ ไม่นำบัณฑิตคฤหัสถ์ที่ศึกษาต่อ เกณฑ์ทหาร อุปสมบท และบัณฑิตที่มีงานทำแล้วแต่ไม่ได้

เปลี่ยนงาน มานับรวม

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของบัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี}}{๑๐๐} \times ๕$$

หมายเหตุ : จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสำรวจจะต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๐ ของจำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ (ปริญญาโท) ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การศึกษาในระดับปริญญาโทจะต้องมีการค้นคว้า คิดอย่างเป็นระบบ วิจัยเพื่อหาคำตอบที่มีความน่าเชื่อถือ ผู้สำเร็จการศึกษาจะต้องประมวลความรู้เพื่อจัดทำผลงานที่แสดงถึงความสามารถในการใช้ความรู้อย่างเป็นระบบและสามารถนำเสนอเผยแพร่ให้เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ตัวบ่งชี้นี้จะเป็นการประเมินคุณภาพของผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่แล้ว

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษาเป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕ กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๔๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา ตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท}}{\text{จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโททั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา}}{๔๐} \times ๕$$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๑๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง
๐.๒๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
๐.๔๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ - ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
๐.๖๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๒
๐.๘๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๑
๑.๐๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

กำหนดระดับคุณภาพผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ Online

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๔๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
๐.๖๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
๐.๘๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
๑.๐๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

หมายเหตุ :

๑. การเผยแพร่ผลงานวิชาการ ที่เผยแพร่ ตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๖๔ หากเป็นงานวิจัยที่นำเสนอในรูปของบทความวิชาการต่างๆ ในวารสารทางวิชาการ ต้องเป็นวารสารทางวิชาการที่มี Peer Review อย่างน้อย ๓ คน และเป็นวารสารที่เผยแพร่ติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๓ ปี หากนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติที่มีรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ การประชุมวิชาการระดับชาตินั้น ต้องจัดร่วมกับสมาคมวิชาการ/วิชาชีพที่เป็นที่ยอมรับ

๒. การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

๓. กรณีผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ต้องได้รับการประเมินจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกในสาขาเดียวกันหรือเกี่ยวข้องอย่างน้อย ๓ คน ที่เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเป็นที่ยอมรับ โดยได้รับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย

๔. ผลงานวิจัยที่มีข้อนิสิตและอาจารย์ร่วมกันและนับในตัวเองขั้นนี้แล้ว สามารถนำไปนับในตัวเองชั้นผลงานทางวิชาการของอาจารย์

๕. ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาให้นำผลงานทุกชิ้นที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในปีการประเมินนั้นๆ

๖. ในกรณีที่ไม่มีผู้สำเร็จการศึกษาไม่พิจารณาตัวเองขั้นนี้

๗. การนับการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษา นับ ณ วันที่ได้รับการตีพิมพ์ผลงานในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ มิได้นับจากวันที่ได้รับการตอบรับ (Accepted)

นิยามของการประชุมวิชาการระดับชาติ ระดับนานาชาติ วารสารทางวิชาการระดับชาติ ระดับนานาชาติ เป็นไปตามประกาศ ก.พ.อ. เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ พ.ศ. ๒๕๖๔

วารสารวิชาการระดับชาตินั้น ต้องเป็นวารสารที่มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการในสาขาวิชานั้นๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง โดยวารสารวิชาการนั้นต้องมีการตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เป็นระยะเวลาอย่างน้อย ๓ ปี และมีการตรวจสอบคุณภาพของบทความโดยผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบบทความ (peer reviewer) ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกจากหลากหลายสถาบัน อย่างน้อย ๓ คน ทั้งนี้ วารสารวิชาการนี้อาจเผยแพร่เป็นรูปเล่มสิ่งพิมพ์หรือเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่มีกำหนดการเผยแพร่อย่างแน่นอนชัดเจน

วารสารวิชาการระดับนานาชาตินั้น ต้องเป็นวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูลที่ ก.พ.อ. กำหนด

การประชุมวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ต้องมีคณะผู้ทรงคุณวุฒิหรือคณะกรรมการคัดเลือกบทความซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่อยู่ในวงวิชาการนั้นหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องทำหน้าที่คัดสรรกลั่นกรอง รวมถึงตรวจสอบความถูกต้อง การใช้ภาษา และแก้ไขถ้อยคำหรือรูปแบบการนำเสนอที่ถูกต้องก่อนการเผยแพร่ในหนังสือประมวลบทความในการประชุมทางวิชาการ (proceedings) ที่มาจากการประชุมโดยสมาคมวิชาการหรือวิชาชีพ โดยไม่รวมถึงการประชุมวิชาการของสถาบันอุดมศึกษาและจัดอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า ๕ ปี

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ (ปริญญาเอก) ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอก ที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การศึกษาในระดับปริญญาเอกเป็นการศึกษาในระดับสูงจะต้องมีการค้นคว้า คิดอย่างเป็นระบบ วิจัยเพื่อหาประเด็นความรู้ใหม่ที่มีความน่าเชื่อถือ เป็นประโยชน์ ผู้สำเร็จการศึกษาจะต้องประมวลความรู้เพื่อจัดทำผลงานที่แสดงถึงความสามารถในการใช้ความรู้อย่างเป็นระบบและสามารถนำเสนอเผยแพร่ให้เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ตัวบ่งชี้นี้จะเป็นการประเมินคุณภาพของผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่แล้ว

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา เป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕ กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๘๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา ตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก}}{\text{จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =
$$\frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา}}{๘๐} \times ๕$$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
๐.๔๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ - ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
๐.๖๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๒
๐.๘๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๑
๑.๐๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

กำหนดระดับคุณภาพผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ Online
๐.๔๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๖๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
๐.๘๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
๑.๐๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

หมายเหตุ :

๑. การเผยแพร่ผลงานวิชาการ ที่เผยแพร่ ตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๖๔ หากเป็นงานวิจัยที่นำเสนอในรูปของบทความวิชาการต่างๆ ในวารสารทางวิชาการ ต้องเป็นวารสารทางวิชาการที่มีผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความ (Peer Reviewer) อย่างน้อย ๓ คน และเป็นวารสารที่เผยแพร่ติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๓ ปี หากนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติที่มีรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ การประชุมวิชาการระดับชาตินั้น ต้องจัดร่วมกับสมาคมวิชาการ/วิชาชีพที่เป็นที่ยอมรับ

๒. การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

๓. กรณีผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ต้องได้รับการประเมินจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกในสาขาเดียวกันหรือเกี่ยวข้องอย่างน้อย ๓ คน ที่เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเป็นที่ยอมรับ โดยได้รับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย

๔. ผลงานวิจัยที่มีข้อนิสิตและอาจารย์ร่วมกันและนับในตัวบ่งชี้แล้ว สามารถนำไปนับในตัวบ่งชี้ผลงานทางวิชาการของอาจารย์

๕. ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาให้นำผลงานทุกชิ้นที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในการประเมินนั้นๆ

๖. ในกรณีที่ไม่มีผู้สำเร็จการศึกษาไม่พิจารณาตัวบ่งชี้

๗. การนับการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษา นับ ณ วันที่ได้รับการตีพิมพ์ผลงานในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ มิได้นับจากวันที่ได้รับการตอบรับ (Accepted)

นิยามของการประชุมวิชาการระดับชาติ ระดับนานาชาติ วารสารทางวิชาการระดับชาติ ระดับนานาชาติเป็นไปตามประกาศ ก.พ.อ. เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ พ.ศ. ๒๕๖๔

วารสารวิชาการระดับชาตินั้น ต้องเป็นวารสารที่มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการในสาขาวิชานั้นๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง โดยวารสารวิชาการนั้นต้องมีการตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เป็นระยะเวลาอย่างน้อย ๓ ปี และมีการตรวจสอบคุณภาพของบทความโดยผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบบทความ (peer reviewer) ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกจากหลากหลายสถาบัน อย่างน้อย ๓ คน ทั้งนี้ วารสารวิชาการนั้นอาจเผยแพร่เป็นรูปเล่มสิ่งพิมพ์หรือเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่มีกำหนดการเผยแพร่อย่างแน่นอนชัดเจน

วารสารวิชาการระดับนานาชาตินั้น ต้องเป็นวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูลที่ ก.พ.อ. กำหนด

การประชุมวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ต้องมีคณะผู้ทรงคุณวุฒิหรือคณะกรรมการคัดเลือกบทความซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่อยู่ในวงวิชาการนั้นหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องทำหน้าที่คัดสรรกลั่นกรอง รวมถึงตรวจสอบความถูกต้อง การใช้ภาษา และแก้ไขถ้อยคำหรือรูปแบบการนำเสนอที่ถูกต้องก่อนการเผยแพร่ในหนังสือประมวลบทความในการประชุมทางวิชาการ (proceedings) ที่มาจากการประชุมโดยสมาคมวิชาการหรือวิชาชีพ โดยไม่รวมถึงการประชุมวิชาการของสถาบันอุดมศึกษาและจัดอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า ๕ ปี

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓ บัณฑิตปริญญาตรีมีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม สอดผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศ ตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

หลักสูตรดำเนินการพัฒนาและประเมินบัณฑิตปริญญาตรี ใน ๓ เรื่อง คือ (๑) คุณลักษณะบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม (๒) ภาษาอังกฤษ และ (๓) เทคโนโลยีสารสนเทศ ตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานิสิตให้มีคุณลักษณะเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ และนโยบายรัฐบาลในการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษทุกหลักสูตรทุกระดับในสถาบันอุดมศึกษา รวมทั้งมีนโยบายพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการศึกษา โดยสนับสนุนให้มีการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอน ตัวบ่งชี้นี้มีวัตถุประสงค์ที่จะประเมินบัณฑิตปริญญาตรีเพื่อพัฒนาให้มีคุณสมบัติให้เป็นผู้เรียนรู้ พัฒนานวัตกรรม และงานสร้างสรรค์ตลอดจนเป็นพลเมืองที่เข้มแข็งของประเทศ

การประเมินบัณฑิตปริญญาตรีในตัวบ่งชี้นี้ให้ประเมินนิสิตที่ศึกษาภาคการศึกษาสุดท้าย ปีการศึกษาสุดท้ายของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

การคิดคะแนนประเมินตัวบ่งชี้นี้คิดจากค่าเฉลี่ยของผลรวมคะแนน ๓ ประเด็น คือ (๑) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม (๒) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ และ (๓) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

๒.๓.๑ ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีมีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม เป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕ โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีมีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนนิสิตภาคการศึกษาสุดท้ายในปีการศึกษาสุดท้ายที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม}}{\text{จำนวนนิสิตภาคการศึกษาสุดท้ายในปีการศึกษาสุดท้ายทั้งหมด}} \times 100$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม}}{100} \times 5$$

๒.๓.๒ ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ เป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕ โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนนิสิตภาคการศึกษาสุดท้ายในปีการศึกษาสุดท้ายที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ}}{\text{จำนวนนิสิตภาคการศึกษาสุดท้ายในปีการศึกษาสุดท้ายทั้งหมด}} \times 100$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ}}{100} \times 5$$

๒.๓.๓ ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ**เกณฑ์การประเมิน**

แปลงค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕ โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนนิสิตภาคการศึกษาสุดท้ายในปีการศึกษาสุดท้ายที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ}}{\text{จำนวนนิสิตภาคการศึกษาสุดท้ายในปีการศึกษาสุดท้ายทั้งหมด}} \times 100$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ}}{100} \times 5$$

หมายเหตุ : มีประกาศผลการสอบทักษะภาษาอังกฤษ เทคโนโลยีสารสนเทศ ที่มีการระบุคะแนนที่เป็นตัวเลขและเกณฑ์การผ่านที่ชัดเจน

องค์ประกอบที่ ๓ นิสิต

ความสำเร็จของการจัดการศึกษาขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่ง คือ นิสิต ระบบประกันคุณภาพนิสิตต้องให้ความสำคัญกับการรับหรือคัดเลือกนิสิตเข้าศึกษาในหลักสูตร ซึ่งต้องเป็นระบบที่สามารถคัดเลือกนิสิตที่มีคุณสมบัติและความพร้อมในการเรียนในหลักสูตรจนสำเร็จการศึกษา และการส่งเสริมพัฒนานิสิตให้มีความพร้อมทางการเรียน และมีกิจกรรมการพัฒนาในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้นิสิตมีความรู้ความสามารถตามหลักสูตร มีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ และสำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษามีทักษะการวิจัยที่สามารถสร้างองค์ความรู้ได้

ทักษะที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ประกอบด้วย ๔ กลุ่มหลัก ได้แก่ (๑) กลุ่มวิชาหลัก (Core Subjects) (๒) กลุ่มทักษะชีวิตและอาชีพ (Life and Career Skills) (๓) กลุ่มทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม (Learning and Innovation Skills) และ (๔) กลุ่มทักษะสารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยี (Information, Media, and Technology Skills)

ทักษะสำคัญที่คนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญมาก คือ

๑) กลุ่มทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม ได้แก่ (๑) การคิดเชิงวิพากษ์และการแก้ปัญหา (Critical Thinking and Problem Solving) (๒) นวัตกรรมและการสร้างสรรค์ (Creativity and Innovation) (๓) การสื่อสารและความร่วมมือกัน (Communication and Collaboration)

๒) กลุ่มทักษะสารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี (Information, Media and Technology Skills) ประกอบด้วย การรู้สารสนเทศ (Information Literacy) การรู้สื่อ (Media Literacy) และ การรู้ ICT (ICT Literacy)

๓) กลุ่มทักษะชีวิตและอาชีพ (Life and Career Skills) ประกอบด้วยความสามารถในการปรับตัวและยืดหยุ่น (Flexibility and Adaptability) ความคิดริเริ่มและการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (initiative and Self-Direction) ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและข้ามวัฒนธรรม (Social and Cross-cultural Interaction) ความรับผิดชอบและความสามารถผลิตผลงาน (Accountability and Productivity) ความเป็นผู้นำและรับผิดชอบต่อสังคม (Leadership and Social Responsibility)

การประกันคุณภาพหลักสูตรในองค์ประกอบด้านนิสิต เริ่มดำเนินการตั้งแต่การกำหนดคุณสมบัติผู้เข้าศึกษา ระบบการรับนิสิต การส่งเสริมและพัฒนานิสิต และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับนิสิตภายใต้กระบวนการดำเนินการดังกล่าว ให้พิจารณาจากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การรับนิสิต

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒ การส่งเสริมและพัฒนานิสิต

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓ ผลที่เกิดกับนิสิต

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑

การรับนิสิต

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คุณสมบัติของนิสิตที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตรเป็นปัจจัยพื้นฐานของความสำเร็จ แต่ละหลักสูตรจะมีแนวคิดปรัชญาในการออกแบบหลักสูตร ซึ่งจำเป็นต้องมีการกำหนดคุณสมบัติของผู้เข้าศึกษาเพื่อให้สามารถเรียนรู้จนบรรลุผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของหลักสูตรตามที่กำหนด โดยเริ่มตั้งแต่การกำหนดคุณสมบัติผู้เข้าศึกษา เกณฑ์ในการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาต้องมีความโปร่งใส ชัดเจน มีเครื่องมือที่ใช้ในการคัดเลือก ข้อมูล หรือวิธีการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาที่มีความพร้อมทางสติปัญญา อารมณ์ สุขภาพกายและสุขภาพจิต ความมุ่งมั่นที่จะเรียน และมีเวลาเรียนเพียงพอเพื่อให้สามารถสำเร็จการศึกษาจนบรรลุผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของหลักสูตรตามที่กำหนด

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมในประเด็นต่อไปนี้

- การกำหนดคุณสมบัติผู้เข้าศึกษา
- กระบวนการรับนิสิต
- การเตรียมพร้อมก่อนเข้าศึกษา การปรับพื้นฐานความรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่เข้ารับการศึกษ

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่ายู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่ทำให้ได้นิสิตที่มีความพร้อมที่จะเรียน สามารถบรรลุผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ตามที่กำหนดในหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีระบบ - ไม่มีกลไก - ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง - ไม่มีข้อมูลหลักฐาน	- มีระบบ มีกลไก - ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยันและกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒

การส่งเสริมและพัฒนานิสิต

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ในช่วงปีแรกของการศึกษา ต้องมีกลไกในการพัฒนาความรู้พื้นฐานหรือการเตรียมความพร้อมทางการเรียนแก่นิสิตเพื่อให้มีความสามารถในการเรียนรู้ระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีความสุข อัตราการลาออกกลางคันน้อย ในระหว่างการศึกษา มีการจัดกิจกรรมการพัฒนาความรู้ความสามารถในรูปแบบต่างๆ ทั้งกิจกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียน มีกิจกรรมเสริมสร้างความเป็นพลเมืองดีที่มีจิตสำนึกสาธารณะ มีการวางระบบการดูแลให้คำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ (ระดับปริญญาตรี โท เอก) ระบบการป้องกันหรือการบริหารจัดการความเสี่ยงของนิสิต เพื่อให้สามารถบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตรตามที่กำหนด รวมทั้งการส่งเสริมการเผยแพร่ผลงานวิชาการของนิสิต การสร้างโอกาสการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพนิสิตและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ให้ได้มาตรฐานสากล

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงาน อย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การควบคุมการดูแลการให้คำปรึกษาวิชาการและแนะแนวแก่นิสิตปริญญาตรี
- พัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ของแต่ละช่วงปี
- การควบคุมการดูแลการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์แก่นักศึกษิตศึกษา
- การพัฒนาศักยภาพนิสิตและการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าจะอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่ทำให้ได้นิสิตเรียนอย่างมีความสุขและมีทักษะที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพในอนาคต

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีระบบ - ไม่มีกลไก - ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง - ไม่มีข้อมูลหลักฐาน	- มีระบบ มีกลไก - ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - ไม่มีการปฏิบัติ/ดำเนินการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีแนวทางปฏิบัติที่ดีโดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓

ผลที่เกิดกับนิสิต

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการประกันคุณภาพควรทำให้นิสิตมีความพร้อมทางการเรียน มีอัตราการคงอยู่ของนิสิตในหลักสูตรสูง มีพัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ที่มีแนวโน้มว่าจะบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนดเมื่อสำเร็จการศึกษา อัตราการสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรสูง นิสิตมีความพึงพอใจต่อหลักสูตร และผลการจัดการข้อร้องเรียนของนิสิต

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นต่อไปนี้

- การคงอยู่
- พัฒนาการผลลัพธ์การเรียนรู้ของนิสิตในของแต่ละช่วงปี
- การสำเร็จการศึกษา
- ความพึงพอใจและผลการจัดการข้อร้องเรียนของนิสิต

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีการรายงานผลการดำเนินงาน	- มีการรายงานผลการดำเนินงานในบางเรื่อง	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ - มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในบางเรื่อง	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ - มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ - มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง - มีผลการดำเนินงานที่โดดเด่นเทียบเคียงกับหลักสูตรนั้นในสถาบันกลุ่มเดียวกัน โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายว่าเป็นผลการดำเนินงานที่โดดเด่นอย่างแท้จริง

องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์

อาจารย์เป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญของการจัดการเรียนการสอน ผู้เกี่ยวข้องต้องมีการออกแบบระบบประกันการบริหารและพัฒนาอาจารย์ เพื่อให้ได้อาจารย์ที่มีคุณภาพเหมาะสม มีคุณสมบัติสอดคล้องกับสภาพบริบทปรัชญา วิสัยทัศน์ของสถาบันและของหลักสูตร และมีการส่งเสริมให้อาจารย์มีความรักในองค์กรและการปฏิบัติงานตามวิชาชีพ ผู้บริหารต้องมีการกำหนดนโยบาย แผนระยะยาว และกิจกรรมการดำเนินงาน ตลอดจนการกำกับดูแลและการพัฒนาคุณภาพอาจารย์ การวางระบบประกันคุณภาพอาจารย์ เป็นการดำเนินงานเพื่อให้ได้อาจารย์ที่มีคุณสมบัติทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดยคณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา (กมอ.) และมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นด้วยการวางแผนและการลงทุนงบประมาณและทรัพยากรเพื่อให้อัตรากำลังอาจารย์มีจำนวนเหมาะสมกับจำนวนนิสิตที่รับเข้าในหลักสูตร มีจำนวนอาจารย์ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางสาขาวิชาของหลักสูตร และมีประสบการณ์ที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนอันสะท้อนจากคุณวุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ และความก้าวหน้าในการผลิตผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง

องค์ประกอบด้านอาจารย์ เริ่มดำเนินการตั้งแต่การบริหารและพัฒนาอาจารย์ คุณภาพอาจารย์และผลลัพธ์ที่เกิดกับอาจารย์ ให้พิจารณาจากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ การบริหารและพัฒนาอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒ คุณภาพอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๓ ผลที่เกิดกับอาจารย์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีระบบ - ไม่มีกลไก - ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง - ไม่มีข้อมูลหลักฐาน	- มีระบบ มีกลไก - ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ - มีการประเมินผลการประเมิน - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน	

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒

คุณภาพอาจารย์

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ต้องทำให้อาจารย์ในหลักสูตรมีคุณสมบัติที่เหมาะสมและเพียงพอ โดยทำให้อาจารย์มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางสาขาวิชาที่เปิดให้บริการ และมีประสบการณ์ที่เหมาะสมกับการผลิตบัณฑิต อันสะท้อนจากวุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ และความก้าวหน้าในการผลิตผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง ประเด็นในการพิจารณาตัวบ่งชี้นี้จะประกอบด้วย

๔.๒.๑ ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก

๔.๒.๒ ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

๔.๒.๓ ผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

๔.๒.๔ จำนวนบทความของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิงในฐานข้อมูล TCI และ SCOPUS ต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร

๔.๒.๑ ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก

การศึกษาระดับอุดมศึกษาถือเป็นการศึกษาระดับสูงสุดที่ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและความรู้ลึกทางวิชาการ เพื่อปฏิบัติพันธกิจสำคัญของสถาบันในการผลิตบัณฑิต ศึกษาวิจัยเพื่อการติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้ ดังนั้นหลักสูตรจึงควรมีอาจารย์ที่มีระดับคุณวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาเอก ที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่เปิดสอนในสัดส่วนที่เหมาะสมกับพันธกิจหรือจุดเน้นของหลักสูตรนั้นๆ

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกเป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕

หลักสูตรระดับปริญญาตรี

ค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๒๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาโท

ค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาเอก

ค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕}} \times ๕$$

หมายเหตุ

คุณวุฒิปริญญาเอกพิจารณาจากระดับคุณวุฒิที่ได้รับหรือเทียบเท่าตามหลักเกณฑ์การพิจารณาคุณวุฒิของกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม กรณีที่มีการปรับวุฒิการศึกษาให้มีหลักฐานการสำเร็จการศึกษาภายในรอบปีการศึกษานั้น ทั้งนี้อาจใช้คุณวุฒิอื่นเทียบเท่าคุณวุฒิปริญญาเอกได้สำหรับกรณีที่บางสาขาวิชาชีพมีคุณวุฒิอื่นที่เหมาะสมกว่าทั้งนี้ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา

๔.๒.๒ ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นขุมปัญญาของประเทศ และมีความรับผิดชอบที่จะต้องส่งเสริมให้อาจารย์ในสถาบันทำการศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ การดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งสะท้อนการปฏิบัติงานดังกล่าวของอาจารย์ตามพันธกิจของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕

หลักสูตรระดับปริญญาตรี

ค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาโท

ค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาเอก

ค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ตามสูตร

$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรทั้งหมด}} \times 100$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =

$\frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕}} \times ๕$
--

๔.๒.๓ ผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

ผลงานวิชาการเป็นข้อมูลที่สำคัญในการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นผลงานที่มีคุณค่า สมควรส่งเสริมให้มี

การเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงวิชาการและการแข่งขันของประเทศ ผลงานวิชาการอยู่ในรูปของบทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตรหรือสิทธิบัตรหรือเป็นผลงานวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ ตำราหรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว รวมทั้งผลงานนวัตกรรมและผลงานสร้างสรรค์ต่างๆ โดยมีวิธีการคิดดังนี้

เกณฑ์การประเมิน

หลักสูตรระดับปริญญาตรี

ค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๒๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาโท

ค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาเอก

ค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร ตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร}}{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร}}{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕}} \times ๕$$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานทางวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
๐.๔๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ - ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
๐.๖๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๒

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๘๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๑
๑.๐๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

กำหนดระดับคุณภาพผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ Online
๐.๔๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
๐.๖๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
๐.๘๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
๑.๐๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

หมายเหตุ :

๑. การเผยแพร่ผลงานวิชาการ ที่เผยแพร่ ตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๖๔ หากเป็นงานวิจัยที่นำเสนอในรูปของบทความวิชาการต่างๆ ในวารสารทางวิชาการ ต้องเป็นวารสารทางวิชาการที่มีผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความ (Peer Review) อย่างน้อย ๓ คน และเป็นวารสารที่เผยแพร่ติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๓ ปี หากนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติที่มีรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ การประชุมวิชาการระดับชาตินั้น ต้องจัดร่วมกับสมาคมวิชาการ/วิชาชีพที่เป็นที่ยอมรับ

๒. การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

๓. กรณีผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ต้องได้รับการประเมินจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกในสาขาเดียวกันหรือเกี่ยวข้องอย่างน้อย ๓ คน ที่เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเป็นที่ยอมรับ โดยได้รับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย

๔. ผลงานวิจัยที่มีชื่อนิสิตและอาจารย์ร่วมกันและนับในตัวบ่งชี้แล้ว สามารถนำไปนับในตัวบ่งชี้ผลงานทางวิชาการของอาจารย์

๕. ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ให้นับผลงานทุกชิ้นที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในปีการประเมินนั้นๆ

นิยามของการประชุมวิชาการระดับชาติ ระดับนานาชาติ วารสารทางวิชาการระดับชาติ ระดับนานาชาติเป็นไปตามประกาศ ก.พ.อ. เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ พ.ศ. ๒๕๖๔

วารสารวิชาการระดับชาตินั้น ต้องเป็นวารสารที่มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการในสาขาวิชานั้นๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง โดยวารสารวิชาการนั้นต้องมีการตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เป็นระยะเวลาอย่างน้อย ๓ ปี และมีการตรวจสอบคุณภาพของบทความโดยผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบบทความ (peer reviewer) ซึ่งเป็น

บุคคลภายนอกจากหลากหลายสถาบัน อย่างน้อย ๓ คน ทั้งนี้ วารสารวิชาการนั้นอาจเผยแพร่เป็นรูปเล่มสิ่งพิมพ์ หรือเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่มีกำหนดการเผยแพร่อย่างแน่นอนชัดเจน

วารสารวิชาการระดับนานาชาตินั้น ต้องเป็นวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูลที่ ก.พ.อ. กำหนด

การประชุมวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ต้องมีคณะผู้ทรงคุณวุฒิหรือคณะกรรมการคัดเลือก บทความซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่อยู่ในวงวิชาการนั้นหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องทำหน้าที่คัดสรรกลั่นกรอง รวมถึง ตรวจสอบความถูกต้อง การใช้ภาษา และแก้ไขถ้อยคำหรือรูปแบบการนำเสนอที่ถูกต้องก่อนการเผยแพร่ในหนังสือ ประมวลบทความในการประชุมทางวิชาการ (proceedings) ที่มาจากการประชุมโดยสมาคมวิชาการหรือวิชาชีพ โดยไม่รวมถึงการประชุมวิชาการของสถาบันอุดมศึกษาและจัดอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า ๕ ปี

๔.๒.๔ จำนวนบทความของอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิงในฐานข้อมูล TCI และ Scopus ต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

หลักสูตรในระดับปริญญาเอกถือได้ว่าเป็นหลักสูตรสูงสุดของสถาบันการศึกษา เป็นหลักสูตรที่สำคัญและเน้น การสร้างองค์ความรู้ใหม่เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ ดังนั้น อาจารย์ประจำหลักสูตรระดับปริญญาเอกจึงมี ความสำคัญอย่างมากต่อหลักสูตรนั้นๆ

บทความวิจัยและบทความทางวิชาการหรือ Review Article ของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรปริญญาเอกที่ ได้รับการอ้างอิง ย่อมแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรปริญญาเอกมีความสามารถในการทำวิจัย มีผลงานที่ ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ ในฐานข้อมูล TCI และ Scopus และบทความที่ตีพิมพ์ได้รับการ อ้างอิง แสดงให้เห็นว่ามีการนำไปใช้ประโยชน์และเป็นฐานในการพัฒนางานวิจัยใหม่ๆ ให้มีความก้าวหน้ามากขึ้น จำนวนบทความของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ได้รับการอ้างอิงมาก ย่อมแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ผู้รับผิดชอบ หลักสูตรเป็นผู้ที่มีผลงานและได้รับการยอมรับในวงวิชาการนั้นๆ

การคำนวณตัวบ่งชี้นี้ ให้เปรียบเทียบจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิง ตั้งแต่หนึ่งครั้งขึ้นไป รวมทั้งการ อ้างอิงตนเอง ที่เป็นผลงานของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร ที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ หรือระดับ นานาชาติ ต่ออาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรปริญญาเอกนั้น โดยนำเสนอในรูปสัดส่วน ทั้งนี้ พิจารณาผลการ ดำเนินงาน ๕ ปีย้อนหลังตามปีปฏิทิน ซึ่งนับรวมปีที่ประเมิน

เกณฑ์การประเมิน

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

อัตราส่วน จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็น คะแนนเต็ม ๕ = ๒.๕ ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

อัตราส่วน จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็น คะแนนเต็ม ๕ = ๓.๐ ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

อัตราส่วน จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็น คะแนนเต็ม ๕ = ๐.๒๕ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่ออาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร =

$$\frac{\text{จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิง}}{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร}}$$

๒. แปลงค่าที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{อัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร}}{\text{อัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ให้คะแนนเต็มเท่ากับ ๕}} \times ๕$$

ตัวอย่างการหาจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลัก

ถ้าอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรระดับปริญญาเอกของหลักสูตรหนึ่งในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีจำนวน ๕ คน โดยอาจารย์ทั้ง ๕ คนมีผลงานตีพิมพ์บทความวิจัยหรือ Review Article ในฐานข้อมูล TCI และ Scopus ในปี พ.ศ. ๒๕๕๓-๒๕๕๗ (ค.ศ. ๒๐๑๐-๒๐๑๔) ซึ่งดำเนินการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของหลักสูตรใน พ.ศ. ๒๕๕๗ (ประเมินในปี ค.ศ. ๒๐๑๔) เป็นดังนี้

- จำนวนบทความที่ตีพิมพ์ของอาจารย์ ทั้ง ๕ คนในฐานข้อมูล Scopus ระหว่าง ค.ศ. ๒๐๑๐-๒๐๑๔ เท่ากับ ๑๕ บทความ และจำนวนบทความที่ตีพิมพ์ในฐานข้อมูลของ TCI เท่ากับ ๕ บทความ

- ในจำนวนนี้มีบทความ ๘ บทความในฐานข้อมูล Scopus ที่มีการอ้างอิง อย่างน้อย ๑ ครั้ง และมีบทความ ๒ บทความที่ตีพิมพ์ในฐานข้อมูล TCI ได้รับการอ้างอิงอย่างน้อย ๑ ครั้ง

ดังนั้น จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร=

$$\frac{\text{จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงอย่างน้อย ๑ ครั้ง}}{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรทั้งหมด}} = \frac{๘ + ๒}{๕} = \frac{๑๐}{๕} = ๒.๐$$

$$\text{นำมาคำนวณคะแนน} = \frac{๒.๐}{๒.๕} \times ๕ = ๔.๐ \text{ คะแนน}$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๓ ผลที่เกิดกับอาจารย์
ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์
คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการประกันคุณภาพ ต้องนำไปสู่การมีอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรและอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณสมบัติเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร มีความเข้าใจในการออกแบบหลักสูตร การกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน และการประเมินผู้เรียนให้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนด มีอัตราอาจารย์ที่เหมาะสมกับจำนวนนิสิตที่รับเข้าในหลักสูตร อัตราคงอยู่ของอาจารย์สูง และอาจารย์มีความพึงพอใจต่อการบริหารหลักสูตร

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นต่อไปนี้

- ความเข้าใจในการออกแบบหลักสูตร การกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน และการประเมินผู้เรียนให้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนด
- การคงอยู่ของอาจารย์
- ความพึงพอใจของอาจารย์

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีการรายงานผลการดำเนินงาน	- มีการรายงานผลการดำเนินงานในบางเรื่อง	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ - มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในบางเรื่อง	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ - มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ - มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง - มีผลการดำเนินงานที่โดดเด่น เทียบเคียงกับหลักสูตรนั้นในสถาบันกลุ่มเดียวกัน โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายว่าเป็นผลการดำเนินงานที่โดดเด่นอย่างแท้จริง

องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน

แม้ทุกหลักสูตรที่มหาวิทยาลัยเปิดสอนต้องผ่านการตรวจสอบและรับรองมาตรฐานการอุดมศึกษา ในหลักสูตรการศึกษา จากสำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม และมีการปรับปรุงหลักสูตรตามรอบระยะเวลาหรือทุก ๕ ปี ผู้บริหารต้องรับผิดชอบในการควบคุมกำกับการบริหารจัดการหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง คณะกรรมการบริหารหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วย อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร มีภาระหน้าที่ในการบริหารและพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนตั้งแต่การวางแผน การควบคุมคุณภาพ การติดตามประเมินผล และการพัฒนาหลักสูตร ในการบริหารจัดการนั้นมีภาระกิจที่สำคัญ ๓ ด้าน คือ (๑) สารของรายวิชาในหลักสูตร (๒) การวางระบบผู้สอนและกระบวนการเรียนการสอน (๓) การประเมินผลผู้เรียน

ระบบประกันคุณภาพในการดำเนินการหลักสูตรจะประกอบด้วย เอกสารหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลผู้เรียน เพื่อให้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด ตัวบ่งชี้ในการประเมินในองค์ประกอบนี้ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่ผลิตผู้เรียนที่ตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และตอบสนองพันธกิจการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยที่อยู่ในกลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา การกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร การออกแบบรายวิชาในหลักสูตรกับการเรียนการสอนและผลลัพธ์การเรียนรู้ และการกำหนดวิธีการประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ การกำหนดตัวชี้วัดหรือผลผลิตของการเรียนรู้ที่สะท้อนผลลัพธ์การเรียนรู้เมื่อสิ้นสุดการศึกษาแต่ละชั้นปีจนสำเร็จการศึกษา การอธิบายวิธีวัดและประเมินรายวิชาหรือกิจกรรมเกี่ยวกับความรู้ ทักษะ จริยธรรมและลักษณะบุคคลจากหลักฐานเชิงประจักษ์

รายวิชาที่มีเนื้อหาที่ทันสมัย ก้าวทันความก้าวหน้าทางวิทยาการที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา รวมทั้งการวางระบบผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์ และมีคุณสมบัติเหมาะสมในการพัฒนานิสิตให้เต็มศักยภาพ จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เน้นนิสิตเป็นสำคัญ และส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑

การประกันคุณภาพหลักสูตรในองค์ประกอบนี้พิจารณาได้จากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ สารของรายวิชาในหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓ การประเมินผลผู้เรียน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔ ร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักศาสนา หรือนำหลักทางศาสนามาบูรณาการ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ **สาระของรายวิชาในหลักสูตร**
ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ
คำอธิบายตัวบ่งชี้

แม้ทุกหลักสูตรที่มหาวิทยาลัยเปิดสอนต้องผ่านการตรวจสอบและรับรองมาตรฐานการอุดมศึกษาในหลักสูตรการศึกษา จากสำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม และมีการปรับปรุงหลักสูตรตามรอบระยะเวลาหรือทุก ๕ ปี แต่อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรต้องรับผิดชอบในการควบคุมกำกับการบริหารจัดการหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่การวางแผน การควบคุมคุณภาพ การติดตามประเมินผล และการพัฒนาหลักสูตร โดยอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรต้องวางแผนพัฒนาหลักสูตรโดยการวิเคราะห์และกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ได้มาจากการวัดและประเมินผลของผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย นโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนากำลังคนของประเทศ พันธกิจหลักและยุทธศาสตร์ของสถาบันที่สอดคล้องกับการจัดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา ความเสี่ยงและผลกระทบจากภายนอก อาทิ การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี นโยบาย และสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ในบริบทโลก

การออกแบบกระบวนการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลผู้เรียนเพื่อให้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด การกำหนดวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ การกำหนดตัวชี้วัดหรือผลผลิตของการเรียนรู้ที่สะท้อนผลลัพธ์การเรียนรู้เมื่อสิ้นสุดการศึกษาแต่ละชั้นปีจนสำเร็จการศึกษา การอธิบายวิธีวัดและประเมินรายวิชาหรือกิจกรรมเกี่ยวกับความรู้ ทักษะ จริยธรรมและลักษณะบุคคลจากหลักฐานเชิงประจักษ์ เพื่อให้มั่นใจว่าผู้สำเร็จการศึกษามีผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่กำหนดในหลักสูตรครบทุกประการ

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การออกแบบหลักสูตร
- การกำหนดวัตถุประสงค์และผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตรที่นำไปสู่การออกแบบหลักสูตรและสาระรายวิชาในหลักสูตร
- การกำหนดกระบวนการจัดการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลที่ทำให้มั่นใจได้ว่าผู้เรียนจะบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด
- การปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยตามความก้าวหน้าในศาสตร์สาขานั้นๆ

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่ายู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่ทำให้หลักสูตรมีความทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและความต้องการของประเทศ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
-ไม่มีระบบ -ไม่มีกลไก -ไม่มีแนวคิด ในการกำกับ ติดตามและ ปรับปรุง -ไม่มีข้อมูล หลักฐาน	- มีระบบ มีกลไก การพัฒนาและ บริหารจัดการ สาระของรายวิชา ในหลักสูตร - ไม่มีการนำ ระบบกลไกการ พัฒนาและบริหาร จัดการสาระของ รายวิชาใน	- มีระบบ มีกลไก การพัฒนาและ บริหารจัดการ สาระของรายวิชา ในหลักสูตร - มีการนำระบบ กลไกการพัฒนา และบริหาร จัดการสาระของ รายวิชาใน	- มีระบบ มี กลไกการพัฒนา และบริหาร จัดการสาระของ รายวิชาใน หลักสูตร - มีการนำระบบ กลไกการพัฒนา และบริหาร จัดการสาระของ	- มีระบบ มีกลไก การพัฒนาและ บริหารจัดการสาระ ของรายวิชาใน หลักสูตร - มีการนำระบบ กลไกการพัฒนา และบริหารจัดการ สาระของรายวิชา	- มีระบบ มีกลไกการ พัฒนาและบริหาร จัดการสาระของ รายวิชาในหลักสูตร - มีการนำระบบกลไก การพัฒนาและบริหาร จัดการสาระของ รายวิชาในหลักสูตร ไปสู่การปฏิบัติ/ ดำเนินงาน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
	หลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ/ ดำเนินงาน	หลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ/ ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการการพัฒนาและบริหารจัดการสาระของรายวิชาในหลักสูตร - ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการการพัฒนาและบริหารจัดการสาระของรายวิชาในหลักสูตร	รายวิชาในหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ/ ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการพัฒนาและบริหารจัดการสาระของรายวิชาในหลักสูตร - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการพัฒนาและบริหารจัดการสาระของรายวิชาในหลักสูตรจากผลการประเมิน	ในหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการการพัฒนาและบริหารจัดการสาระของรายวิชาในหลักสูตรจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงกระบวนการการพัฒนาและบริหารจัดการสาระของรายวิชาในหลักสูตร เห็นชัดเป็นรูปธรรม	- มีการประเมินกระบวนการพัฒนาและบริหารจัดการสาระของรายวิชาในหลักสูตร - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการพัฒนาและบริหารจัดการสาระของรายวิชาในหลักสูตรจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงกระบวนการการพัฒนาและบริหารจัดการสาระของรายวิชาในหลักสูตร เห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีแนวทางปฏิบัติที่ดีโดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒

การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

หลักสูตรต้องแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการออกแบบรายวิชากับผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด และวางระบบผู้สอนในแต่ละรายวิชาโดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในวิชาที่สอนและเป็น ความรู้ที่ทันสมัยของอาจารย์ที่มอบหมายให้สอนในวิชานั้นๆ เพื่อให้บัณฑิตสามารถสร้างองค์ความรู้ ทักษะ คุณลักษณะวิชาการและวิชาชีพได้จริง

การจัดกระบวนการเรียนการสอนจะทำให้มั่นใจได้อย่างไรว่า ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้กับโลกของ การทำงานจริงได้ และตอบสนองความต้องการและความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย สอดคล้องกับผลลัพธ์การ เรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด

สำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดหัวข้อวิทยานิพนธ์ การกำหนด อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ ที่เหมาะสมกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ และลักษณะ ของนิสิต ให้นิสิตได้รับโอกาสและการพัฒนาตนเองเต็มตามศักยภาพ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การค้นคว้า อิสระ ต้องสามารถให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ ตั้งแต่กระบวนการพัฒนาหัวข้อจนถึงการทำ วิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ การสอบป้องกัน และการเผยแพร่ผลงานวิจัยจนสำเร็จการศึกษา

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็น ที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

- ความสัมพันธ์ระหว่างการออกแบบรายวิชากับผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด
- การกำหนดผู้สอน คำนึงถึงความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในวิชาที่สอน เพื่อให้บัณฑิตสามารถสร้าง องค์ความรู้ ทักษะ คุณลักษณะวิชาการและวิชาชีพได้จริง
- การจัดกระบวนการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้กับโลกของการทำงานจริง และ ตอบสนองความต้องการและความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย สอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด
- การควบคุมหัวข้อวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา ให้สอดคล้องกับสาขาวิชาและ ความก้าวหน้าของศาสตร์
- การแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา ที่มีความเชี่ยวชาญ สอดคล้องหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์
- การช่วยเหลือ กำกับ ติดตามในการทำวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระและการตีพิมพ์ผลงานในระดับ บัณฑิตศึกษา

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่ายู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมด ที่ทำให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนตอบสนองความแตกต่างของผู้เรียน มีพัฒนาการนำไปสู่ผลลัพธ์การเรียนรู้ ที่คาดหวังของหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทำให้มั่นใจได้ว่าผู้เรียนจะบรรลุผลลัพธ์ การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
-ไม่มีระบบ -ไม่มีกลไก -ไม่มีแนวคิด ในการกำกับ	- มีระบบ มีกลไก การวางระบบ ผู้สอนและ กระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก การวางระบบ ผู้สอนและ กระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก การวางระบบ ผู้สอนและ กระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก การวางระบบ ผู้สอนและ กระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก การวางระบบผู้สอน และกระบวนการ จัดการเรียนการ สอน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
ติดตามและปรับปรุง -ไม่มีข้อมูลหลักฐาน	จัดการเรียนการสอน - ไม่มีการนำระบบกลไกการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอนไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน	จัดการเรียนการสอน - มีการนำระบบกลไกการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอนไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน - ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน	จัดการเรียนการสอน - มีการนำระบบกลไกการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอนไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอนจากผลการประเมิน	จัดการเรียนการสอน - มีการนำระบบกลไกการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอนไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอนเห็นชัดเป็นรูปธรรม	- มีการนำระบบกลไกการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอนไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอนจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงกระบวนการการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอนเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓ การประเมินผลผู้เรียน
ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ
คำอธิบายตัวบ่งชี้

การประเมินผลนิสิตมีจุดมุ่งหมาย ๓ ประการ คือ ๑) เพื่อให้ได้ข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนของผู้สอนและนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ของนิสิต (assessment for learning) ๒) เพื่อให้นิสิตสามารถประเมินตนเองเป็นและนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาวิธีการเรียนของตนเองใหม่ จนเกิดการเรียนรู้ (assessment as learning) และ ๓) เพื่อให้นิสิตแสดงผลลัพธ์การเรียนรู้ที่คาดหวังของหลักสูตร (assessment of learning) การประเมินส่วนใหญ่จะใช้เพื่อจุดมุ่งหมายประการหลัง คือ เน้นการได้ข้อมูลเกี่ยวกับผลลัพธ์การเรียนรู้และพัฒนาการของนิสิต ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนจึงควรส่งเสริมให้มีการประเมินเพื่อจุดมุ่งหมายสองประการแรกด้วย

ทั้งนี้ ความเหมาะสมของระบบประเมินต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดวิธีการประเมิน เครื่องมือการประเมิน เกณฑ์การประเมินที่มีคุณภาพ และวิธีการให้เกรดที่สะท้อนผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนดได้อย่างเหมาะสม มีการกำกับให้มีการประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) มีการใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ให้ผลการประเมินที่สะท้อนผลลัพธ์การเรียนรู้ที่แท้จริงของนิสิต ให้สามารถปฏิบัติงานในโลกแห่งความเป็นจริง (real world) และมีวิธีการในการทบทวน ตรวจสอบ กำกับการให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) และการรายงานผลการเรียนรู้ที่นำไปสู่การปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนทั้งของอาจารย์และนิสิตเพื่อให้มั่นใจว่านิสิตบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรและรายวิชากำหนด

สำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ต้องให้ความสำคัญกับการวางระบบประเมินวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระที่มีคุณภาพด้วย

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การประเมินผลการเรียนรู้ของนิสิต ๑) เพื่อให้ได้ข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนของผู้สอน และนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ของนิสิต (Assessment for Learning) ๒) การประเมินที่ทำให้นิสิตสามารถประเมินตนเองเป็น และมีการนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาวิธีการเรียนของตนเองใหม่ จนเกิดการเรียนรู้ (Assessment as Learning) และ ๓) การประเมินผลการเรียนรู้ของนิสิตที่แสดงผลลัพธ์การเรียนรู้ที่คาดหวังของหลักสูตร (Assessment of Learning)
- การทบทวน ตรวจสอบ กำกับการให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback)
- การรายงานผลการเรียนรู้ที่นำไปสู่การปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนทั้งของอาจารย์และนิสิตเพื่อให้มั่นใจว่านิสิตบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรและรายวิชากำหนด
- การประเมินวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่ายู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่สะท้อนสภาพจริงด้วยวิธีการหรือเครื่องมือประเมินที่เชื่อถือได้ ให้ข้อมูลที่ช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนมีแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป และทราบว่าผู้เรียนแต่ละคนบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตรได้ในระดับใด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
-ไม่มีระบบ -ไม่มีกลไก -ไม่มีแนวคิด ในการกำกับ ติดตามและ ปรับปรุง -ไม่มีข้อมูล หลักฐาน	- มีระบบ มีกลไก การประเมิน ผู้เรียน - ไม่มีการนำ ระบบกลไกการ ประเมินผู้เรียน ไปสู่การปฏิบัติ/ ดำเนินงาน	-มีระบบ มีกลไก การประเมิน ผู้เรียน - มีการนำระบบ กลไกการประเมิน ผู้เรียนไปสู่การ ปฏิบัติ/ ดำเนินงาน - มีการประเมิน กระบวนการการ ประเมินผู้เรียน - ไม่มีการ ปรับปรุง/พัฒนา กระบวนการการ ประเมินผู้เรียน	- มีระบบ มีกลไก การประเมิน ผู้เรียน - มีการนำระบบ กลไกการประเมิน ผู้เรียนไปสู่การ ปฏิบัติ/ ดำเนินงาน - มีการประเมิน กระบวนการการ ประเมินผู้เรียน จากผลการ ประเมิน	- มีระบบ มีกลไก การประเมิน ผู้เรียน - มีการนำระบบ กลไกการประเมิน ผู้เรียนไปสู่การ ปฏิบัติ/ ดำเนินงาน - มีการประเมิน กระบวนการการ ประเมินผู้เรียน จากผลการประเมิน - มีผลจากการ ปรับปรุงกระบวนการ การประเมิน ผู้เรียนเห็นชัดเป็น รูปธรรม	- มีระบบ มีกลไก การประเมิน ผู้เรียน - มีการนำระบบ กลไกการประเมิน ผู้เรียนไปสู่การ ปฏิบัติ/ ดำเนินงาน - มีการประเมิน กระบวนการการ ประเมินผู้เรียน จากผลการ ประเมิน - มีผลจากการ ปรับปรุงกระบวนการ การประเมิน ผู้เรียนเห็นชัดเป็น รูปธรรม - มีแนวทางปฏิบัติ ที่ดี โดยมี หลักฐานเชิง ประจักษ์ยืนยัน และกรรมการ ผู้ตรวจประเมิน สามารถให้เหตุผล อธิบายการเป็น แนวปฏิบัติที่ดีได้ ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔ ร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักศาสนา หรือนำหลักทางศาสนามาบูรณาการ

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

หมายถึงจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญา หลักศาสนา และหน่วยกิตของรายวิชาที่นำหลักศาสนามาบูรณาการ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
ผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๔๐	ผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๕๐	ผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๖๐	ผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๗๐	ผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๘๐

สูตรการคำนวณ

คำนวณหาค่าร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักศาสนา หรือนำหลักทางศาสนามาบูรณาการ

$\frac{\text{จำนวนหน่วยกิตรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญา หลักศาสนา และการนำหลักศาสนามาบูรณาการ}}{\text{จำนวนหน่วยกิตรวมของหลักสูตรทั้งหมด}} \times ๑๐๐$

องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ในการดำเนินการบริหารหลักสูตร จะต้องมียุทธศาสตร์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย ความพร้อมทางกายภาพ ความพร้อมด้านอุปกรณ์ ความพร้อมด้านเทคโนโลยี ความพร้อมด้านการให้บริการ เช่น ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ห้องทำวิจัย อุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุด มีแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ที่สามารถบริการได้อย่างเพียงพอให้สอดคล้องกับระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและบริบทของสังคมดิจิทัลที่ทันสมัย มีอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนทุกกลุ่ม โดยเฉพาะผู้ที่ต้องได้รับการช่วยเหลือเป็นพิเศษ และอื่นๆ รวมทั้งการบำรุงรักษาและพัฒนาให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง สามารถส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด โดยพิจารณาร่วมกับผลการประเมินความพึงพอใจของนิสิตและอาจารย์

องค์ประกอบด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้จะพิจารณาได้จาก

ตัวบ่งชี้ ๖.๑ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ตัวบ่งชี้ที่ ๖.๑

สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ความพร้อมของสิ่งสนับสนุนการเรียนการสอนมีหลายประการ ได้แก่ ความพร้อมทางกายภาพ เช่น ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ที่พักของนิสิต ฯลฯ และความพร้อมของอุปกรณ์ เทคโนโลยี และสิ่งอำนวยความสะดวก หรือทรัพยากรที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น อุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุด หนังสือ ตำรา สิ่งพิมพ์ วารสาร ฐานข้อมูลเพื่อการสืบค้น แหล่งเรียนรู้ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ มีแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ที่สามารถบริการได้อย่างเพียงพอให้สอดคล้องกับระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและบริบทของสังคมดิจิทัลที่ทันสมัย มีอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนทุกกลุ่ม โดยเฉพาะผู้ที่ต้องได้รับการช่วยเหลือเป็นพิเศษ และอื่นๆ รวมทั้งการบำรุงรักษาและพัฒนาให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง สิ่งสนับสนุนเหล่านี้ต้องมีปริมาณเพียงพอ และมีคุณภาพพร้อมใช้งาน โดยพิจารณาการดำเนินการปรับปรุงพัฒนาจากผลการประเมินความพึงพอใจของนิสิตและอาจารย์

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- ระบบการดำเนินงานของภาควิชา/คณะ/วิทยาเขต/วิทยาลัยสงฆ์/สถาบัน โดยมีส่วนร่วมของอาจารย์ประจำหลักสูตร เพื่อให้มีสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้
- จำนวนสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่เพียงพอและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอน
- กระบวนการปรับปรุงตามผลการประเมินพัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด
- กระบวนการปรับปรุงตามผลการประเมินความพึงพอใจของนิสิตและอาจารย์ต่อสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่ายู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่สะท้อนการจัดเตรียมสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการเรียนการสอน และส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีระบบ - ไม่มีกลไก - ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง - ไม่มีข้อมูลหลักฐาน	- มีระบบ มีกลไก - ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

๓.๔ การสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

ในการสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร มีรายละเอียด ดังนี้

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ๖ องค์ประกอบ ได้แก่

องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน

องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต

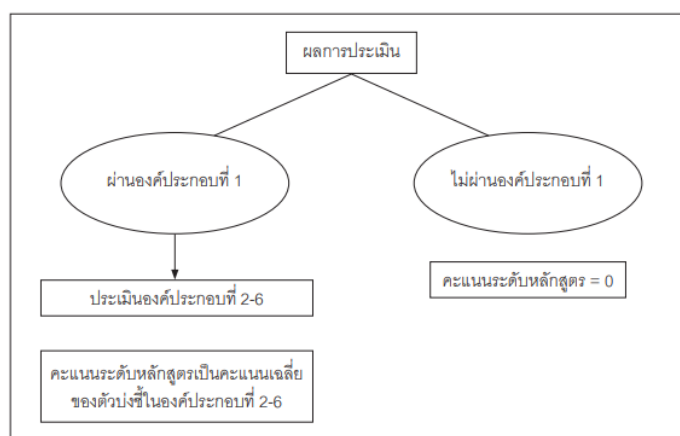
องค์ประกอบที่ ๓ นิสิต

องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์

องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผลผู้เรียน

องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐานเป็นองค์ประกอบที่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ และเกณฑ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง มี ๑ ตัวบ่งชี้ จำนวนเกณฑ์ ขึ้นอยู่กับระดับปริญญา หากผลการดำเนินงานไม่เป็นไปตามเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งถือว่าหลักสูตรนั้น “ไม่ได้มาตรฐาน” และมีค่าคะแนนเป็น “ศูนย์” หากหลักสูตรนั้นมีผลการดำเนินงานผ่านทุกเกณฑ์ถือว่าเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด และจะมีการประเมินคะแนนคุณภาพของหลักสูตร ในองค์ประกอบที่ ๒-๖ ดังแสดง ตามภาพต่อไปนี้

คะแนนรวมเฉลี่ย =
$$\frac{\text{คะแนนรวมของตัวบ่งชี้ ๑๔ ตัวบ่งชี้}}{๑๔}$$

๑๔

ซึ่งการแปลผลจะเป็นการอธิบายว่า

คะแนนระดับหลักสูตร = ๐ หมายถึง หลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน

คะแนนระดับหลักสูตร = ๐.๐๑ - ๕.๐๐ หมายถึง หลักสูตรเป็นไปตามมาตรฐาน และมีระดับคุณภาพตามคะแนนที่ได้ ดังนี้

คะแนน	ระดับคุณภาพ
0.01-2.00	น้อย
2.01-3.00	ปานกลาง
3.01-4.00	ดี
4.01-5.00	ดีมาก

แม้ว่าหลักสูตรไม่ผ่านองค์ประกอบที่ ๑ (การกำกับมาตรฐาน) ผู้รับผิดชอบหลักสูตร/คณะ/สถาบัน ต้องประเมินตัวบ่งชี้ขององค์ประกอบที่ ๒ ถึงองค์ประกอบที่ ๖ ด้วย เพื่อให้ทราบระดับการพัฒนาของหลักสูตรตนเอง โดยการวิเคราะห์ในรายละเอียดของปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลลัพธ์ และรายองค์ประกอบ โดยไม่ต้อง รายงานระดับคะแนนเฉลี่ย เพื่อเป็นการวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพในองค์ประกอบที่ ๒ ถึง องค์ประกอบที่ ๖ เกี่ยวกับจุดเด่น และจุดที่ควรพัฒนา เพื่อยกระดับคุณภาพของหลักสูตรต่อไป แสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางการวิเคราะห์คุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

องค์ประกอบที่	คะแนนผ่าน	จำนวนตัวบ่งชี้	I	P	O	คะแนนเฉลี่ย	ผลการประเมิน ๐.๐๑-๒.๐๐ ระดับคุณภาพน้อย ๒.๐๑-๓.๐๐ ระดับคุณภาพปานกลาง ๓.๐๑-๔.๐๐ ระดับคุณภาพดี ๔.๐๑-๕.๐๐ ระดับคุณภาพดีมาก
๑	ผ่าน/ไม่ผ่านการประเมิน						หลักสูตรได้/ ไม่ได้มาตรฐาน
๒	คะแนนเฉลี่ยของทุกตัวบ่งชี้ ในองค์ประกอบที่ ๒-๖	๓			๒.๑ (.....) ๒.๒ (.....) ๒.๓ (.....)		
๓		๓		๓.๑ (.....) ๓.๒ (.....)	๓.๓ (.....)		
๔		๓	๔.๒ (.....)	๔.๑ (.....)	๔.๓ (.....)		
๕		๔		๕.๑ (.....) ๕.๒ (.....) ๕.๓ (.....)	๕.๔ (.....)		
๖		๑		๖.๑ (.....)			
รวม		๑๔	๑	๗	๖		
ผลการประเมิน							

หมายเหตุ: ในประเด็นตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓ และ ๔.๓ เป็นผลลัพธ์ของกระบวนการย่อย

ตัวอย่างรายงานผลการวิเคราะห์จุดเด่นและจุดที่ควรพัฒนา องค์ประกอบที่ ๒ - องค์ประกอบที่ ๖

จุดเด่น
๑.
๒.
จุดที่ควรพัฒนา
๑.
๒.
ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา
๑.
๒.

บทที่ ๔

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ประกอบด้วย ผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร และตัวบ่งชี้ที่ดำเนินการในระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย จำนวนรวม ๒๖ ตัวบ่งชี้

๔.๑ กรอบการประกันคุณภาพคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพ	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
๑. การจัดเรียนการสอน	๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม	ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินของทุกหลักสูตรที่คณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยรับผิดชอบ
	๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนา หรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ	จำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญา หลักพระพุทธศาสนา หรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการของหลักสูตรระดับปริญญาตรี โท และเอก
	๑.๓ อาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
	๑.๔ อาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	ร้อยละของอาจารย์ประจำ คณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
	๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม	ร้อยละของบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม
	๑.๖ การบริการนิสิตระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๑.๗ กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๑.๘ ผลการประเมินคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม สอดผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิตปริญญาตรี	ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรี ที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม สอดผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพ	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
๒. การวิจัยและสร้างนวัตกรรม	๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์	เงินสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ทั้งภายในและภายนอกต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย
	๒.๓ งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม	-ร้อยละของงบประมาณวิจัยที่ได้รับจากภายนอกเพื่อดำเนินการโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา
	๒.๔ ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย	ผลงานวิชาการทุกประเภทต่ออาจารย์ประจำและนักวิจัย
	๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม	ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมสร้างองค์ความรู้เพื่อพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนาผสานกับหลักวิชาการ
	๒.๖ งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์	ร้อยละของงานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์
๓. การบริการวิชาการแก่สังคม	๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๓.๒ ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน	ผลลัพธ์การบริการวิชาการแก่สังคมที่คณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยให้บริการแก่ชุมชนเกิดเป็นชุมชนเข้มแข็ง อย่างน้อย ๑ ชุมชนต่อ ๑ ส่วนจัดการศึกษา
	๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง	ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของจำนวนบุคลากรของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง หรือนำไปเป็นต้นแบบเพื่อพัฒนาต่อยอด หรือได้รับรางวัลในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชน
๔. การทะนุบำรุง ศิลปะและวัฒนธรรม	๔.๑ ระบบและกลไกการทะนุบำรุง ศิลปะและวัฒนธรรม	เกณฑ์มาตรฐาน ๗ ข้อ
	๔.๒ ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนาแบบสร้างสรรค์	ผลลัพธ์การสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนาแบบสร้างสรรค์ ให้แก่วัดหรือชุมชน อย่างน้อย

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพ	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
		๑ พื้นที่ โดยใช้กระบวนการศึกษา วิจัย สร้างองค์ความรู้ อย่างมีส่วนร่วม โดยวัด หรือชุมชน
๕. การบริหารจัดการ	๕.๑ การบริหารเพื่อการกำกับติดตาม ผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และ เอกลักษณ์ของคณะ วิทยาเขตและ วิทยาลัย	เกณฑ์มาตรฐาน ๘ ข้อ
	๕.๒ ผลการดำเนินการตาม แผนพัฒนาคุณภาพหลักสูตรของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย	ร้อยละของตัวชี้วัดตามแผนพัฒนา หลักสูตรที่บรรลุค่าเป้าหมายตามที่ กำหนดไว้ในแผนพัฒนาคุณภาพ หลักสูตร
	๕.๓ ผลการดำเนินการตาม แผนพัฒนาคุณภาพของคณะ วิทยา เขตและวิทยาลัย	ร้อยละของตัวชี้วัดตามแผนพัฒนา หลักสูตรที่บรรลุค่าเป้าหมายตามที่ กำหนดไว้ในแผนพัฒนาคุณภาพของ คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
	๕.๔ ระบบกำกับประกันคุณภาพ หลักสูตร	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๕.๕ ผลการดำเนินการเครือข่ายความ ร่วมมือในประเทศหรือต่าง ประเทศ	ร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือใน ประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติ ที่ชัดเจน
	๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความ ร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน	ระดับความเข้มแข็งของการทำงานของ คณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยร่วมกันกับ เครือข่ายระดับชาติและนานาชาติที่ สถาบันมีความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ ยั่งยืนโดยใช้หลักพระพุทธศาสนา
	๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจาก ความร่วมมือกับเครือข่าย	ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของผลงาน วิชาการของคณะ วิทยาเขต หรือ วิทยาลัยที่เกิดจากความร่วมมือกับ หน่วยงานอื่นในเครือข่ายเพื่อการพัฒนา สติ ปัญญาและคุณธรรมด้วยหลัก พระพุทธศาสนาในระดับชาติ และ นานาชาติ

๔.๒ คะแนนการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

เกณฑ์การประเมินตัวบ่งชี้เป็น ๕ ระดับ มีคะแนนตั้งแต่ ๑ ถึง ๕ กรณีที่ไม่ดำเนินการใดๆ หรือดำเนินการไม่ครบที่จะได้ ๑ คะแนนให้ได้ ๐ คะแนน โดยมีความหมายของคะแนน ดังนี้

คะแนน ๐.๐๐ - ๑.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน
คะแนน ๑.๕๑ - ๒.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานต้องปรับปรุง
คะแนน ๒.๕๑ - ๓.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานระดับพอใช้
คะแนน ๓.๕๑ - ๔.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานระดับดี
คะแนน ๔.๕๑ - ๕.๐๐	หมายถึง	การดำเนินงานระดับดีมาก

๔.๓ องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

องค์ประกอบที่ ๑ การจัดเรียนการสอน

พันธกิจที่สำคัญที่สุดของสถาบันอุดมศึกษา คือ การจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ในผลลัพธ์การเรียนรู้ ตามมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษา ทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านจริยธรรม และด้านลักษณะบุคคล โดยต้องแสดงถึงพัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา การเรียนการสอนในยุคปัจจุบันใช้หลักการของการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นพันธกิจนี้จึงเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการหลักสูตรและการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่การกำหนดปัจจัยนำเข้าที่ได้มาตรฐานตามที่กำหนด ประกอบด้วย การมีอาจารย์ที่มีปริมาณและคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร มีกระบวนการบริหารจัดการการเรียนการสอน ที่อาศัยหลักการร่วมมือร่วมพลังของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกสถาบันที่สามารถติดตามตรวจสอบได้ตามหลักธรรมาภิบาล และนำไปใช้ปรับปรุงกระบวนการบริหารหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้ให้ได้ผลลัพธ์การเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้แต่ละระดับ

ประกอบด้วย ๘ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓ อาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๔ อาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๖ การบริการนิสิตระดับปริญญาตรี
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๗ กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๘ ผลการประเมินคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษและ เทคโนโลยีสารสนเทศ สอบผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิตปริญญาตรี

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการดำเนินการของทุกหลักสูตรในคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ซึ่งสามารถสะท้อนคุณภาพของบัณฑิตในหลักสูตรที่คณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยรับผิดชอบ

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของระดับคุณภาพของทุกหลักสูตรที่คณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยรับผิดชอบ

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

ผลรวมของค่าคะแนนประเมินของทุกหลักสูตร

จำนวนหลักสูตรทั้งหมดที่คณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยรับผิดชอบ

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การจัดการเรียนการสอนเพื่อผลิตบัณฑิตให้มีปัญญาและคุณธรรมตามที่มหาวิทยาลัยกำหนดถือได้ว่าเป็นมิติตามพันธกิจที่สำคัญของมหาวิทยาลัยที่สังกัดสถาบันอุดมศึกษากลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการของหลักสูตรระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอกของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัย

เกณฑ์การประเมิน

นำผลรวมของคะแนนผลการประเมินสัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการของทุกหลักสูตร หาดด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของส่วนงาน

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

ผลรวมของคะแนนผลการประเมินสัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการของทุกหลักสูตร

จำนวนหลักสูตรทั้งหมดทั้งหมดของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓ อาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การศึกษาระดับอุดมศึกษาถือเป็นการศึกษาระดับสูงสุดที่ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและความถนัดทางวิชาการ เพื่อปฏิบัติพันธกิจสำคัญของมหาวิทยาลัยในการจัดการเรียนการสอน ศึกษาวิจัยเพื่อการติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้ ดังนั้น คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย จึงควรมีอาจารย์ที่มีระดับคุณวุฒิทางการศึกษาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่เปิดสอนในสัดส่วนที่เหมาะสมกับพันธกิจ หรือจุดเน้นของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกเป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕

เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค ๒

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป ดังนี้

๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
ร้อยละ ๑๒	ร้อยละ ๒๔	ร้อยละ ๓๖	ร้อยละ ๔๘	ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมดของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{๔๐} \times ๕$$

หมายเหตุ

๑. คุณวุฒิปริญญาเอก พิจารณาจากระดับคุณวุฒิที่ได้รับหรือเทียบเท่าตามหลักเกณฑ์การพิจารณาคุณวุฒิของกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม กรณีที่มีการปรับวุฒิการศึกษาให้มีหลักฐานการสำเร็จการศึกษาภายในรอบปีการศึกษานั้น ทั้งนี้ อาจใช้คุณวุฒิอื่นเทียบเท่าคุณวุฒิปริญญาเอกได้สำหรับกรณีที่บางสาขาวิชาชีพมีคุณวุฒิอื่นที่เหมาะสมกว่า และต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการการอุดมศึกษา

๒. การนับจำนวนอาจารย์ประจำ ให้นับตามปีการศึกษาและนับทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อในกรณีที่มีอาจารย์บรรจุใหม่ให้คำนวณตามเกณฑ์อาจารย์ประจำที่ระบุในคำชี้แจงเกี่ยวกับการนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๔

อาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นขุมปัญญาของประเทศ และมีความรับผิดชอบที่จะต้องส่งเสริมให้อาจารย์ในสถาบันทำการศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ การดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งสะท้อนการปฏิบัติงานของอาจารย์ตามพันธกิจ

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ เป็นคะแนนระหว่าง ๐ - ๕

เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค ๒

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกัน ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป ดังนี้

๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
ร้อยละ ๑๒	ร้อยละ ๒๔	ร้อยละ ๓๖	ร้อยละ ๔๘	ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมดทั้งหมดของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{๖๐} \times ๕$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม
ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ความเชี่ยวชาญด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรมของบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนาเป็นปัจจัยสำคัญในการสนับสนุนให้มหาวิทยาลัย มีผลการดำเนินงานที่โดดเด่นในการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมแก่ทุกภาคส่วนในสังคม

ทั้งนี้ ความเชี่ยวชาญด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรมหมายถึง การที่อาจารย์ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยมีคุณวุฒิทางพระพุทธศาสนา ได้แก่ นักธรรมหรือธรรมศึกษาชั้นเอก เปรียญธรรมสาม ประโยคขึ้นไป หลักสูตรอภิธรรมบัณฑิตชั้นจุฬอภิธรรมิกะเอกขึ้นไป หลักสูตรประกาศนียบัตร ปริญาตรี ปริญาโทหรือเอกที่มีการบูรณาการองค์ความรู้ทางพระพุทธศาสนาเข้ากับศาสตร์สมัยใหม่โดยที่หลักสูตรนั้น ต้องมีสัดส่วนหน่วยกิตรายวิชาในหลักสูตรที่ว่าด้วยหลักคำสอนในพระพุทธศาสนาหรือการบูรณาการหลักคำ สอนพระพุทธศาสนาไม่น้อยกว่าร้อยละสี่สิบ ในด้านความเชี่ยวชาญด้านการพัฒนาคุณธรรมต้องมีรายงาน ผลงานด้านการพัฒนาคุณธรรมพร้อมหลักฐานเชิงประจักษ์ในช่วง ๓ ปีย้อนหลังไม่น้อยกว่า ๑๐ ครั้ง

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากร้อยละของอาจารย์ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิทาง พระพุทธศาสนาหรือเป็นผู้เชี่ยวชาญทางพระพุทธศาสนาพัฒนาคุณธรรม

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับศักยภาพการดำเนินงานของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ดังนี้

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการ ดำเนินงาน น้อยกว่า ร้อยละ ๕๐	มีผลการ ดำเนินงานไม่ น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อย ละ ๕๐	มีผลการ ดำเนินงานไม่น้อย กว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๖๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๗๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๘๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ที่มีคุณวุฒิทางศาสนาหรือเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนาหรือพัฒนาคุณธรรม}}{\text{จำนวนอาจารย์ทั้งหมดทั้งหมดของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย}} \times ๑๐๐$
--

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๖ การบริการนิสิตระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ควรจัดบริการด้านต่างๆ ให้นิสิตและศิษย์เก่าในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์กับนิสิตเพื่อการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขและคุ้มค่าในระหว่างการใช้ชีวิตในคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ตั้งแต่การให้คำปรึกษา ทั้งด้านวิชาการและการใช้ชีวิต จัดบริการข้อมูลหน่วยงานที่ให้บริการ เช่น ศูนย์ยืมการศึกษา แหล่งทุนการศึกษาต่อ การบริการจัดหางาน แหล่งข้อมูลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ การเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษา ข้อมูลข่าวสารความเคลื่อนไหวในและนอกมหาวิทยาลัยที่จำเป็นแก่นิสิตและศิษย์เก่า โดยการให้บริการทั้งหมดต้องให้ความสำคัญกับการบริการที่มีคุณภาพและเกิดประโยชน์แก่ผู้รับบริการอย่างแท้จริง

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดบริการให้คำปรึกษาทางวิชาการและการใช้ชีวิตแก่นิสิตในคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย
๒. มีการให้ข้อมูลของหน่วยงานที่ให้บริการ กิจกรรมพิเศษนอกหลักสูตร แหล่งงานทั้งเต็มเวลาและนอกเวลาแก่นิสิต
๓. จัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษาแก่นิสิต
๔. ประเมินคุณภาพของการจัดกิจกรรมและการจัดบริการในข้อ ๑-๓ ทุกข้อไม่ต่ำกว่า ๓.๕๑ จากคะแนนเต็ม ๕
๕. นำผลการประเมินจากข้อ ๔ มาปรับปรุงพัฒนาการให้บริการและการให้ข้อมูล เพื่อส่งผลให้ผลการประเมินสูงขึ้นหรือเป็นไปตามความคาดหวังของนิสิต
๖. ให้ข้อมูลและความรู้ที่เป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพแก่ศิษย์เก่า

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๗ กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ต้องส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมนิสิตต่างๆ อย่างเหมาะสมและครบถ้วน กิจกรรมนิสิต หมายถึงกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ดำเนินการทั้งโดยคณะ วิทยาเขต วิทยาลัย และโดยองค์กรนิสิต เป็นกิจกรรมที่ผู้เข้าร่วมจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และคุณธรรมจริยธรรม โดยสอดคล้องกับคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ ที่ประกอบด้วยผลลัพธ์การเรียนรู้ของผู้สำเร็จการศึกษาทุกระดับมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา ต้องมีอย่างน้อย ๔ ด้าน ได้แก่ (๑) ด้านความรู้ (๒) ด้านทักษะ (๓) ด้านจริยธรรม และ (๔) ด้านลักษณะบุคคล และคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ที่คณะ วิทยาเขต วิทยาลัย สถาบัน และสภา/องค์กรวิชาชีพได้กำหนดเพิ่มเติม ตลอดจนสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้ บัณฑิต และนำหลัก PDSA/PDCA(Plan, Do, Study/Check, Act) ไปใช้ในชีวิตรประจำวันเป็นการพัฒนา คุณภาพนิสิตอย่างยั่งยืน

มหาวิทยาลัยมุ่งเน้นผลิตบัณฑิตให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ๙ ประการ ประกอบด้วย (๑) มีปฏิภาณ นำเลื่อมใส (๒) ใฝ่รู้ใฝ่คิด (๓) เป็นผู้นำด้านจิตใจและปัญญา (๔) มีความสามารถในการแก้ปัญหา (๕) มีศรัทธา อุทิศตนเพื่อพระพุทธศาสนา (๖) รู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวม (๗) รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม (๘) มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล และ (๙) มีศักยภาพที่จะพัฒนาตนเองให้เพียบพร้อมด้วยคุณธรรมและจริยธรรมซึ่งสอดคล้องกับคุณลักษณะตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษาแห่งชาติ

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดทำแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานิสิตในภาพรวมของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย โดยให้นิสิตมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนและการจัดกิจกรรม

๒. ในแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานิสิต ให้ดำเนินกิจกรรมที่ส่งเสริมผลลัพธ์การเรียนรู้ตามกฎกระทรวง เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ ๔ ด้านประกอบด้วย

- (๑) ความรู้
- (๒) ทักษะ
- (๓) จริยธรรม
- (๔) ลักษณะบุคคล

๓. จัดกิจกรรมให้ความรู้และทักษะการประกันคุณภาพแก่นิสิต

๔. ทุกกิจกรรมที่ดำเนินการ มีการประเมินผลความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรมและนำผลการประเมินมาปรับปรุงการดำเนินงานครั้งต่อไป

๕. ประเมินความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานิสิต

๖. นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือปรับปรุงการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานิสิต

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ – ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

**ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๘ ผลการประเมินบัณฑิตที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม สอบผ่าน
ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิตปริญญาตรี**

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ต้องดำเนินการพัฒนาและประเมินนิสิต ใน ๓ เรื่อง คือ (๑) คุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม (๒) ภาษาอังกฤษ และ (๓) เทคโนโลยีสารสนเทศ ตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานิสิตให้มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม และนโยบายรัฐบาลในการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษทุกหลักสูตรทุกระดับในสถาบันอุดมศึกษา รวมทั้งมีนโยบายพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศการสื่อสารเพื่อการศึกษา โดยสนับสนุนให้มีการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอน

เกณฑ์การประเมิน

การคิดคะแนนประเมินตัวบ่งชี้นี้คิดจากค่าเฉลี่ยของผลรวมคะแนน ๓ ประเด็น คือ (๑) ร้อยละของบัณฑิตที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม (๒) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ และ (๓) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

๑.๘.๑ บัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม

เกณฑ์การประเมิน

นำผลรวมของคะแนนผลการประเมินบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมของทุกหลักสูตรของส่วนงาน หารด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของส่วนงาน

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการประเมินบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมของทุกหลักสูตรของส่วนงาน}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดทั้งหมดของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย}}$$

๑.๘.๒ บัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ

เกณฑ์การประเมิน

นำผลรวมคะแนนผลการประเมินร้อยละบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษของทุกหลักสูตรหารด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของส่วนงาน

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมคะแนนของการประเมินบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษของทุกหลักสูตรของส่วนงาน}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดทั้งหมดของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย}}$$

๑.๘.๓ บัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

เกณฑ์การประเมิน

นำคะแนนรวมผลการประเมินร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศของทุกหลักสูตร หาค่าด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้

=

คะแนนรวมผลการประเมินร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่ สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ ของทุกหลักสูตรของส่วนงาน จำนวนหลักสูตรทั้งหมดทั้งหมดของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย

หมายเหตุ : มีประกาศผลการสอบทักษะภาษาอังกฤษ เทคโนโลยีสารสนเทศ ที่มีการระบุคะแนนที่เป็นตัวเลข และเกณฑ์การผ่านที่ชัดเจน

องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและสร้างนวัตกรรม

สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งอาจมีจุดเน้นในเรื่องการวิจัยและการสร้างนวัตกรรมที่แตกต่างกัน ขึ้นกับสภาพแวดล้อมและความพร้อมของแต่ละสถาบัน อย่างไรก็ตาม ทุกสถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีพันธกิจนี้เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจสถาบัน ดังนั้น จึงต้องมีระบบและกลไกควบคุมให้สามารถดำเนินการในพันธกิจด้านนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพตามจุดเน้นเฉพาะของแต่ละสถาบัน เพื่อให้ได้ผลงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม ทั้งในระดับพื้นที่ ระดับชาติ และระดับนานาชาติ การวิจัยจะประสบความสำเร็จและเกิดประโยชน์จำเป็นต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญ ๓ ประการ คือ ๑) สถาบันต้องมีแผนการวิจัย มีระบบและกลไก ตลอดจนมีการสนับสนุนทรัพยากรให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน ๒) คณาจารย์มีส่วนร่วมในการวิจัยอย่างเข้มแข็ง โดยบูรณาการงานวิจัยกับการจัดการเรียนการสอน และพันธกิจด้านอื่นๆ ของสถาบัน ๓) มีความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในเครือข่ายด้วยการพัฒนาปัญญาและคุณธรรม ด้วยหลักศาสนาทั้งระดับชาติและนานาชาติ และ ๔) ผลงานวิจัยมีคุณภาพที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม ทั้งในระดับพื้นที่ ระดับชาติ และระดับนานาชาติ สอดคล้องยุทธศาสตร์ของชาติ พันธกิจของมหาวิทยาลัยตามกลุ่มสถาบันและการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง

ประกอบด้วย ๖ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัย นวัตกรรมหรืองานสร้างสรรค์
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓ งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๔ ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๖ งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนา
ที่มีการนำไปใช้ประโยชน์

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัย นวัตกรรมหรืองานสร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องมีการบริหารจัดการงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพโดยมีแนวทางการดำเนินงานที่เป็นระบบและมีกลไกส่งเสริมสนับสนุนครบถ้วนเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผนที่กำหนดไว้ ทั้งการสนับสนุนด้านการจัดหาแหล่งทุนวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ การจัดสรรทุนวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ จากงบประมาณของมหาวิทยาลัยให้กับบุคลากร ส่งเสริมพัฒนาสมรรถนะแก่อาจารย์และนักวิจัย การสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็นซึ่งรวมถึงทรัพยากรบุคคล ทรัพยากรการเงิน เครื่องมือ อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องต่างๆ ตลอดจนจัดระบบสร้างขวัญและกำลังใจแก่นักวิจัย อย่างเหมาะสม ตลอดจนมีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์ ในการพัฒนาปัญญาและคุณธรรม ทั้งในระดับพื้นที่ ระดับชาติ และระดับนานาชาติ

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. มีระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์

๒. สนับสนุนพันธกิจด้านการวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ในประเด็นต่อไปนี้

- ห้องปฏิบัติการหรือห้องปฏิบัติงานสร้างสรรค์ หรือหน่วยวิจัย หรือศูนย์เครื่องมือ หรือศูนย์ให้คำปรึกษาและสนับสนุนการวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์

- ห้องสมุดหรือแหล่งค้นคว้าข้อมูลสนับสนุนการวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์

- สิ่งอำนวยความสะดวกหรือการรักษาความปลอดภัยในการวิจัยหรือการผลิตงานนวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ เช่น ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบรักษาความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ

- กิจกรรมวิชาการที่ส่งเสริมงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ เช่น การจัดประชุมวิชาการ การจัดแสดงงานสร้างสรรค์ การจัดให้มีศาสตราจารย์อาคันตุกะหรือศาสตราจารย์รับเชิญ (visiting professor)

๓. จัดสรรงบประมาณ เพื่อเป็นทุนวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์

๔. จัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนการเผยแพร่ผลงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ในการประชุมวิชาการหรือการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ

๕. มีการพัฒนาสมรรถนะอาจารย์และนักวิจัย มีการสร้างขวัญและกำลังใจตลอดจนยกย่องอาจารย์และนักวิจัยที่มีผลงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ดีเด่น

๖. มีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ที่นำไปใช้ประโยชน์และดำเนินการตามระบบที่กำหนด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒

เงินสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการผลิตงานวิจัย งานนวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ในสถาบันอุดมศึกษา คือ เงินสนับสนุนงานวิจัย งานนวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องจัดสรรเงินจากภายในมหาวิทยาลัยและที่ได้รับจากภายนอกมหาวิทยาลัยเพื่อสนับสนุนการทำวิจัยนวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ อย่างมีประสิทธิภาพตามสภาพแวดล้อมและจุดเน้นของมหาวิทยาลัย

นอกจากนั้น เงินทุนวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับจากแหล่งทุนภายนอกมหาวิทยาลัยยังเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญ ที่แสดงถึงศักยภาพด้านการวิจัยของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย โดยเฉพาะการพัฒนาปัญญาคุณธรรมด้วยหลักศาสนา

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงจำนวนเงินต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำเป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกของคณะ/วิทยาเขต/วิทยาลัย กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ๒๕,๐๐๐ บาทขึ้นไปต่อคน

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณจำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรมหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย

$$\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัย} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยจากภายในและภายนอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}$$

๒. แปลงจำนวนเงินที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยจากภายในและภายนอก}}{๒๕,๐๐๐} \times ๕$$

หมายเหตุ

๑. จำนวนอาจารย์และนักวิจัยให้นับตามปีการศึกษา และนับเฉพาะที่ปฏิบัติงานจริงไม่นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ

๒. ให้นับจำนวนเงินที่มีการลงนามในสัญญาเงินทุนในปีการศึกษาหรือปีงบประมาณหรือปีปฏิทินนั้นๆ ไม่ใช่จำนวนเงินที่เบิกจ่ายจริง

๓. กรณีที่มีหลักฐานการแบ่งสัดส่วนเงินสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ซึ่งอาจเป็นหลักฐานจากแหล่งทุนหรือหลักฐานจากการตกลงร่วมกันของมหาวิทยาลัยที่ร่วมโครงการ ให้แบ่งสัดส่วนเงินตามหลักฐานที่ปรากฏ กรณีที่ไม่มีหลักฐาน ให้แบ่งเงินตามสัดส่วนผู้ร่วมวิจัยของแต่ละคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

๔. การนับจำนวนเงินสนับสนุนโครงการวิจัย สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่ได้ลงนามในสัญญาเงินทุนโดยอาจารย์ประจำหรือนักวิจัย แต่ไม่สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่บุคลากรสายสนับสนุนที่ไม่ใช่คณาจารย์เป็นผู้ดำเนินการ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓

งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

งบประมาณและทรัพยากรในการวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรมสะท้อนให้เห็นว่าคณะ วิทยาเขต ซึ่งเป็นส่วนงานของมหาวิทยาลัยภายใต้สังกัดสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ พัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาให้ความสำคัญกับการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งงบประมาณ ทุนสนับสนุนการวิจัยและ/หรือบริการวิชาการภายนอกที่สะท้อนให้เห็นว่ามหาวิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญและโดดเด่นการวิจัยและสร้างนวัตกรรมเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาบูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่เพื่อตอบโจทย์การพัฒนาสังคมและทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากร้อยละของงบประมาณวิจัยและ/หรือบริการวิชาการของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่ได้รับจากภายนอกเพื่อดำเนินการโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาต่อจำนวนงบประมาณเพื่อการวิจัยและบริการวิชาการของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยในรอบปีงบประมาณที่ผ่านมาจากรายได้และงบประมาณแผ่นดินทั้งหมด

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์พิจารณาระดับศักยภาพในการดำเนินงานของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ดังนี้

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการดำเนินงานน้อยกว่าร้อยละ ๑๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับ ร้อยละ ๑๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๒๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๓๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๔๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๕๐

สูตรการคำนวณ

$\frac{\text{จำนวนงบประมาณ ทุนสนับสนุนการวิจัยและ/หรือบริการวิชาการที่ได้รับจากแหล่งภายนอก เพื่อดำเนินการโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนา}}{\text{จำนวนงบประมาณทั้งหมดของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัย}} \times ๑๐๐$

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๔ ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลงานวิชาการเป็นข้อมูลที่สำคัญในการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำและนักวิจัยได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นผลงานที่มีคุณค่าสมควรส่งเสริมให้มีการเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงวิชาการและการแข่งขันของประเทศ ผลงานวิชาการอยู่ในรูปของบทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือ ระดับนานาชาติ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่เป็นที่ยอมรับตามประกาศ ก.พ.อ. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ พ.ศ. 2564 ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตรหรือสิทธิบัตร ผลงานรับใช้ท้องถิ่นและสังคม ผลงานสร้างสรรค์สุนทรียะ ศิลปะ ผลงานการสอน ผลงานนวัตกรรม ผลงานศาสนา ที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ ตำราหรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยเป็นคะแนนระหว่าง ๐-๕ เกณฑ์แบ่งกลุ่มตามสาขาวิชา ดังนี้

เกณฑ์เฉพาะ กลุ่ม ค ๒ กลุ่มสาขาวิชา มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดไว้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๒๐ ขึ้นไป ดังนี้

๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
ร้อยละ ๔	ร้อยละ ๘	ร้อยละ ๑๒	ร้อยละ ๑๖	ร้อยละ ๒๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยทั้งหมดทั้งหมดของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}{๒๐} \times ๕$$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานทางวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
๐.๔๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ - ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
๐.๖๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๒
๐.๘๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๑
๑.๐๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตาม ประกาศ ก.พ.อ. - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

กำหนดระดับคุณภาพผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ Online
๐.๔๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
๐.๖๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
๐.๘๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่าง ประเทศ
๑.๐๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

หมายเหตุ :

๑. การเผยแพร่ผลงานวิชาการ ที่เผยแพร่ ตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๖๔ หากเป็นงานวิจัยที่นำเสนอในรูปของบทความวิชาการต่างๆ ในวารสารทางวิชาการ ต้องเป็นวารสารทางวิชาการที่มีผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความ (Peer Review) อย่างน้อย ๓ คน และเป็นวารสารที่เผยแพร่ติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๓ ปี หากนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติที่มีรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ การประชุมวิชาการระดับชาตินั้น ต้องจัดร่วมกับสมาคมวิชาการ/วิชาชีพที่เป็นที่ยอมรับ

๒. การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

๓. กรณีผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ต้องได้รับการประเมินจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกในสาขาเดียวกันหรือเกี่ยวข้องอย่างน้อย ๓ คน ที่เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูง เป็นที่ยอมรับ โดยได้รับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย

๔. ผลงานวิจัยที่มีชื่อนิสิตและอาจารย์ร่วมกันและนับในตัวบ่งชี้แล้ว สามารถนำไปนับในตัวบ่งชี้ผลงานทางวิชาการของอาจารย์

๕. ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ให้นับผลงานทุกชิ้นที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในปีการประเมินนั้นๆ

นิยามของการประชุมวิชาการระดับชาติ ระดับนานาชาติ วารสารทางวิชาการระดับชาติ ระดับนานาชาติเป็นไปตามประกาศ ก.พ.อ. เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ พ.ศ. ๒๕๖๔

วารสารวิชาการระดับชาตินั้น ต้องเป็นวารสารที่มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการในสาขาวิชานั้นๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง โดยวารสารวิชาการนั้นต้องมีการตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เป็นระยะเวลาอย่างน้อย ๓ ปี และมีการตรวจสอบคุณภาพของบทความโดยผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบบทความ (peer reviewer) ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกจากหลากหลายสถาบัน อย่างน้อย ๓ คน ทั้งนี้ วารสารวิชาการนั้นอาจเผยแพร่เป็นรูปเล่มสิ่งพิมพ์ หรือเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่มีกำหนดการเผยแพร่อย่างแน่นอนชัดเจน

วารสารวิชาการระดับนานาชาตินั้น ต้องเป็นวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูลที่ ก.พ.อ. กำหนด

การประชุมวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ต้องมีคณะผู้ทรงคุณวุฒิหรือคณะกรรมการคัดเลือกบทความซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่อยู่ในวงวิชาการนั้นหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องทำหน้าที่คัดสรรกลั่นกรองรวมถึงตรวจสอบความถูกต้อง การใช้ภาษา และแก้ไขถ้อยคำหรือรูปแบบการนำเสนอที่ถูกต้องก่อนการเผยแพร่ในหนังสือประมวลบทความในการประชุมทางวิชาการ (proceedings) ที่มาจากการประชุมโดยสมาคมวิชาการหรือวิชาชีพ โดยไม่รวมถึงการประชุมวิชาการของสถาบันอุดมศึกษาและจัดอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า ๕ ปี

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๕

ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยในฐานะส่วนงานจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา มีมิติตามพันธกิจในการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่และสร้างนวัตกรรมที่ใช้หลักพระพุทธศาสนาเป็นฐานบูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่เพื่อนำไปพัฒนาปัญญา และคุณธรรมแก่ภาคส่วนต่างๆในสังคมเพื่อสร้างสังคมสันติสุขที่มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน

ในการประเมินตัวบ่งชี้นี้ น้ำหนักของจำนวนชิ้นงานหรือโครงการวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่มีการดำเนินการในระดับพื้นที่ ระดับชาติ และระดับนานาชาติ มีค่าน้ำหนักของระดับการดำเนินการประเภทต่างๆ ดังนี้

ระดับพื้นที่	มีค่าน้ำหนัก ๑.๐๐ คะแนน
ระดับชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๒.๐๐ คะแนน
ระดับนานาชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๓.๐๐ คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับผลการดำเนินงานของสถาบัน ดังนี้

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการดำเนินงานน้อยกว่าร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๖๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๗๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๘๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

ผลรวมค่าน้ำหนักของจำนวนชิ้นงานหรือโครงการวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่สร้างองค์ความรู้เพื่อพัฒนา จิตใจ สติปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาผสานกับหลักวิชาการ จำนวนชิ้นงานหรือโครงการวิจัยและ/หรือนวัตกรรมทั้งหมดทั้งหมดของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย	× ๑๐๐
--	-------

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๖

งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ควรสร้างงานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่เชื่อมโยงกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรม หรือสิ่งแวดล้อม ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย ตอบสนองยุทธศาสตร์ชาติ ความต้องการจำเป็นของสังคม ชุมชน ภาครัฐและเอกชนและประเทศ

ผลลัพธ์ของการวิจัยและสร้างนวัตกรรมสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงและมีผลกระทบสูงต่อการพัฒนาผู้เรียน การสร้างคุณภาพชีวิต หรือการสร้างโอกาส มูลค่าเพิ่มและขีดความสามารถของประเทศในการแข่งขันระดับชาติหรือนานาชาติ

งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์ ให้นับเฉพาะงานวิจัยหรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่แล้วเสร็จและยังไม่เคยนำไปใช้ประโยชน์ในช่วงเวลาสองปี การศึกษารวมปีการศึกษาที่ประเมินที่บรรจุไว้เป็นโครงการหรือกิจกรรมของแผนบริการวิชาการของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัย มีการกำหนดผลลัพธ์ของการนำไปใช้ประโยชน์ไว้ในรูปตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายความสำเร็จของโครงการ/กิจกรรมของแผนและมีรายงานผลการประเมินการบรรลุความสำเร็จของตัวชี้วัด

ทั้งนี้ ไม่นับรวมงานวิจัยที่เป็นส่วนหนึ่งของการสำเร็จการศึกษา หรืองานวิจัยที่เกิดจากการเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์ของนิสิต

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของงานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่เสร็จที่มีการนำไปใช้ประโยชน์ โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๕๐

ดังนี้

๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
ร้อยละ ๑๐	ร้อยละ ๒๐	ร้อยละ ๓๐	ร้อยละ ๔๐	ร้อยละ ๕๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของงานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่นำไปใช้ประโยชน์ของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ตามสูตร

$$\frac{\text{งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่นำไปใช้ประโยชน์}}{\text{จำนวนงานวิจัยทั้งหมดของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของงานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่นำไปใช้ประโยชน์ของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย}}{๕๐} \times ๕$$

องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม

การบริการทางวิชาการแก่สังคมเป็นหนึ่งในภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยพึงให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน สังคมและประเทศชาติ ในรูปแบบต่างๆ ตามความถนัดและในด้านที่มหาวิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญ เพื่อขึ้นำสังคมไทยโดยเฉพาะการมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญา และพฤติกรรมของประชาชน เพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติ การให้บริการทางวิชาการอาจให้เปล่าโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายหรืออาจคิดค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสม โดยให้บริการทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน หน่วยงานอิสระ หน่วยงานสาธารณะ ชุมชน และสังคมโดยกว้าง รูปแบบการให้บริการทางวิชาการมีความหลากหลาย เช่น การอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ทรัพยากรของมหาวิทยาลัย เป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ ให้คำปรึกษา ให้การอบรม จัดประชุมหรือสัมมนาวิชาการ ทำงานวิจัยเพื่อตอบคำถามต่างๆ หรือเพื่อขึ้นำสังคมโดยเฉพาะการมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญา และพฤติกรรมของประชาชน เพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติ การให้บริการทางวิชาการนอกจากเป็นการทำประโยชน์ให้สังคมแล้ว มหาวิทยาลัยยังได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ คือ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของอาจารย์ อันจะนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตร มีการบูรณาการเพื่อใช้ประโยชน์ทางด้านการจัดการเรียนการสอนและการวิจัย พัฒนาตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ สร้างเครือข่ายกับหน่วยงานต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งงานของนิสิตและเป็นการสร้างรายได้ของมหาวิทยาลัยจากการให้บริการวิชาการอีกด้วย

ประกอบด้วย ๓ ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒ ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑

การบริการวิชาการแก่สังคม

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริการวิชาการแก่สังคมเป็นภารกิจหลักอีกอย่างหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยสงฆ์ ควรคำนึงถึงกระบวนการในการให้บริการวิชาการแก่สังคม โดยศึกษาความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย นำมาจัดทำแผนบริการวิชาการประจำปีทั้งการบริการวิชาการแก่สังคมที่ทำให้เกิดรายได้และการบริการวิชาการแก่สังคมที่จัดทำเพื่อสร้างประโยชน์แก่ชุมชน โดยมีการประเมินความสำเร็จของการบริการวิชาการแก่สังคม และนำมาจัดทำเป็นแผนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนแก่นิสิตให้มีประสบการณ์จากสภาพจริงและนำมาใช้ประโยชน์จนเกิดที่ขึ้นนำสังคมโดยมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญา และพฤติกรรมของประชาชน เพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดทำแผนการบริการวิชาการแก่สังคมประจำปีที่สุดคล้องกับความต้องการของสังคมและกำหนดตัวบ่งชี้วัดความสำเร็จในระดับแผนและโครงการบริการวิชาการแก่สังคมและเสนอกรรมการประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย เพื่อพิจารณาอนุมัติ

๒. โครงการบริการวิชาการแก่สังคมตามแผน มีการจัดทำแผนการใช้ประโยชน์จากการบริการวิชาการแก่สังคมเพื่อให้เกิดผลต่อการพัฒนานิสิต ชุมชน หรือสังคม

๓. โครงการบริการวิชาการแก่สังคมในข้อ ๑ อย่างน้อยต้องมีโครงการที่บริการแบบให้เปล่า

๔. ประเมินความสำเร็จตามตัวบ่งชี้ของแผนและโครงการบริการวิชาการแก่สังคมในข้อ ๑ และนำเสนอกรรมการประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย เพื่อพิจารณา

๕. นำผลการประเมินตามข้อ ๔ มาปรับปรุงแผนหรือพัฒนาการให้บริการวิชาการสังคม

๖. คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย มีส่วนร่วมในการบริการวิชาการแก่สังคมในระดับมหาวิทยาลัย

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒

ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริการวิชาการของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยมุ่งเน้นให้เกิดผลลัพธ์ที่ตอบสนองและสร้างประโยชน์แก่ชุมชน ท้องถิ่น และสังคม ตามจุดเน้น อัตลักษณ์และความสำเร็จที่พึงปรารถนา โดยมุ่งหวังว่าชุมชนจะต้องเข้มแข็ง มีขีดความสามารถในการจัดการปัญหาของตนเองได้ในระดับหนึ่ง มีการเรียนรู้ร่วมกันอย่างต่อเนื่อง บนพื้นฐานวัฒนธรรม ความเชื่อ คุณค่าดั้งเดิม ศาสนา และเศรษฐกิจชุมชนที่พึงพาเอื้อเฟื้อกันและกัน โดยแต่ละชุมชนได้ใช้ศักยภาพของตนเองเข้าคลี่คลายและจัดการปัญหาได้ด้วยตนเอง ภายใต้ความร่วมมือและสนับสนุนจากองค์กรภาคีเครือข่ายที่หลากหลาย

ผลลัพธ์การบริการวิชาการ เช่น รายได้ของชุมชนเพิ่มขึ้น คุณภาพชีวิตของชุมชนดีขึ้น ชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ชุมชนพึ่งตนเองได้ ชุมชนรักษาสีน้ำผึ้งแวดล้อม มีการบริหารจัดการของภาครัฐในพื้นที่มีความโปร่งใสตรวจสอบได้

ทั้งนี้ คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยเข้าไปให้บริการวิชาการและกำกับติดตามผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการบริการ อย่างน้อย ๑ ชุมชน

เกณฑ์การประเมิน

ผลลัพธ์การบริการวิชาการที่คณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยให้บริการแก่ชุมชนเกิดเป็นชุมชนเข้มแข็งอย่างน้อย ๑ ชุมชนต่อ ๑ ส่วนจัดการศึกษา โดยชุมชนมีคุณสมบัติเป็นไปตามคำอธิบายตัวบ่งชี้ ได้ ๕ คะแนน ถ้าไม่เป็นไปตามคำอธิบายตัวบ่งชี้ได้ ๐ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓

บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

บุคลากรทั้งหมดของมหาวิทยาลัยในฐานะสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรม ด้วยศาสนา ถือว่ามีบทบาทสำคัญในเป็นผู้นำในการนำหลักพระพุทธศาสนาไปพัฒนาจิตใจ สติปัญญาหรือพฤติกรรมของประชาชน จนสามารถสร้างต้นแบบหรือสร้างแนวปฏิบัติที่ดีในการใช้หลักพระพุทธศาสนาเพื่อสังคมจนเป็นต้นแบบให้ผู้อื่นนำไปสู่การดำเนินงานให้ดียิ่งขึ้น การที่บุคลากรของมหาวิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชนได้รับรางวัลหรือได้รับการอ้างอิงเพื่อนำไปเป็นต้นแบบสะท้อนความโดดเด่นของมหาวิทยาลัยในสังคมด้วยปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนา

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของจำนวนบุคลากรของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง หรือนำไปเป็นต้นแบบเพื่อพัฒนาต่อยอด หรือได้รับรางวัลในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชน โดยน้ำหนักของผลงานที่บุคลากรมีบทบาทหรือได้รับการอ้างอิง หรือนำไปเป็นต้นแบบเพื่อพัฒนาต่อยอด หรือได้รับรางวัลในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชน มีค่าน้ำหนักของบทบาทหรือผลงาน ๖ ในประเภทต่าง ๆ ดังนี้

ระดับพื้นที่	มีค่าน้ำหนัก ๑.๐๐ คะแนน
ระดับชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๒.๐๐ คะแนน
ระดับนานาชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๓.๐๐ คะแนน

เกณฑ์มาตรฐาน

เกณฑ์พิจารณาระดับผลการดำเนินงานของสถาบัน ดังนี้

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการดำเนินงานน้อยกว่าร้อยละ ๖๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๖๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๗๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๘๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๙๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

ผลรวมค่าน้ำหนักของบุคลากรที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง จำนวนบุคลากรทั้งหมดของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัย x ๑๐๐

องค์ประกอบที่ ๔ การทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมถือเป็นพันธกิจสำคัญประการหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องมีระบบและกลไกการดำเนินงานด้านนี้ให้เป็นอย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพ มุ่งสู่การพัฒนาปัญญาด้วยหลักศาสนาผสมผสานกับหลักวิชาการ และมีการบูรณาการเข้ากับพันธกิจอื่นๆ โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอน การวิจัยและการสร้างนวัตกรรม รวมทั้งมีการจัดกิจกรรมที่ฟื้นฟู อนุรักษ์ สืบสาน พัฒนา เผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรม สร้างสรรค์ ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยปรับใช้หลักศาสนาให้เหมาะสมกับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

ประกอบด้วย ๒ ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ ระบบและกลไกการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒ ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา
แบบสร้างสรรค์

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ ระบบและกลไกการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยต้องมีนโยบาย แผนงาน โครงสร้าง และการบริหารจัดการงานทะนุบำรุง ศิลปะและวัฒนธรรมทั้งการอนุรักษ์ พื้นฟู สืบสาน เผยแพร่วัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่นมุ่งสู่การพัฒนา ปัญญาด้วยหลักศาสนาผสานกับหลักวิชาการของมหาวิทยาลัยอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยปรับ ใช้หลักศาสนาให้เหมาะสมกับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมีเอกลักษณ์มหาวิทยาลัย คือ บริการวิชาการด้าน พระพุทธศาสนา และมีอัตลักษณ์มหาวิทยาลัย คือ ประยุกต์พระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาจิตใจและสังคม

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. กำหนดผู้รับผิดชอบในการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๒. จัดทำแผนด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และกำหนดตัวบ่งชี้วัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ของแผน รวมทั้งจัดสรรงบประมาณเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน
๓. กำกับติดตามให้มีการดำเนินงานตามแผนด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๔. ประเมินความสำเร็จตามตัวบ่งชี้ที่วัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนด้านทะนุบำรุงศิลปะ และวัฒนธรรม
๕. นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือกิจกรรมด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๖. เผยแพร่กิจกรรมหรือการบริการด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมต่อสาธารณชน
๗. กำหนดหรือสร้างมาตรฐานคุณภาพด้านศิลปะและวัฒนธรรมและมีผลงานเป็นที่ยอมรับใน ระดับชาติ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ - ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ - ๗ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒ ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธ ศาสนาแบบ สร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ทำหน้าที่สืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนาแบบสร้างสรรค์ เช่น พุทธศิลป์กรรม ประเพณี พิธีกรรม โดยใช้กระบวนการศึกษา วิจัย สร้างองค์ความรู้ที่มุ่งสู่การพัฒนาปัญญาด้วยหลักศาสนาผสานกับหลักวิชาการอย่างมีส่วนร่วม เพื่อเพิ่มคุณค่าทางจิตใจและพฤติกรรมของประชาชน เพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติ โดยปรับใช้หลักศาสนาให้เหมาะสมกับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

เกณฑ์การประเมิน

ผลลัพธ์การสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนาแบบสร้างสรรค์ ให้แก่วัดหรือชุมชน อย่างน้อย ๑ พื้นที่ ผ่านกระบวนการศึกษา วิจัย เสริมสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ด้านศิลปะและวัฒนธรรมมุ่งสู่การพัฒนาปัญญาด้วยหลักศาสนาผสานกับหลักวิชาการอย่างมีส่วนร่วม

1 วัด หรือ 1 ชุมชน มีผลลัพธ์ตามเกณฑ์ข้างต้น ได้ ๕ คะแนน ถ้าผลลัพธ์ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ข้างต้นได้ ๐ คะแนน

องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

สถาบันอุดมศึกษาต้องให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการ โดยมีสภามหาวิทยาลัยทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการทำงานของมหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพ สถาบันอุดมศึกษาจะต้องบริหารจัดการด้านต่างๆ ให้มีคุณภาพ เช่น การจัดทำแผนกลยุทธ์เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ กระบวนการมีส่วนร่วมของผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพื่อนำความคิดเห็นไปใช้ในการปรับปรุงการดำเนินงานของสถาบัน การติดตามทบทวนและปรับปรุงแผน การประเมินความต้องการด้านอัตรากำลังและขีดความสามารถของบุคลากร การสร้างสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เหมาะสม ระบบการบริหารงานบุคคลที่ส่งเสริมการนำศักยภาพของบุคคลมาใช้อย่างเต็มที่ และทำให้บุคลากรมีความสุขและมีความมั่นคงในอาชีพ มีการบริหารการเงินที่โปร่งใส มีการบริหารความเสี่ยง เพื่อสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้หลักธรรมาภิบาล (Good Governance)

ประกอบด้วย ๗ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ การบริหารเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพหลักสูตรของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔ ระบบกำกับประกันคุณภาพหลักสูตร
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๕ ผลการดำเนินการเครือข่ายความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑

การบริหารเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และ เอกลักษณ์ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยมีพันธกิจหลัก คือ การเรียนการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ในการดำเนินพันธกิจหลัก มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องดำเนินงานผ่านคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ดังนั้น คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ต้องมีการพัฒนาแผนเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาและ การดำเนินงานของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ให้สอดคล้องกับเป้าหมายและกลุ่มสถาบัน ตลอดจนมีการ บริหารจัดการจัดทำแผนกลยุทธ์เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ กระบวนการมีส่วนร่วมของ ผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การติดตามทบทวนและปรับปรุงแผน การประเมินความต้องการด้านอัตรรากำลัง และขีดความสามารถของบุคลากร การสร้างสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เหมาะสม ระบบการ บริหารงาน บุคคลที่ส่งเสริมการนำศักยภาพของบุคคลมาใช้อย่างเต็มที่ การบริหารการเงินที่โปร่งใส การบริหารความเสี่ยง และการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามพันธกิจหลักให้บรรลุตามเป้าหมายที่ กำหนดไว้

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. พัฒนาแผนกลยุทธ์โดยกระบวนการมีส่วนร่วมของบุคลากรในองค์กรและผู้มีส่วนได้เสีย จากผลการ วิเคราะห์ SWOT โดยเชื่อมโยงกับวิสัยทัศน์ของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยและสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย มหาวิทยาลัย รวมทั้งสอดคล้องกับกลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของคณะ วิทยาเขตหรือ วิทยาลัย และพัฒนาไปสู่แผนกลยุทธ์ทางการเงินและแผนปฏิบัติการประจำปีตามกรอบเวลา เพื่อให้บรรลุผลตามตัว บ่งชี้และเป้าหมายของแผนกลยุทธ์และเสนอผู้บริหารระดับมหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาอนุมัติ

๒. ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางการเงินที่ประกอบไปด้วยต้นทุนต่อหน่วยในแต่ละหลักสูตร สัดส่วน ค่าใช้จ่ายเพื่อพัฒนานิสิต อาจารย์ บุคลากร การจัดการเรียนการสอน อย่างต่อเนื่อง เพื่อวิเคราะห์ความคุ้มค่า ของการบริหารหลักสูตร ประสิทธิภาพ ประสิทธิผลในการผลิตบัณฑิต และโอกาสในการแข่งขัน

๓. ดำเนินงานตามแผนบริหารความเสี่ยง ที่เป็นผลจากการวิเคราะห์และระบุปัจจัยเสี่ยงที่เกิดจาก ปัจจัยภายนอก หรือปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานตามพันธกิจของคณะ วิทยาเขตหรือ วิทยาลัย และให้ระดับความเสี่ยงลดลงจากเดิม

๔. บริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาลอย่างครบถ้วนทั้ง ๑๐ ประการที่อธิบายการดำเนินงานอย่าง ชัดเจน

๕. ค้นหาแนวปฏิบัติที่ดีจากความรู้ทั้งที่มีอยู่ในตัวบุคคล ทักษะของผู้มีประสบการณ์ตรง และแหล่ง เรียนรู้อื่นๆ ตามประเด็นความรู้ อย่างน้อยครอบคลุมพันธกิจด้านการจัดการเรียนการสอนและด้านการวิจัยและ สร้างนวัตกรรม จัดเก็บอย่างเป็นระบบโดยเผยแพร่ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรและนำมาปรับใช้ในการ ปฏิบัติงานจริง

๖. การกำกับติดตามผลการดำเนินงานตามแผนการบริหารและแผนพัฒนาบุคลากรสายวิชาการและ สายสนับสนุน

๗. ดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามระบบและกลไกที่เหมาะสมและสอดคล้องกับ พันธกิจและพัฒนาการของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ที่ได้ปรับให้การทำงานด้านการประกันคุณภาพเป็น

ส่วนหนึ่งของการบริหารงานคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ตามปกติที่ประกอบด้วย การควบคุมคุณภาพ การตรวจสอบคุณภาพ และการประเมินคุณภาพ

๘. การติดตาม ทบทวนและปรับปรุงแผนการดำเนินงาน ตามแผนกลยุทธ์ แผนอัตรากำลัง ความเสี่ยง การเงินและทรัพย์สิน และการประกันคุณภาพ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ ข้อ	มีการดำเนินการ ๔-๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖-๗ ข้อ	มีการดำเนินการ ๘ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒

ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพหลักสูตรของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การจัดเรียนการสอนเป็นพันธกิจที่สำคัญของคณะ วิทยาเขต และวิทยาลัย บัณฑิต มหาบัณฑิตหรือดุษฎีบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจะมีคุณภาพและผลลัพธ์การเรียนรู้ด้านความรู้(Knowledge) ทักษะ(Skills) จริยธรรม(Ethics)และลักษณะบุคคลตาม(Character)ที่หลักสูตรกำหนดไว้ เกิดจากการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น เมื่อเสร็จสิ้นการประเมินคุณภาพภายในระดับส่วนหลักสูตรในแต่ละปีการศึกษา อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรและอาจารย์ประจำหลักสูตรจะนำผลการประเมินและข้อเสนอแนะที่ได้จากกรรมการประเมินคุณภาพภายในระดับหลักสูตรมาวิเคราะห์เพื่อจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพระดับหลักสูตรสำหรับปีการศึกษาถัดไปโดยมีการกำหนดเป็นตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของโครงการ/กิจกรรมของแผนตามผลการประเมินและข้อเสนอแนะของกรรมการประเมินฯ จากนั้น ดำเนินการตามแผนเพื่อให้บรรลุค่าเป้าหมายตามตัวชี้วัดของแผนที่กำหนดไว้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของหลักสูตร มีหน้าที่ในการกำกับติดตามและส่งเสริมสนับสนุนให้หลักสูตรภายใต้การกำกับดูแลให้สามารถดำเนินการเพื่อบรรลุค่าเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาคุณภาพระดับหลักสูตรของแต่ละหลักสูตร

การประเมินผลลัพธ์ตามตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากจำนวนแผนพัฒนาคุณภาพระดับหลักสูตรของคณะ วิทยาเขต และวิทยาลัยที่มีค่าเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของแผนพัฒนาคุณภาพหลักสูตรบรรลุอย่างน้อยร้อยละ ๘๐ ที่ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วในรอบปีการศึกษาที่ประเมิน โดยมีเกณฑ์พิจารณาให้คะแนนผลลัพธ์ ดังนี้

เกณฑ์การประเมิน

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการดำเนินงานน้อยกว่าร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๖๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๗๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๘๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

จำนวนแผนพัฒนาคุณภาพหลักสูตรของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่มีค่าเป้าหมายตามตัวชี้วัดบรรลุอย่างน้อยร้อยละ ๘๐	X ๑๐๐
จำนวนแผนพัฒนาคุณภาพระดับหลักสูตรทั้งหมดของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย	

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓

ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขต และวิทยาลัยเป็นส่วนงานจัดการศึกษาที่มีหน้าที่รับผิดชอบงานตามพันธกิจของมหาวิทยาลัยในการจัดเรียนการสอน วิจัย บริการวิชาการและทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับการเป็นสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา ความโดดเด่นและเป็นเลิศตามพันธกิจและความเชี่ยวชาญของมหาวิทยาลัยเกิดจากคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยพัฒนาคุณภาพการดำเนินงานและตามพันธกิจและการบริหารจัดการให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น เมื่อเสร็จสิ้นการประเมินคุณภาพภายในระดับส่วนงานในแต่ละปีการศึกษา ผู้บริหารและบุคลากรของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยจะนำผลการประเมินและข้อเสนอแนะที่ได้จากกรรมการประเมินคุณภาพภายในระดับส่วนงานมาวิเคราะห์เพื่อจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยสำหรับปีการศึกษาถัดไปโดยมีการกำหนดเป็นตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของโครงการ/กิจกรรมของแผนตามผลการประเมินและข้อเสนอแนะของกรรมการประเมินฯ จากนั้น ดำเนินการตามแผนเพื่อให้บรรลุค่าเป้าหมายตามตัวชี้วัดของแผนที่กำหนดไว้

ผู้บริหารของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย มีหน้าที่ในการกำกับติดตามความสำเร็จของแผนและส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้รับผิดชอบโครงการ/กิจกรรมตามแผนพัฒนาคุณภาพสามารถดำเนินการเพื่อให้บรรลุค่าเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาคุณภาพของส่วนงาน

การประเมินผลลัพธ์ตามตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากจำนวนตัวชี้วัดของแผนพัฒนาคุณภาพของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยที่บรรลุค่าเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของแผนพัฒนาคุณภาพของส่วนงานที่ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วในรอบปีการศึกษาที่ประเมิน โดยมีเกณฑ์พิจารณาให้คะแนนผลลัพธ์ ดังนี้

เกณฑ์การประเมิน

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการดำเนินงานน้อยกว่าร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๖๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๗๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๘๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

จำนวนตัวชี้วัดของโครงการ/กิจกรรมของแผนพัฒนาคุณภาพ ของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยที่บรรลุค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้	X ๑๐๐
จำนวนตัวชี้วัดทั้งหมดของแผนพัฒนาคุณภาพของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย	

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔ ระบบการประกันคุณภาพหลักสูตร

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

อธิบายตัวบ่งชี้

บทบาทหน้าที่ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ในการกำกับการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับหลักสูตร มีการดำเนินการตั้งแต่ การออกแบบประกันที่เน้นการวางแผน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนบรรลุผล ผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด และมีการควบคุมการวางแผนเพื่อไปสู่การปฏิบัติ เพื่อนำไปสู่การพัฒนา ผลลัพธ์การเรียนรู้ในแต่ละหลักสูตร มีกระบวนการตรวจสอบและการปรับปรุงการดำเนินงานหากผลลัพธ์การ เรียนรู้ไม่เป็นไปตามกำหนด

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. มีระบบและกลไกในการกำกับการดำเนินการประกันคุณภาพหลักสูตรให้เป็นไปตามองค์ประกอบ การประกันคุณภาพหลักสูตร

๒. มีคณะกรรมการกำกับ ติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามระบบที่กำหนดในข้อ ๑ และรายงาน ผลการติดตามให้กรรมการประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย เพื่อพิจารณาทุกภาคการศึกษา

๓. มีการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของหลักสูตรให้เกิดผลตามองค์ประกอบ การประกันคุณภาพหลักสูตร

๔. มีการประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตรตามกำหนดเวลาทุกหลักสูตร และรายงานผลการ ประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ให้กรรมการประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย เพื่อพิจารณา

๕. นำผลการประเมินหลักสูตรและผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตรพร้อมข้อเสนอแนะจากกรรมการ ประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย มาพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ ผู้เรียนบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ข้อ ๑	มีการดำเนินการ ข้อ ๑- ๒	มีการดำเนินการ ข้อ ๑-๒-๓	มีการดำเนินการ ข้อ ๑-๒-๓-๔	มีการดำเนินการ ครบทุกข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๕

ผลการดำเนินการเครือข่ายความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศ

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยมีวิสัยทัศน์การพัฒนาคุณภาพการศึกษามุ่งเน้นไปสู่มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนาในระดับโลก ดังนั้น เพื่อการบรรลุวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัย คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยที่มีศักยภาพในการปฏิบัติงานร่วมกับต่างประเทศ ควรทำข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) กับสถานศึกษา หรือหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในต่างประเทศ เพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน และก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีทั้งสองฝ่าย เช่น การแลกเปลี่ยนอาจารย์และนิสิต หลักสูตรสองปริญญา ข้อตกลงร่วมมือในการจัดการเรียนการสอนร่วมกัน สหกิจศึกษาต่างประเทศ งานวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม การทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ทั้งนี้ คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยอาจทำข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) กับสถานศึกษา หรือหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในประเทศ

ข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) นับเฉพาะที่ได้รับการอนุมัติจากสภาวิชาการหรือสภามหาวิทยาลัย ตามประกาศมหาวิทยาลัย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการทำความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติที่ชัดเจน โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๑๐๐ ดังนี้

๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
ร้อยละ ๒๐	ร้อยละ ๔๐	ร้อยละ ๖๐	ร้อยละ ๘๐	ร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติที่ชัดเจน ตามสูตร

$$\frac{\text{ข้อตกลงความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติที่ชัดเจน}}{\text{จำนวนข้อตกลงการร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย}} \times 100$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติที่ชัดเจน}}{100} \times 5$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยในฐานะส่วนงานของมหาวิทยาลัยที่เป็นสถาบันอุดมศึกษาสังกัด กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา มีมิติตามพันธกิจในการนำหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนามาชี้นำสังคมโดยมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชนเพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติและสังคมโลก

ในการดำเนินงานสถาบันจะกำหนดแผนงาน โครงการตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยใช้หลักพระพุทธศาสนา จัดให้มีระบบและกลไกในการดำเนินงานระดับสถาบันและเครือข่าย มีสรุปผลการดำเนินงานและแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อสร้างแนวปฏิบัติที่ดีในการดำเนินการของสถาบันสมาชิกในเครือข่ายได้ทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ(MoU)ระหว่างกัน

การประเมินการดำเนินงานโครงการตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยใช้พระพุทธศาสนาของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยเป็นไปตามลำดับกระบวนการ ดังนี้

- กระบวนการ A การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนร่วมกันกับเครือข่าย
- กระบวนการ B จัดระบบและกลไกการดำเนินงานระดับสถาบันและเครือข่าย
- กระบวนการ C ดำเนินการตามแผนที่เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ของสมาชิกเครือข่าย
- กระบวนการ D ประเมินผลและสรุปการดำเนินงานตามแผนที่ตั้งไว้เพื่อการพัฒนา
- กระบวนการ E จัดให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้แนวปฏิบัติที่ดีในการดำเนินการของสถาบันสมาชิกในเครือข่ายตามระยะเวลาที่กำหนดร่วมกัน

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับศักยภาพการดำเนินงานของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ดังนี้

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยดำเนินการตามแบบ A	คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยดำเนินการตามแบบ A+B	คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยดำเนินการตามแบบ A+B+C	คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยดำเนินการตามแบบ A+B+C+D	คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยดำเนินการตามแบบ A+B+C+D+E

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๗

ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลผลิต

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขต และวิทยาลัยในฐานะส่วนงานของมหาวิทยาลัยสังกัดสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา มีมิติตามพันธกิจในการทำงานกับเครือข่ายหน่วยงานภายนอกเพื่อพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืนโดยการนำหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนามาชี้นำสังคมโดยมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชนเพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติและสังคมโลก

ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในเครือข่ายเพื่อการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาทั้งในระดับชาติและนานาชาติที่นำมาประเมินตามตัวบ่งชี้ี้คือผลงานทางวิชาการที่เกิดขึ้นจากความร่วมมือของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยกับเครือข่ายอยู่ในช่วง ๓ ปีการศึกษา ย้อนหลังรวมปีที่ทำการประเมิน โดยมีค่าน้ำหนักของระดับความร่วมมือประเภทต่างๆ ดังนี้

ระดับพื้นที่ มีค่าน้ำหนักเท่ากับ ๑.๐๐ คะแนน

ระดับชาติ มีค่าน้ำหนักเท่ากับ ๒.๐๐ คะแนน

ระดับนานาชาติ มีค่าน้ำหนักเท่ากับ ๓.๐๐ คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับผลงานของสถาบัน ดังนี้

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๖๐	คะแนนผลการดำเนินงานการไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับ ๗๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๘๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๙๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

ผลรวมค่าน้ำหนักของผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย จำนวนผลงานทางวิชาการทั้งหมดในช่วง ๓ ปีการศึกษาย้อนหลัง ของคณะ วิทยาเขต และวิทยาลัย × ๑๐๐
--

บทที่ ๕
ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน

การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย และเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่ดำเนินการในระดับสถาบัน จำนวนรวม ๒๖ ตัวบ่งชี้

๕.๑ กรอบการประกันคุณภาพคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน

องค์ประกอบ ในการประกัน คุณภาพ	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
๑. การจัดเรียนการสอน	๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม	ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมินของทุกหลักสูตรที่มหาวิทยาลัยรับผิดชอบ
	๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ	ร้อยละหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ
	๑.๓ อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปัญญาเอก	ร้อยละของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปัญญาเอก
	๑.๔ อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	ร้อยละของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
	๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม	ร้อยละของบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม
	๑.๖ การบริการนิสิตระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๑.๗ กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๑.๘ ผลการประเมินคุณลักษณะปัญญาและคุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิตปริญญาตรีสารสนเทศตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด	ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด

องค์ประกอบ ในการประกัน คุณภาพ	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
๒. การวิจัยและสร้าง นวัตกรรม	๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและ พัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรม และงานสร้างสรรค์	ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมิน เงินสนับสนุนการวิจัย นวัตกรรมและ งานสร้างสรรค์ ระดับคณะ วิทยาเขต และวิทยาลัย
	๒.๓ งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อ พัฒนาปัญญาและคุณธรรม	ร้อยละของงบประมาณ/ทรัพยากร วิจัยคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและส่วน งานอื่นในมหาวิทยาลัยเพื่อพัฒนา ปัญญาและคุณธรรม
	๒.๔ ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำ และนักวิจัย	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนประเมิน ระดับคณะ วิทยาเขต และวิทยาลัย
	๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรม ที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม	ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของผลงาน งานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมสร้างองค์ ความรู้เพื่อพัฒนาจิตใจ สติปัญญา และคุณธรรมด้วยหลักศาสนาผสาน กับหลักวิชาการ
	๒.๖ งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือ นวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการ นำไปใช้ประโยชน์	ร้อยละของงานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้ หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่ มีการนำไปใช้ประโยชน์
๓. การบริการ วิชาการแก่สังคม	๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๓.๒ ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่ เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน	ค่าเฉลี่ยคะแนนของผลการประเมิน การบริการวิชาการแก่สังคมที่ เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชนของ คณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและส่วนงาน ที่ให้บริการทางวิชาการระดับสถาบัน
	๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับ การอ้างอิง	ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของจำนวน บุคลากรที่มีบทบาทหรือผลงานที่ ได้รับการอ้างอิง หรือนำไปเป็น ต้นแบบเพื่อพัฒนาต่อยอด หรือได้รับ รางวัลในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญา และพฤติกรรมของประชาชน

องค์ประกอบ ในการประกัน คุณภาพ	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
๔. การทะนุบำรุง ศิลปะและวัฒนธรรม	๔.๑ ระบบและกลไกการทะนุบำรุงศิลปะ และวัฒนธรรม	เกณฑ์มาตรฐาน ๗ ข้อ
	๔.๒ ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอด ศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา	ประเมินการสืบสาน รักษาและต่อยอด ศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนาแบบ สร้างสรรค์ของคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและ ส่วนงานที่ทำงานทะนุบำรุงศิลปะและ วัฒนธรรม ระดับสถาบัน
๕. การบริหารจัดการ	๕.๑ การบริหารของมหาวิทยาลัยเพื่อการ กำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจกลุ่ม สถาบัน และเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัย	เกณฑ์มาตรฐาน ๗ ข้อ
	๕.๒ ผลการบริหารงานของคณะ วิทยา เขตและวิทยาลัย	ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมิน การบริหารงานของคณะ วิทยาเขต และวิทยาลัย
	๕.๓ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนา คุณภาพของมหาวิทยาลัย	จำนวนตัวชี้วัดของแผนพัฒนา คุณภาพของมหาวิทยาลัยที่บรรลุค่า เป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของแผนพัฒนา คุณภาพของมหาวิทยาลัยที่ ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วในรอบปี การศึกษาที่ประเมิน
	๕.๔ ระบบกำกับการประกันคุณภาพ หลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๕.๕ ผลการดำเนินการเครือข่ายความ ร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศ	ร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) ในประเทศหรือต่างประเทศที่ มีการปฏิบัติชัดเจน
	๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความ ร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน	ระดับความเข้มแข็งของการทำงาน ร่วมกันกับเครือข่ายระดับชาติและ นานาชาติที่มหาวิทยาลัยมีความ ร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืนโดยใช้ หลักพระพุทธศาสนา

องค์ประกอบ ในการประกัน คุณภาพ	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
	๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความ ร่วมมือกับเครือข่าย	ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของผลงาน วิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับ หน่วยงานอื่นในเครือข่ายเพื่อการ พัฒนาสติปัญญาและคุณธรรมด้วย หลักพระพุทธศาสนาในระดับชาติและ นานาชาติ

๕.๒ คะแนนการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน

เกณฑ์การประเมินตัวบ่งชี้เป็น ๕ ระดับ มีคะแนนตั้งแต่ ๑ ถึง ๕ กรณีที่ไม่ดำเนินการใดๆ หรือ ดำเนินการไม่ครบที่จะได้ ๑ คะแนนให้ได้ ๐ คะแนน โดยมีความหมายของคะแนน ดังนี้

คะแนน ๐.๐๐ - ๑.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน
คะแนน ๑.๕๑ - ๒.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานต้องปรับปรุง
คะแนน ๒.๕๑ - ๓.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานระดับพอใช้
คะแนน ๓.๕๑ - ๔.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานระดับดี
คะแนน ๔.๕๑ - ๕.๐๐	หมายถึง	การดำเนินงานระดับดีมาก

๕.๓ องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินระดับสถาบัน

องค์ประกอบที่ ๑ การจัดการเรียนการสอน

พันธกิจที่สำคัญที่สุดของสถาบันอุดมศึกษา คือ การจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ในผลลัพธ์การเรียนรู้ ตามมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษา ทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านจริยธรรม และด้านลักษณะบุคคล โดยต้องแสดงถึงพัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา การเรียนการสอนในยุคปัจจุบันใช้หลักการของการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นพันธกิจนี้จึงเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการหลักสูตรและการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่การกำหนดปัจจัยนำเข้าที่ได้มาตรฐานตามที่กำหนด ประกอบด้วย การมีอาจารย์ที่มีปริมาณและคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร มีกระบวนการบริหารจัดการการเรียนการสอน ที่อาศัยหลักการร่วมมือร่วมพลังของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกสถาบันที่สามารถติดตามตรวจสอบได้ตามหลักธรรมาภิบาล และนำไปใช้ปรับปรุงกระบวนการบริหารหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้ให้ได้ผลลัพธ์การเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้แต่ละระดับ

ประกอบด้วย ๘ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓ อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๔ อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๖ การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๗ กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๘ ผลการประเมินคุณลักษณะปัญญาและคุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิตปริญญาตรี

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม
ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการดำเนินการของแต่ละหลักสูตรในมหาวิทยาลัย ซึ่งสามารถสะท้อนคุณภาพของบัณฑิตในหลักสูตรที่มหาวิทยาลัยรับผิดชอบ

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมินของทุกหลักสูตรที่มหาวิทยาลัยรับผิดชอบ

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมของค่าคะแนนประเมินของทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดที่มหาวิทยาลัยรับผิดชอบ}}$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การจัดการเรียนการสอนเพื่อผลิตบัณฑิตให้มีปัญญาและคุณธรรมตามที่มหาวิทยาลัยกำหนดถือได้ว่าเป็นมิติตามพันธกิจที่สำคัญของมหาวิทยาลัยที่สังกัดสถาบันอุดมศึกษากลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา ดังนั้น หลักสูตร

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการของหลักสูตรระดับปริญญาตรี โทและเอก

เกณฑ์การประเมิน

ผลรวมคะแนนการประเมินหน่วยกิตรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญาหลักศาสนาและนำหลักศาสนามาบูรณาการหารด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมคะแนนของการประเมินหน่วยกิตรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญาหลักศาสนาและนำหลักศาสนามาบูรณาการของทุกหลักสูตรของมหาวิทยาลัย}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}}$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓

อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การศึกษาระดับอุดมศึกษาถือเป็นการศึกษาระดับสูงสุดที่ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและความคล่องตัวทางวิชาการ เพื่อปฏิบัติพันธกิจสำคัญของมหาวิทยาลัยในการจัดเรียนการสอน ศึกษาวิจัยเพื่อการติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้ ดังนั้น มหาวิทยาลัยจึงควรมีอาจารย์ที่มีระดับคุณวุฒิทางการศึกษาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่เปิดสอนในสัดส่วนที่เหมาะสมกับพันธกิจหรือจุดเน้นของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกเป็นคะแนนระหว่าง ๐ - ๕

เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค ๒

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ เท่ากับ ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป ดังนี้

๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
ร้อยละ ๘	ร้อยละ ๑๖	ร้อยละ ๒๔	ร้อยละ ๓๒	ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่มีวุฒิปริญญาเอกตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{๔๐} \times ๕$$

หมายเหตุ

๑. คุณวุฒิปริญญาเอกพิจารณาจากระดับคุณวุฒิที่ได้รับหรือเทียบเท่าตามหลักเกณฑ์การพิจารณาคุณวุฒิของกระทรวงศึกษาธิการ กรณีที่มีการปรับวุฒิการศึกษาให้มีหลักฐานการสำเร็จการศึกษาภายในรอบปีการศึกษานั้น ทั้งนี้ อาจใช้คุณวุฒิอื่นเทียบเท่าคุณวุฒิปริญญาเอกได้สำหรับกรณีที่บางสาขาวิชาชีพมีคุณวุฒิอื่นที่เหมาะสมกว่า และต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการการอุดมศึกษา

๒. การนับจำนวนอาจารย์ประจำ ให้นับตามปีการศึกษาและนับทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อในกรณีที่มิอาจารย์บรรจุใหม่ให้คำนวณตามเกณฑ์อาจารย์ประจำที่ระบุในคำชี้แจงเกี่ยวกับการนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๔

อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นขุมปัญญาของประเทศ และมีความรับผิดชอบที่จะต้องส่งเสริมให้อาจารย์ในมหาวิทยาลัยทำการศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ การดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งสะท้อนการปฏิบัติงานดังกล่าวของอาจารย์ตามพันธกิจ

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นคะแนนระหว่าง ๐ - ๕

เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค ๒

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกัน ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป ไป ดังนี้

๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
ร้อยละ ๑๒	ร้อยละ ๒๔	ร้อยละ ๓๖	ร้อยละ ๔๘	ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{๖๐} \times ๕$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนา

คุณธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ความเชี่ยวชาญด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรมของบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนาเป็นปัจจัยสำคัญในการสนับสนุนให้มหาวิทยาลัย มีผลการดำเนินงานที่โดดเด่นในการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมแก่ทุกภาคส่วนในสังคม

ทั้งนี้ ความเชี่ยวชาญด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรมหมายถึง อาจารย์ของมหาวิทยาลัยมี คุณวุฒิทางพระพุทธศาสนา ได้แก่ นักธรรมหรือธรรมศึกษาชั้นเอก เปรียญธรรมสามประโยคขึ้นไป หลักสูตร อภิธรรมบัณฑิตชั้นจุฬารัตนหรือเอกขึ้นไป หลักสูตรประกาศนียบัตร ปริยญาตรี ปริยญาโทหรือเอกที่มีการบูรณาการองค์ความรู้ทางพระพุทธศาสนาเข้ากับศาสตร์สมัยใหม่โดยที่หลักสูตรนั้นต้องมีสัดส่วนหน่วยกิต รายวิชาในหลักสูตรที่วัดด้วยหลักคำสอนในพระพุทธศาสนาหรือการบูรณาการหลักคำสอนพระพุทธศาสนา ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓๐ ในด้านความเชี่ยวชาญด้านการพัฒนาคุณธรรมต้องมีรายงานผลงานด้านการพัฒนาคุณ ธรรมพร้อมหลักฐานเชิงประจักษ์ณในช่วง ๓ ปีย้อนหลังไม่น้อยกว่า ๑๐ ครั้ง

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากร้อยละของอาจารย์ที่มีคุณวุฒิทางพระพุทธศาสนาหรือเป็น ผู้เชี่ยวชาญทางพระพุทธศาสนาพัฒนาคุณธรรม

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับศักยภาพการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย ดังนี้

๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
ผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๕๐	ผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๖๐	ผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๗๐	ผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๘๐	ผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ที่มีคุณวุฒิทางศาสนาหรือเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนาหรือพัฒนาคุณธรรม}}{\text{จำนวนอาจารย์ทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}} \times ๑๐๐$
--

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๖

การบริการนิสิตระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาควรจัดบริการด้านต่างๆ ให้นิสิตอย่างครบถ้วนตั้งแต่การให้คำปรึกษา ทั้งด้านวิชาการและการใช้ชีวิต จัดบริการข้อมูลหน่วยงานที่ให้บริการ เช่น ศูนย์ยืมการศึกษา แหล่งทุนการศึกษาต่อการบริการจัดหางาน แหล่งข้อมูลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ การเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษา ข้อมูลข่าวสารความเคลื่อนไหวในและนอกมหาวิทยาลัยที่จำเป็นแก่นิสิตและศิษย์เก่า

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดบริการให้คำปรึกษา แนะนำด้านการใช้ชีวิต และการเข้าสู่อาชีพแก่นิสิตในมหาวิทยาลัย
๒. มีการให้ข้อมูลของหน่วยงานที่ให้บริการกิจกรรมพิเศษนอกหลักสูตร แหล่งงานทั้งเต็มเวลาและนอกเวลาแก่นิสิต
๓. จัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษาแก่นิสิต
๔. ประเมินคุณภาพของการจัดกิจกรรมและการจัดบริการในข้อ ๑-๓ ทุกข้อไม่ต่ำกว่า ๓.๕๑ จากคะแนนเต็ม ๕
๕. นำผลการประเมินจากข้อ ๔ มาปรับปรุงพัฒนาการให้บริการและการให้ข้อมูล เพื่อส่งผลให้ผลการประเมินสูงขึ้นหรือเป็นไปตามความคาดหวังของนิสิต
๖. ให้ข้อมูลและความรู้ที่เป็นประโยชน์แก่ศิษย์เก่า

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๗

กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมนิสิตต่างๆ อย่างเหมาะสมและครบถ้วน กิจกรรมนิสิต หมายถึง กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ดำเนินการทั้งโดยมหาวิทยาลัยและโดยองค์กรนิสิต เป็นกิจกรรมที่ผู้เข้าร่วมจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาทางร่างกาย สังคม จิตใจ และสติปัญญาเพื่อให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมของบัณฑิตที่ตามมหาวิทยาลัยกำหนด

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดทำแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานิสิตในภาพรวมของมหาวิทยาลัยโดยให้นิสิตมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนและการจัดกิจกรรม

๒. ในแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานิสิตให้ดำเนินกิจกรรมในประเภทต่อไปนี้ให้ครบถ้วน

- กิจกรรมส่งเสริมคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมที่กำหนดโดยมหาวิทยาลัย
- กิจกรรมกีฬา หรือการส่งเสริมสุขภาพ
- กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ หรือรักษาสีงแวดล้อม
- กิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรม
- กิจกรรมส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรม

๓. จัดกิจกรรมให้ความรู้และทักษะการประกันคุณภาพการศึกษาแก่นิสิต

๔. ทุกกิจกรรมที่ดำเนินการ มีการประเมินผลความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรมและนำผลการประเมินมาปรับปรุงการดำเนินงานครั้งต่อไป

๕. ประเมินความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานิสิต

๖. นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือปรับปรุงการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานิสิต

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ – ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๘

ผลการประเมินคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษ
และเทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิตปริญญาตรีตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัย
กำหนด

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยต้องดำเนินการพัฒนาและประเมินนิสิต ใน ๓ เรื่อง คือ (๑) คุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม (๒) ภาษาอังกฤษ และ (๓) เทคโนโลยีสารสนเทศ ตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานิสิตให้มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม และนโยบายรัฐบาลในการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษทุกหลักสูตรทุกระดับในสถาบันอุดมศึกษา รวมทั้งมีนโยบายพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศการสื่อสารเพื่อการศึกษา โดยสนับสนุนให้มีการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอน

เกณฑ์การประเมิน

การคิดคะแนนประเมินตัวบ่งชี้นี้คิดจากค่าเฉลี่ยของผลรวมคะแนน ๓ ประเด็น คือ (๑) ร้อยละของบัณฑิตที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม (๒) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ และ (๓) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

๑.๘.๑ บัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม

เกณฑ์การประเมิน

นำผลรวมของคะแนนผลการประเมินบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมของทุกหลักสูตร หาค่าด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการประเมินบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมของทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}}$$

๑.๘.๒ บัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ

เกณฑ์การประเมิน

นำผลรวมของคะแนนผลการประเมินร้อยละบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษของทุกหลักสูตร หาค่าด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการประเมินบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ ของทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}}$$

๑.๘.๓ บัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

เกณฑ์การประเมิน

นำผลรวมของคะแนนผลการประเมินร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศของทุกหลักสูตร หาคด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการประเมินร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ ของทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}}$$

หมายเหตุ : มีประกาศผลการสอบทักษะภาษาอังกฤษ เทคโนโลยีสารสนเทศ ที่มีการระบุคะแนนที่เป็นตัวเลข และเกณฑ์การผ่านที่ชัดเจน

องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและสร้างนวัตกรรม

สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งอาจมีจุดเน้นในเรื่องการวิจัยและการสร้างนวัตกรรมที่แตกต่างกัน ขึ้นกับสภาพแวดล้อมและความพร้อมของแต่ละสถาบัน อย่างไรก็ตาม ทุกสถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีพันธกิจนี้เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจสถาบัน ดังนั้น จึงต้องมีระบบและกลไกควบคุมให้สามารถดำเนินการในพันธกิจด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพตามจุดเน้นเฉพาะของแต่ละสถาบัน เพื่อให้ได้ผลงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม ทั้งในระดับพื้นที่ ระดับชาติ และระดับนานาชาติ การวิจัยจะประสบความสำเร็จและเกิดประโยชน์จำเป็นต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญ ๓ ประการ คือ ๑) ต้องมีแผนการวิจัย มีระบบและกลไก ตลอดจนมีการสนับสนุนทรัพยากรให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน ๒) คณาจารย์มีส่วนร่วมในการวิจัยอย่างเข้มแข็ง โดยบูรณาการงานวิจัยกับการจัดการเรียนการสอน และพันธกิจด้านอื่นๆ ของมหาวิทยาลัย ๓) มีความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในเครือข่ายด้วยการพัฒนาปัญญาและคุณธรรม ด้วยหลักศาสนาทั้งระดับชาติและนานาชาติ และ ๔) ผลงานวิจัยมีคุณภาพที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม ทั้งในระดับพื้นที่ ระดับชาติ และระดับนานาชาติ สนองยุทธศาสตร์ของชาติ พันธกิจของมหาวิทยาลัยตามกลุ่มสถาบัน และมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง

ประกอบด้วย ๖ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัย นวัตกรรมหรืองานสร้างสรรค์
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓ งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๔ ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๖ งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑

ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องมีการบริหารจัดการงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพโดยมีแนวทางการดำเนินงานที่เป็นระบบและมีกลไกส่งเสริมสนับสนุนครบถ้วนเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผนที่กำหนดไว้ ทั้งการสนับสนุนด้านการจัดหาแหล่งทุนวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ การจัดสรรทุนวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ จากงบประมาณของมหาวิทยาลัยให้กับบุคลากร ส่งเสริมพัฒนาสมรรถนะแก่อาจารย์และนักวิจัย การสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็นซึ่งรวมถึงทรัพยากรบุคคล ทรัพยากรการเงิน เครื่องมือ อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องต่างๆ ตลอดจนจัดระบบสร้างขวัญและกำลังใจแก่นักวิจัย อย่างเหมาะสม ตลอดจนมีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิ์ของงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์ ในการพัฒนาปัญญาและคุณธรรม ทั้งในระดับพื้นที่ ระดับชาติ และระดับนานาชาติ

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. มีระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์

๒. สนับสนุนพันธกิจด้านการวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ในประเด็นต่อไปนี้

- ห้องปฏิบัติการหรือห้องปฏิบัติงานสร้างสรรค์ หรือหน่วยวิจัย หรือศูนย์เครื่องมือ หรือศูนย์ให้คำปรึกษาและสนับสนุนการวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์

- ห้องสมุดหรือแหล่งค้นคว้าข้อมูลสนับสนุนการวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์

- สิ่งอำนวยความสะดวกหรือการรักษาความปลอดภัยในการวิจัยหรือการผลิตงานนวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ เช่น ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบรักษาความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ

- กิจกรรมวิชาการที่ส่งเสริมงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ เช่น การจัดประชุมวิชาการ การจัดแสดงงานสร้างสรรค์ การจัดให้มีศาสตราจารย์อาคันตุกะหรือศาสตราจารย์รับเชิญ (visiting professor)

๓. จัดสรรงบประมาณ เพื่อเป็นทุนวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์

๔. จัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนการเผยแพร่ผลงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ในการประชุมวิชาการหรือการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ

๕. มีการพัฒนาสมรรถนะอาจารย์และนักวิจัย มีการสร้างขวัญและกำลังใจตลอดจนยกย่องอาจารย์และนักวิจัยที่มีผลงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ดีเด่น

๖. มีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิ์ของงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ที่นำไปใช้ประโยชน์และดำเนินการตามระบบที่กำหนด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒
ชนิดของตัวบ่งชี้

เงินสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์
ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการผลิตงานวิจัย งานนวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ในสถาบันอุดมศึกษา คือ เงินสนับสนุนงานวิจัย งานนวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องจัดสรรเงินจากภายในมหาวิทยาลัยและที่ได้รับจากภายนอกมหาวิทยาลัยเพื่อสนับสนุนการทำวิจัยนวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ อย่างมีประสิทธิภาพตามสภาพแวดล้อมและจุดเน้นของมหาวิทยาลัย

นอกจากนั้น เงินทุนวิจัย นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับจากแหล่งทุนภายนอกมหาวิทยาลัยยังเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญ ที่แสดงถึงศักยภาพด้านการวิจัยของมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะการพัฒนาปัญญาคุณธรรมด้วยหลักศาสนา

เกณฑ์การประเมิน

คะแนนที่ได้ในระดับสถาบัน เป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมิน (เงินสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรมหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย) ของทุกคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยและหน่วยงานวิจัยในมหาวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

ผลรวมของผลการประเมินเงินสนับสนุนงานวิจัยของ ทุกคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและหน่วยงานวิจัย
จำนวนคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและหน่วยงานวิจัยทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓

งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

งบประมาณและทรัพยากรในการวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรมสะท้อนให้เห็นว่า มหาวิทยาลัยซึ่งสังกัดสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ พัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาให้ความสำคัญกับการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งงบประมาณทุนสนับสนุนการวิจัยและ/หรือบริการวิชาการภายนอกที่สะท้อนให้เห็นว่ามหาวิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญและโดดเด่นการวิจัยและสร้างนวัตกรรมเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาบูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่เพื่อตอบโจทย์การพัฒนาสังคมและทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากร้อยละของงบประมาณวิจัยและ/หรือบริการวิชาการที่ได้รับจากภายนอกเพื่อดำเนินการโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนา

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์พิจารณาระดับศักยภาพในการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย ดังนี้

๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๑๐	มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๒๐	มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๓๐	มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๔๐	มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๕๐

สูตรการคำนวณ

จำนวนงบประมาณวิจัยและ/หรือบริการวิชาการที่ได้รับจากภายนอกเพื่อดำเนินการโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนา จำนวนงบประมาณทั้งหมดของมหาวิทยาลัย	x ๑๐๐
---	--------------

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๔

ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลผลิต

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลงานวิชาการเป็นข้อมูลที่สำคัญในการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำและนักวิจัยได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นผลงานที่มีคุณค่าสมควรส่งเสริมให้มีการเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงวิชาการและการแข่งขันของประเทศ ผลงานวิชาการอยู่ในรูปของบทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือ ระดับนานาชาติ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่เป็นที่ยอมรับตามประกาศ ก.พ.อ. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ พ.ศ. 2564 ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตรหรือสิทธิบัตร ผลงานรับใช้ท้องถิ่นและสังคม ผลงานสร้างสรรค์สุนทรียะ ศิลปะ ผลงานการสอน ผลงานนวัตกรรม ผลงานศาสนา ที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ผลงานที่ทำร่วมกับภาคอุตสาหกรรมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ตำราหรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว

เกณฑ์การประเมิน

คะแนนที่ได้ในระดับสถาบันเป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมินผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยของทุกคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและหน่วยงานวิจัยในมหาวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

ผลรวมของคะแนนผลการประเมินผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย ของทุกคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและหน่วยงานวิจัย จำนวนคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและหน่วยงานวิจัยทั้งหมดในมหาวิทยาลัย
--

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม
ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลผลิต

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยในฐานะสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา มีมิติตามพันธกิจในการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่และสร้างนวัตกรรมที่ใช้หลักพระพุทธศาสนาเป็นฐาน บูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่เพื่อนำไปพัฒนาปัญญาและคุณธรรมแก่ภาคส่วนต่างๆในสังคมเพื่อสร้างสังคม สันติสุขที่มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน

ในการประเมินตัวบ่งชี้นี้ น้ำหนักของจำนวนชิ้นงานหรือโครงการวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่มีการดำเนินการในระดับพื้นที่ ระดับชาติ และระดับนานาชาติ มีค่าน้ำหนักของระดับการดำเนินการประเภท ต่างๆ ดังนี้

ระดับพื้นที่	มีค่าน้ำหนัก ๑.๐๐ คะแนน
ระดับชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๒.๐๐ คะแนน
ระดับนานาชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๓.๐๐ คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับผลการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย ดังนี้

๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๖๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๗๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๘๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

$\frac{\text{ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของจำนวนชิ้นงานหรือโครงการวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่สร้างองค์ความรู้เพื่อพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาผสานกับหลักวิชาการ}}{\text{จำนวนชิ้นงานหรือโครงการวิจัยและ/หรือนวัตกรรมทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}} \times ๑๐๐$
--

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๖

งานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยควรสร้างงานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนา ที่เชื่อมโยงกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรม หรือสิ่งแวดล้อม ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย ตอบสนองยุทธศาสตร์ชาติ ความต้องการจำเป็นของสังคม ชุมชน ภาครัฐและเอกชนและประเทศ ผลลัพธ์ของการวิจัยและสร้างนวัตกรรมสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงและมีผลกระทบสูงต่อการพัฒนาผู้เรียน การสร้างคุณภาพชีวิต หรือการสร้างโอกาส มูลค่าเพิ่มและขีดความสามารถของประเทศในการแข่งขันระดับชาติหรือนานาชาติ

ทั้งนี้ งานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนามีการนำไปใช้ประโยชน์ตามความดังกล่าวไม่นับรวมงานวิจัยที่เป็นส่วนหนึ่งของการสำเร็จการศึกษา หรืองานวิจัยที่เกิดจากการเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของนิสิตและต้องมีรายงานการประเมินผลลัพธ์ที่เกิดจากการนำไปใช้ประโยชน์ที่เป็นรูปธรรมที่ตอบโจทย์ความเชี่ยวชาญของมหาวิทยาลัยหรือการพัฒนาประเทศ ในประเด็นต่อไปนี้

๑. การพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนา
๒. พัฒนาศักยภาพ ขีดความสามารถตามพันธกิจและการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัย
๒. ไทยจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน
๓. ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง
๔. ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็งมีศักยภาพสูงและสามารถแข่งขันได้
๕. ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน
๖. ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลงและมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอเหมาะสม
๗. ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ
๘. ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
๙. ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต
๑๐. ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมิน งานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนา ที่นำไปใช้ประโยชน์ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการประเมินงานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่นำไปใช้ประโยชน์ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย}}{\text{จำนวนคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}}$$

องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม

การบริการทางวิชาการแก่สังคมเป็นหนึ่งในภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยพึงให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน สังคมและประเทศชาติ ในรูปแบบต่างๆ ตามความถนัดและในด้านที่มหาวิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญ เพื่อขึ้นำสังคมไทยโดยเฉพาะการมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญา และพฤติกรรมของประชาชน เพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติ การให้บริการทางวิชาการอาจให้เปล่าโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายหรืออาจคิดค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสม โดยให้บริการทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน หน่วยงานอิสระ หน่วยงานสาธารณะ ชุมชน และสังคมโดยกว้าง รูปแบบการให้บริการทางวิชาการมีความหลากหลาย เช่น การอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ทรัพยากรของมหาวิทยาลัย เป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ ให้คำปรึกษา ให้การอบรม จัดประชุมหรือสัมมนาวิชาการ ทำงานวิจัยเพื่อตอบคำถามต่างๆ หรือเพื่อขึ้นำสังคมโดยเฉพาะการมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญา และพฤติกรรมของประชาชน เพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติ การให้บริการทางวิชาการนอกจากเป็นการทำประโยชน์ให้สังคมแล้ว มหาวิทยาลัยยังได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ คือ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของอาจารย์ อันจะนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตร มีการบูรณาการเพื่อใช้ประโยชน์ทางด้านการจัดการเรียนการสอนและการวิจัย พัฒนาตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ สร้างเครือข่ายกับหน่วยงานต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งงานของนิสิตและเป็นการสร้างรายได้ของมหาวิทยาลัยจากการให้บริการวิชาการอีกด้วย

ประกอบด้วย ๓ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒ ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน
- ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑

การบริการวิชาการแก่สังคม

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริการวิชาการแก่สังคมเป็นภารกิจหลักอีกอย่างหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยควรคำนึงถึงกระบวนการในการให้บริการวิชาการแก่สังคม โดยการศึกษาความต้องการของกลุ่มเป้าหมายนำมาจัดทำแผนบริการวิชาการ ทั้งการบริการวิชาการแก่สังคมที่ทำให้เกิดรายได้และการบริการวิชาการแก่สังคมที่มหาวิทยาลัยจัดทำเพื่อสร้างประโยชน์แก่ชุมชนหรือสังคมโดยมีการประเมินความสำเร็จของการบริการวิชาการแก่สังคม และนำมาจัดทำเป็นแผนการใช้ประโยชน์จนเกิดผลลัพธ์ที่ชี้นำสังคมโดยมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญา และพฤติกรรมของประชาชน เพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. กำหนดชุมชนหรือองค์กรเป้าหมายของการให้บริการทางวิชาการแก่สังคมโดยมีความร่วมมือระหว่างคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยหรือหน่วยงานเทียบเท่า

๒. จัดทำแผนบริการวิชาการโดยมีส่วนร่วมจากชุมชนหรือองค์กรเป้าหมายที่กำหนดในข้อ ๑

๓. ชุมชนหรือองค์กรเป้าหมายได้รับการพัฒนาและมีความเข้มแข็งที่มีหลักฐานที่ปรากฏชัดเจน

๔. ชุมชนหรือองค์กรเป้าหมายดำเนินการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง

๕. มหาวิทยาลัยสามารถสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกในการพัฒนาชุมชนหรือองค์กรเป้าหมาย

๖. คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยทุกแห่ง มีส่วนร่วมในการดำเนินการตามแผนบริการทางวิชาการแก่สังคมของมหาวิทยาลัยตามข้อ ๒ โดยมีจำนวนอาจารย์เข้าร่วมไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ของอาจารย์ทั้งหมดของมหาวิทยาลัยทั้งนี้ ต้องมีอาจารย์มาจากคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยทุกแห่ง

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒

ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริการวิชาการแก่สังคมมุ่งเน้นให้เกิดผลลัพธ์ที่ตอบสนองและสร้างประโยชน์แก่ชุมชน ท้องถิ่น และสังคม ตามจุดเน้น อัตลักษณ์และความได้เปรียบเชิงทรัพยากรและเชิงพื้นที่ โดยมุ่งหวังว่าชุมชนจะต้องเข้มแข็ง มีขีดความสามารถในการจัดการปัญหาของตนเองได้ในระดับหนึ่ง มีการเรียนรู้ร่วมกันอย่างต่อเนื่อง บนพื้นฐานวัฒนธรรม ความเชื่อ คุณค่าดั้งเดิม ศาสนา และเศรษฐกิจชุมชนที่พึ่งพาเอื้อเฟื้อกันและกัน โดยแต่ละชุมชนได้ใช้ศักยภาพของตนเองเข้าคลี่คลายและจัดการปัญหาได้ด้วยตนเองภายใต้ความร่วมมือและสนับสนุนจากองค์กรภาคีเครือข่ายที่หลากหลาย

ผลลัพธ์การบริการวิชาการแก่สังคม เช่น รายได้ของชุมชนเพิ่มขึ้น คุณภาพชีวิตของชุมชนดีขึ้น ชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ชุมชนพึ่งตนเองได้ ชุมชนรักษาสีน้ำแว่นล้อม มีการบริหารจัดการของภาครัฐในพื้นที่มีความโปร่งใสตรวจสอบได้

มหาวิทยาลัยกำกับติดตามผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการบริการวิชาการแก่สังคม อย่างน้อย ๑ ชุมชนต่อ ๑ ส่วนจัดการศึกษา ทั้งนี้ ส่วนงานที่จัดทำบริการวิชาการ ระดับสถาบัน ต้องจัดทำกิจกรรมเช่นเดียวกับ คณะวิทยาเขต วิทยาลัย อย่างน้อย ๑ กิจกรรม โดยมีผลกระทบระดับชาติหรือนานาชาติ

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมินการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน ของคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและส่วนงานที่จัดทำบริการวิชาการระดับสถาบัน

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการประเมินการบริการวิชาการที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน ของคณะ วิทยาเขต วิทยาลัย และส่วนงานที่จัดทำบริการวิชาการระดับสถาบัน}}{\text{จำนวนคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและหน่วยงานวิจัยทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}}$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓

บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

บุคลากรทั้งหมดของมหาวิทยาลัยในฐานะสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรม ด้วยศาสนา ถือว่ามีบทบาทสำคัญในเป็นผู้นำในการนำหลักพระพุทธศาสนาไปพัฒนาจิตใจ สติปัญญาหรือพฤติกรรมของประชาชน จนสามารถสร้างต้นแบบหรือสร้างแนวปฏิบัติที่ดีในการใช้หลักพระพุทธศาสนาเพื่อสังคมจนเป็นต้นแบบให้ผู้อื่นนำไปการการดำเนินงานให้ดียิ่งขึ้น การที่บุคลากรของมหาวิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชนได้รับรางวัลหรือได้รับการอ้างอิงเพื่อนำไปเป็นต้นแบบสะท้อนความโดดเด่นของมหาวิทยาลัยในสังคมด้วยปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนา

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของจำนวนบุคลากรที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง หรือนำไปเป็นต้นแบบเพื่อพัฒนาต่อยอด หรือได้รับรางวัลในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชน โดยน้ำหนักของผลงานที่บุคลากรมีบทบาทหรือได้รับการอ้างอิง หรือนำไปเป็นต้นแบบเพื่อพัฒนาต่อยอด หรือได้รับรางวัลในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชน มีค่าน้ำหนักของบทบาทหรือผลงาน ฯ ในประเภทต่าง ๆ ดังนี้

ระดับพื้นที่	มีค่าน้ำหนัก ๑.๐๐ คะแนน
ระดับชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๒.๐๐ คะแนน
ระดับนานาชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๓.๐๐ คะแนน

เกณฑ์มาตรฐาน

เกณฑ์พิจารณาระดับผลการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย ดังนี้

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๖๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๗๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๘๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๙๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

ผลรวมของคะแนนถ่วงน้ำหนักของจำนวนบุคลากรที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง

จำนวนบุคลากรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

× ๑๐๐

องค์ประกอบที่ ๔ การทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมถือเป็นพันธกิจสำคัญประการหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องมีระบบและกลไกการดำเนินงานด้านนี้ให้เป็นอย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพ มุ่งสู่การพัฒนาปัญญาด้วยหลักศาสนาผสมผสานกับหลักวิชาการ และมีการบูรณาการเข้ากับพันธกิจอื่นๆ โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอน การวิจัยและการสร้างนวัตกรรม รวมทั้งมีการจัดกิจกรรมที่ฟื้นฟู อนุรักษ์ สืบสาน พัฒนา เผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรม สร้างสรรค์ ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยปรับใช้หลักศาสนาให้เหมาะสมกับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

ประกอบด้วย ๒ ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ ระบบและกลไกการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒ ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา
แบบสร้างสรรค์

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑

ระบบและกลไกการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องมีนโยบาย แผนงาน โครงสร้าง และการบริหารจัดการงานทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมทั้งการอนุรักษ์ พื้นฟู สืบสาน เผยแพร่วัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่นมุ่งสู่การพัฒนาปัญญาด้วยหลักศาสนาสานกับหลักวิชาการของมหาวิทยาลัยอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยปรับใช้หลักศาสนาให้เหมาะสมกับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. กำหนดผู้รับผิดชอบในการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๒. จัดทำแผนด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และกำหนดตัวบ่งชี้วัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผน รวมทั้งจัดสรรงบประมาณเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน
๓. กำกับติดตามให้มีการดำเนินงานตามแผนด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๔. ประเมินความสำเร็จของตามตัวบ่งชี้ที่วัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๕. นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือกิจกรรมด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๖. เผยแพร่กิจกรรมหรือการบริการด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมต่อสาธารณชน
๗. กำหนดหรือสร้างมาตรฐานคุณภาพด้านศิลปะและวัฒนธรรมและมีผลงานเป็นที่ยอมรับในระดับชาติ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ – ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ -๗ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๔. ๒

ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา
แบบสร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยทำหน้าที่สืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมไทยแบบสร้างสรรค์ ในเขตพื้นที่ให้บริการการศึกษา โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนา การจัดระบบ และสืบค้นประวัติความเป็นมาของวัด มาจัดเก็บเป็นองค์ความรู้ที่สร้างคุณค่าและมูลค่าให้กับประเทศ โดยทำงานร่วมกับหน่วยงานระดับชาติ หรือนานาชาติ รวมทั้งนำผลงานของ คณะ วิทยาเขต วิทยาลัยมาร่วมเป็นข้อมูลในการประเมินด้วย

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมินการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา แบบสร้างสรรค์ของคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและส่วนงานที่ทำงานทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ระดับสถาบัน

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการประเมินการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา แบบสร้างสรรค์ ของคณะ วิทยาเขต วิทยาลัย และส่วนงานที่ทำงานทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ระดับสถาบัน}}{\text{จำนวนคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและส่วนงานที่ทำงานทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมระดับสถาบัน}}$$

องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

สถาบันอุดมศึกษาต้องให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการ โดยมีสภามหาวิทยาลัยทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการทำงานของมหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพ สถาบันอุดมศึกษาจะต้องบริหารจัดการด้านต่างๆ ให้มีคุณภาพ เช่น การจัดทำแผนกลยุทธ์เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ กระบวนการมีส่วนร่วมของผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพื่อนำความคิดเห็นไปใช้ในการปรับปรุงการดำเนินงานของสถาบัน การติดตามทบทวนและปรับปรุงแผน การประเมินความต้องการด้านอัตรากำลังและขีดความสามารถของบุคลากร การสร้างสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เหมาะสม ระบบการบริหารงานบุคคลที่ส่งเสริมการนำศักยภาพของบุคคลมาใช้อย่างเต็มที่ และทำให้บุคลากรมีความสุขและมีความมั่นคงในอาชีพ มีการบริหารการเงินที่โปร่งใส มีการบริหารความเสี่ยง เพื่อสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้หลักธรรมาภิบาล (Good Governance)

ประกอบด้วย ๗ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ การบริหารของมหาวิทยาลัยเพื่อกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มมหาวิทยาลัยและเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ ผลการบริหารของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔ ระบบกำกับประกันคุณภาพหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๕ ผลการดำเนินการเครือข่ายความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑

การบริหารของมหาวิทยาลัยเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ

กลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัย

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษามีพันธกิจหลัก คือ การเรียนการสอน การวิจัยและสร้างนวัตกรรม การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ในการดำเนินพันธกิจหลัก สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีการจัดทำแผนเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาและการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยให้สอดคล้องกับเป้าหมายและกลุ่มสถาบัน ตลอดจนมีการบริหารด้านการจัดทำแผนกลยุทธ์เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ กระบวนการมีส่วนร่วมของผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การติดตามทบทวนและปรับปรุงแผน การประเมินความต้องการด้านอัตรากำลังและขีดความสามารถของบุคลากร การสร้างสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เหมาะสม ระบบการบริหารงานบุคคลที่ส่งเสริมการนำศักยภาพของบุคคลมาใช้อย่างเต็มที่ การบริหารการเงินที่โปร่งใส การบริหารความเสี่ยง และการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามพันธกิจหลักให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. พัฒนาแผนกลยุทธ์จากผลการวิเคราะห์ SWOT กับวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัย และพัฒนาไปสู่แผนกลยุทธ์ทางการเงินและแผนปฏิบัติการประจำปีตามกรอบเวลาเพื่อให้บรรลุผลตามตัวบ่งชี้และเป้าหมายของแผนกลยุทธ์
๒. การกำกับติดตามส่งเสริมสนับสนุนให้คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยทุกแห่ง ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางการเงินที่ประกอบไปด้วยต้นทุนต่อหน่วยในแต่ละหลักสูตร สัดส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อพัฒนา นิสิต อาจารย์ บุคลากร การจัดการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อวิเคราะห์ความคุ้มค่าของการบริหารหลักสูตร ประสิทธิภาพ ประสิทธิผลในการจัดเรียนการสอน และโอกาสในการแข่งขัน
๓. ดำเนินงานตามแผนบริหารความเสี่ยง ที่เป็นผลจากการวิเคราะห์และระบุปัจจัยเสี่ยงที่เกิดจากปัจจัยภายนอก หรือปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานตามพันธกิจของมหาวิทยาลัยและให้ระดับความเสี่ยงลดลงจากเดิม
๔. บริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาลอย่างครบถ้วนทั้ง ๑๐ ประการที่อธิบายการดำเนินงานอย่างชัดเจน
๕. การกำกับติดตามส่งเสริมสนับสนุนให้ทุกหน่วยงานในมหาวิทยาลัยมีการดำเนินการจัดการความรู้ตามระบบ
๖. การกำกับติดตามผลการดำเนินงานตามแผนการบริหารและแผนพัฒนาบุคลากรสายวิชาการและสายสนับสนุน
๗. การกำกับติดตามส่งเสริมสนับสนุนให้ทุกหน่วยงานในมหาวิทยาลัยมีการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพภายในตามระบบและกลไกที่มหาวิทยาลัยกำหนด ประกอบด้วย การควบคุมคุณภาพ การตรวจสอบคุณภาพ และการประเมินคุณภาพ
๘. การติดตาม ทบทวนและปรับปรุงแผนการดำเนินงาน ตามแผนกลยุทธ์ แผนอัตรากำลัง ความเสี่ยง การเงินและทรัพย์สิน และการประกันคุณภาพ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ ข้อ	มีการดำเนินการ ๔-๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖-๗ ข้อ	มีการดำเนินการ ๘ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒

ผลการบริหารงานของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการดำเนินงานของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย จะสามารถสะท้อนได้ว่าในแต่ละมหาวิทยาลัยได้มีการกำกับ ติดตามและสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนในแต่ละหลักสูตรของแต่ละคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร เกณฑ์มาตรฐานที่เกี่ยวข้องและกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ รวมทั้งมีผลการดำเนินงานในแต่ละพันธกิจ การบริหารจัดการอยู่ในระดับใด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยทุกแห่ง

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการประเมินระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย}}{\text{จำนวนคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}}$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓

ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัย

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยที่มีหน้าที่รับผิดชอบงานตามพันธกิจของมหาวิทยาลัยในการจัดเรียนการสอน วิจัยและสร้างนวัตกรรม บริการวิชาการแก่สังคมและทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับการเป็นสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา ความโดดเด่นและเป็นเลิศตามพันธกิจและความเชี่ยวชาญของมหาวิทยาลัยเกิดจากการพัฒนาคุณภาพการดำเนินงานและตามพันธกิจและการบริหารจัดการให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น เมื่อเสร็จสิ้นการประเมินคุณภาพภายในระดับส่วนงานในแต่ละปีการศึกษา มหาวิทยาลัยจะนำผลการประเมินและข้อเสนอแนะที่ได้จากกรรมการประเมินคุณภาพภายในระดับสถาบันมาวิเคราะห์เพื่อจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัยสำหรับปีการศึกษาถัดไปโดยมีการกำหนดเป็นตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของโครงการ/กิจกรรมของแผนตามผลการประเมินและข้อเสนอแนะของกรรมการประเมินฯ จากนั้นดำเนินการตามแผนเพื่อให้บรรลุค่าเป้าหมายตามตัวชี้วัดของแผนที่กำหนดไว้

ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยมีหน้าที่ในการกำกับติดตามความสำเร็จของแผนและส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้รับผิดชอบโครงการ/กิจกรรมตามแผนพัฒนาคุณภาพสามารถดำเนินการเพื่อให้บรรลุค่าเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัย

การประเมินผลลัพธ์ตามตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากจำนวนตัวชี้วัดของแผนพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัยที่บรรลุค่าเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของแผนพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัยที่ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วในรอบปีการศึกษาที่ประเมิน โดยมีเกณฑ์พิจารณาให้คะแนนผลลัพธ์ ดังนี้

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มี ผล การ ดำเนินงาน น้อยกว่าร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๖๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๗๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๘๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

จำนวนตัวชี้วัดของโครงการ/กิจกรรมของแผนพัฒนาคุณภาพ ของมหาวิทยาลัยที่บรรลุค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้	
จำนวนตัวชี้วัดทั้งหมดของแผนพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัย	X ๑๐๐

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔
ชนิดของตัวบ่งชี้

ระบบกำกับการประกันคุณภาพหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยมีหน้าที่กำกับการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร คณะ วิทยาเขต และวิทยาลัย โดยมีการดำเนินการตั้งแต่การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพ การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมิน จะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริม สนับสนุน กำกับติดตาม การดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. มีระบบและกลไกในการกำกับติดตามการดำเนินการประกันคุณภาพหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ให้เป็นไปตามองค์ประกอบการประกันคุณภาพหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

๒. มีคณะกรรมการกำกับ ติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามระบบที่กำหนดในข้อ ๑ และรายงานผลการติดตามให้กรรมการระดับสถาบันเพื่อพิจารณา

๓. มีการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ให้เกิดผลตามองค์ประกอบการประกันคุณภาพหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

๔. นำผลการประเมินคุณภาพหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ที่ผ่านการพิจารณาของกรรมการระดับสถาบันเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณา

๕. นำผลการประเมินและข้อเสนอแนะจากสภามหาวิทยาลัยมาปรับปรุงหลักสูตรและการดำเนินงานของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ให้มีคุณภาพดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ข้อ ๑	มีการดำเนินการ ข้อ ๑- ๒	มีการดำเนินการ ข้อ ๑-๒-๓	มีการดำเนินการ ข้อ ๑-๒-๓-๔	มีการดำเนินการ ครบทุกข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๕ ผลการดำเนินการเครือข่ายความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศ ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยมีวิสัยทัศน์การพัฒนาคุณภาพการศึกษามุ่งเน้นไปสู่มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนาในระดับโลก ต้องอาศัยเครือข่ายความร่วมมือในประเทศและต่างประเทศ โดยการทำข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) กับสถานศึกษา หรือหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในประเทศหรือต่างประเทศ เพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน และก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีทั้งสองฝ่าย เช่น โครงการแลกเปลี่ยนอาจารย์และนิสิต หลักสูตรสองปริญญา ข้อตกลงร่วมมือในการจัดเรียนการสอนร่วมกัน สหกิจศึกษาต่างประเทศ งานวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม การทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม

ข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) นับเฉพาะที่ผ่านความเห็นชอบของสภาวิชาการหรือสภามหาวิทยาลัยตามประกาศมหาวิทยาลัย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการทำความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) ในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติชัดเจน โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) ในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติชัดเจนตามสูตร

$\frac{\text{ร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) ในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติชัดเจน}}{\text{จำนวนข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) ในประเทศหรือต่างประเทศที่ผ่านความเห็นชอบของสภาวิชาการหรือสภามหาวิทยาลัยทั้งหมด}} \times 100$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) ในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติชัดเจน}}{100} \times 5$
--

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยฯ ในฐานะสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา มีมิติตามพันธกิจในการนำหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนาซึ่งนำสังคมโดยมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญา และพฤติกรรมของประชาชนเพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติและสังคมโลก

ในการดำเนินงานมหาวิทยาลัยจะกำหนดแผนงาน โครงการตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยใช้หลักพระพุทธศาสนา จัดให้มีระบบและกลไกในการดำเนินงานระดับสถาบันและเครือข่าย มีสรุปผลการดำเนินงานและแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อสร้างแนวปฏิบัติที่ดีในการดำเนินการของมหาวิทยาลัยสมาชิกในเครือข่ายได้ทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ(MoU)ระหว่างกัน

การประเมินการดำเนินงานโครงการตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยใช้พระพุทธศาสนาของมหาวิทยาลัยเป็นไปตามลำดับกระบวนการ ดังนี้

- กระบวนการ A การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนร่วมกันกับเครือข่าย
- กระบวนการ B จัดระบบและกลไกการดำเนินงานระดับสถาบันและเครือข่าย
- กระบวนการ C ดำเนินการตามแผนที่เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ของสมาชิกเครือข่าย
- กระบวนการ D ประเมินผลและสรุปการดำเนินงานตามแผนที่ตั้งไว้เพื่อการพัฒนา
- กระบวนการ E จัดให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้แนวปฏิบัติที่ดีในการดำเนินการของมหาวิทยาลัยสมาชิกในเครือข่ายตามระยะเวลาที่กำหนดร่วมกัน

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับศักยภาพการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย ดังนี้

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
สถาบันอุดมศึกษา ดำเนินการตาม แบบ A	สถาบันอุดมศึกษา ดำเนินการตาม แบบ A+B	สถาบันอุดมศึกษา ดำเนินการตามแบบ A+B+C	สถาบันอุดมศึกษา ดำเนินการตามแบบ A+B+C+D	สถาบันอุดมศึกษา ดำเนินการตาม A+B+C+D+E

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลผลิต

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยในฐานะสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา มีมิติตามพันธกิจในการทำงานกับเครือข่ายหน่วยงานภายนอกเพื่อพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืนโดยการนำหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนามาชี้นำสังคมโดยมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชนเพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติและสังคมโลก

ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในเครือข่ายเพื่อการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาทั้งในระดับชาติและนานาชาติที่นำมาประเมินตามตัวบ่งชี้นี้คือผลงานทางวิชาการที่เกิดขึ้นจากความร่วมมือกับเครือข่ายอยู่ในช่วง ๓ ปีการศึกษาย้อนหลังรวมปีที่ทำการประเมิน โดยมีค่าน้ำหนักของระดับความร่วมมือประเภทต่างๆ ดังนี้

ระดับพื้นที่ มีค่าน้ำหนักเท่ากับ ๑.๐๐ คะแนน

ระดับชาติ มีค่าน้ำหนักเท่ากับ ๒.๐๐ คะแนน

ระดับนานาชาติ มีค่าน้ำหนักเท่ากับ ๓.๐๐ คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับผลงานของมหาวิทยาลัย ดังนี้

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๖๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับ ๗๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๘๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๙๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

ผลรวมของคะแนนถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย	
จำนวนผลงานทางวิชาการทั้งหมดของมหาวิทยาลัย	X ๑๐๐

ภาคผนวก

๑. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.
๒๕๕๗
๒. คำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเรื่องแต่งตั้งคณะกรรมการประกันคุณภาพ
การศึกษา

**ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗**

เพื่อให้การประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ บรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบายของมหาวิทยาลัย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๙ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ สภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในคราวประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงมีมติให้ออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

**หมวดที่ ๑
บททั่วไป**

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗”

ข้อ ๒ ให้ใช้ข้อบังคับนี้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดากฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด คำสั่ง หรือประกาศอื่นใดซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“สถาบัน” หมายความว่า มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

“ส่วนงาน” หมายความว่า ส่วนงานของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ประกอบด้วย วิทยาเขต บัณฑิตวิทยาลัย คณะ สถาบัน สำนัก ศูนย์ วิทยาลัย กอง สำนักงานประกันคุณภาพ สำนักงานตรวจสอบภายใน สำนักงานพระสอนศีลธรรม สำนักงานสภามหาวิทยาลัย โครงการขยายห้องเรียน และหน่วยวิทยบริการ

“การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน” หมายความว่า การติดตาม การควบคุม การตรวจสอบ และการประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาภายในมหาวิทยาลัยร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เพื่อมุ่งให้มีการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐาน

“การประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก” หมายความว่า การติดตามและการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา ซึ่งกระทำโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือผู้ประเมินภายนอก

“การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน” หมายความว่า การประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย ซึ่งกระทำโดยบุคลากรของมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลมหาวิทยาลัย

“การประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก” หมายความว่า การประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย ซึ่งกระทำโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือผู้ประเมินภายนอก

ข้อ ๕ ให้อธิการบดีรักษาการให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้

หมวดที่ ๒

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา

ข้อ ๖ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย

(๑) ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน เป็นการติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผล คุณภาพและมาตรฐานการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย

(๒) ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก เป็นการติดตามและตรวจสอบคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษา โดยหน่วยงานภายนอก เพื่อรับรองมาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๗ ระบบประกันคุณภาพการศึกษาครอบคลุมพันธกิจทั้ง ๔ ด้านของมหาวิทยาลัย คือ การจัดการเรียนการสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการ และการทำนุบำรุงพระพุทธรศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ทั้งนี้ ให้สอดคล้องกับปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ ของมหาวิทยาลัย และหลักการและแนวทางที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

หมวดที่ ๓

กลไกการประกันคุณภาพการศึกษา

ข้อ ๘ ให้มีคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ประกอบด้วย

(๑) ประธานกรรมการ ได้แก่ อธิการบดี

(๒) รองประธานกรรมการ ได้แก่ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร

(๓) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ รองอธิการบดี และคณบดี

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้านประกันคุณภาพการศึกษา จำนวนไม่เกินสี่รูปหรือคน ซึ่งอธิการบดีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

(๕) กรรมการและเลขานุการ ได้แก่ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

(๖) กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ ได้แก่ ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายประกันคุณภาพการศึกษา และผู้อำนวยการสำนักงานประกันคุณภาพ

คณะกรรมการตามข้อ ๘ (๔) ดำรงตำแหน่งคราวละ ๒ ปี แต่อาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้

ในกรณีที่กรรมการตามข้อ ๘ (๔) พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระและได้มีการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งแทนแล้ว ให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเพียงเท่ากับวาระที่เหลือของผู้ซึ่งตนแทน

ข้อ ๙ คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา มีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

- (๑) กำหนดนโยบาย ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย
 - (๒) พิจารณาวางระเบียบ ข้อบังคับ ที่เกี่ยวกับการประกันคุณภาพ เพื่อเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย
 - (๓) กำกับและดูแลการประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย
 - (๔) กำหนดแผนพัฒนาบุคลากรเกี่ยวกับการประกันคุณภาพ เพื่อมอบให้ส่วนงานที่ดูแลด้านการพัฒนาบุคลากรนำไปปฏิบัติ
 - (๕) กำหนดแผนปฏิบัติการประกันคุณภาพภายในและภายนอกตามนโยบายการประกันคุณภาพ
 - (๖) จัดทำแผนปฏิบัติการประจำปีด้านการประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย
 - (๗) ส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย
 - (๘) อนุมัติรายงานการประเมินตนเองของมหาวิทยาลัย เพื่อรับการตรวจประเมินคุณภาพทั้งภายในและภายนอก
 - (๙) พิจารณาให้ความเห็นและข้อเสนอแนะต่อผลการประเมินคุณภาพทั้งภายในและภายนอกของมหาวิทยาลัย แล้วนำเสนอสภามหาวิทยาลัย
 - (๑๐) กำกับและติดตามการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย
 - (๑๑) แต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการ หรือบุคคลเพื่อทำการใดๆ อันอยู่ในอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการ
 - (๑๒) ปฏิบัติงานอื่นที่ได้รับมอบหมายจากสภามหาวิทยาลัย
- ข้อ ๑๐ การประชุมคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ไม่น้อยกว่าปีละสี่ครั้ง วิธีการประชุมให้นำข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยว่าด้วยการประชุมสภามหาวิทยาลัยมาใช้บังคับโดยอนุโลม
- ข้อ ๑๑ สำนักงานประกันคุณภาพดำเนินงานประกันคุณภาพให้เป็นไปตามนโยบาย ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย
- ข้อ ๑๒ ให้มีคณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของสำนักงานอธิการบดี สำนักทะเบียนและวัดผล สำนักส่งเสริมพระพุทธศาสนาและบริการสังคม สำนักหอสมุดและเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาเขตบัณฑิตวิทยาลัย คณะ สถาบัน ศูนย์ และวิทยาลัย มีอำนาจและหน้าที่รับผิดชอบการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ซึ่งอธิการบดีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา
- การประชุมคณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ไม่น้อยกว่าปีละสี่ครั้ง วิธีการประชุมให้นำข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยว่าด้วยการประชุมสภามหาวิทยาลัยมาใช้บังคับโดยอนุโลม
- ข้อ ๑๓ การจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีด้านการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยให้จัดสรรเป็นการเฉพาะและเพียงพอต่อการดำเนินงาน

หมวดที่ ๔

หลักเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษา

ข้อ ๑๔ ทุกส่วนงานของมหาวิทยาลัยต้องดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา โดยให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

ในกรณีที่ส่วนงานมีผลการประเมินไม่ผ่านในการประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาอาจเสนอสภามหาวิทยาลัยให้ปรับลดงบประมาณรายจ่ายประจำปีและให้มีผลกระทบต่อการขอเปิดการเรียนการสอนหลักสูตรต่างๆ ก็ได้

ข้อ ๑๕ กระบวนการการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ต้องดำเนินการในรอบปีการศึกษา และให้นำผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในไปใช้ปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาทุกส่วนงานของมหาวิทยาลัย

หมวดที่ ๕

วิธีการประกันคุณภาพการศึกษา

ข้อ ๑๖ วิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน

(๑) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาจัดทำแผนประจำปีด้านการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย

(๒) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาจัดทำรายงานการประเมินตนเองของมหาวิทยาลัยที่ครอบคลุมการดำเนินงานที่มหาวิทยาลัยกำหนด

(๓) การประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับมหาวิทยาลัย ดำเนินการโดยคณะกรรมการคณะหนึ่งที่ตั้งโดยอธิการบดี

(๔) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษารายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัย ต่อสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ภายในระยะเวลาที่กำหนด พร้อมทั้งเปิดเผยต่อสาธารณชน

(๕) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษานำเสนอผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน พร้อมทั้งแผนงานในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อสภามหาวิทยาลัย เพื่อรับทราบ ให้ความเห็นและข้อเสนอแนะ

(๖) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษากำกับและติดตามการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๗ วิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับส่วนงาน

(๑) คณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของส่วนงานจัดทำแผนประจำปีด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ให้สอดคล้องกับแผนประจำปีด้านการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย

(๒) คณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของส่วนงานจัดทำรายงานการประเมินตนเอง ให้ครอบคลุมการดำเนินงานที่มหาวิทยาลัยกำหนด

(๓) การประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับส่วนงาน ดำเนินการโดยคณะกรรมการคณะหนึ่งที่แต่งตั้งโดยอธิการบดี

(๔) คณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของส่วนงานรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของส่วนงาน เสนอต่อคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ภายในระยะเวลาที่กำหนด

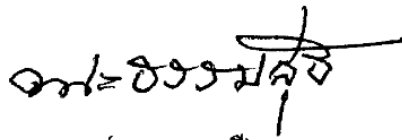
(๕) คณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของส่วนงานนำเสนอผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน พร้อมทั้งแผนงานในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อรับทราบ ให้ความเห็นและข้อเสนอแนะ

(๖) คณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษากำกับและติดตามการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของส่วนงาน

ข้อ ๑๘ ให้คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษานำเสนอผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก พร้อมทั้งแผนงานในการปรับปรุงและพัฒนาการศึกษาต่อสภามหาวิทยาลัย เพื่อรับทราบ ให้ความเห็นและข้อเสนอแนะ

ข้อ ๑๙ ในกรณีที่มีปัญหาในการวินิจฉัยหรือการตีความเพื่อให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ ให้อธิการบดีเป็นผู้มีอำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาด และให้ถือเป็นที่สุด

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

(พระธรรมสุธี)

นายกสภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

คำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ที่ ๕๓๗/๒๕๖๖

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เพื่อให้การประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ บรรลุวัตถุประสงค์และนโยบายของมหาวิทยาลัย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๗ (๑) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ และข้อ ๘ แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงแต่งตั้งให้บุคคลผู้มีรายนามดังต่อไปนี้ เป็นคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ประกอบด้วย :-

๑. อธิการบดี	ประธานกรรมการ
๒. รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร	รองประธานกรรมการ
๓. รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา	กรรมการ
๔. รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต	กรรมการ
๕. รองอธิการบดีฝ่ายกิจการต่างประเทศ	กรรมการ
๖. รองอธิการบดีฝ่ายประชาสัมพันธ์และเผยแผ่	กรรมการ
๗. รองอธิการบดีฝ่ายกิจการทั่วไป	กรรมการ
๘. รองอธิการบดีวิทยาเขตหนองคาย	กรรมการ
๙. รองอธิการบดีวิทยาเขตนครศรีธรรมราช	กรรมการ
๑๐. รองอธิการบดีวิทยาเขตเชียงใหม่	กรรมการ
๑๑. รองอธิการบดีวิทยาเขตขอนแก่น	กรรมการ
๑๒. รองอธิการบดีวิทยาเขตอุบลราชธานี	กรรมการ
๑๓. รองอธิการบดีวิทยาเขตนครราชสีมา	กรรมการ
๑๔. รองอธิการบดีวิทยาเขตแพร่	กรรมการ

๑๕. รองอธิการบดีวิทยาเขตสุรินทร์	กรรมการ
๑๖. รองอธิการบดีวิทยาเขตพะเยา	กรรมการ
๑๗. รองอธิการบดีวิทยาเขตบาฬีศึกษาพุทธโฆส	กรรมการ
๑๘. รองอธิการบดีวิทยาเขตนครสวรรค์	กรรมการ
๑๙. คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย	กรรมการ
๒๐. คณบดีคณะพุทธศาสตร์	กรรมการ
๒๑. คณบดีคณะครุศาสตร์	กรรมการ
๒๒. คณบดีคณะมนุษยศาสตร์	กรรมการ
๒๓. คณบดีคณะสังคมศาสตร์	กรรมการ
๒๔. รองศาสตราจารย์ ดร. วศิน อิงคพัฒนากุล	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๒๕. นางสาวนุชนภา รื่นอบเชย	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๒๖. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉราพร ศรีภูษณาพรรณ	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๒๗. รองศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ ศุภษร	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๒๘. รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ	กรรมการและเลขานุการ
๒๙. ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายประกันคุณภาพการศึกษา	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๓๐. ผู้อำนวยการสำนักงานประกันคุณภาพ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ทั้งนี้ ให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๖ เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

(พระธรรมวัชรบัณฑิต,ศ.ดร.)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

